

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

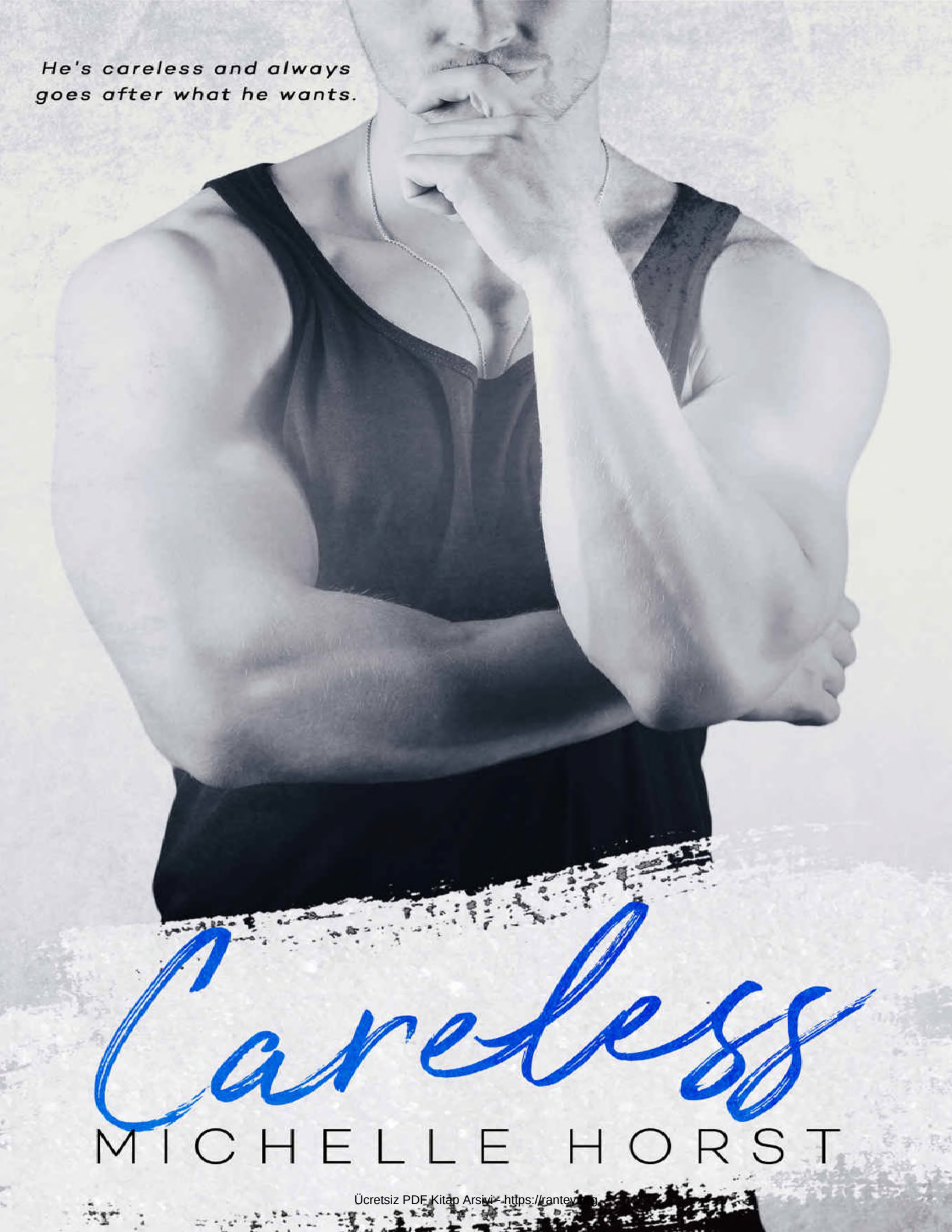
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*He's careless and always
goes after what he wants.*

Careless

MICHELLE HORST

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Careless

MICHELLE HEARD

Telif Hakkı © 2018 Yazar Michelle Heard tarafından.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için şu adrese e-posta gönderin: michelle.horst7@gmail.com

Yayıncının Notu: Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür. Yerel ve genel isimler bazen atmosferik amaçlar için kullanılır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya işletmelerle, şirketlerle, olaylarla, kurumlarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfi.

Kapak Tasarımı: RBA Tasarımları

LÜTFEN DİKKAT:

**Michelle *Horst* olan soyadımı Michelle
Heard olarak değiştireceğim.**

Yusufçuk, kişisel farkındalık, zihinsel ve duygusal olgunluk ve yaşamın daha derin anlamının kavranmasındaki değişimi simgeler.

Sonuçta, anlamı olmayan bir hayat nedir ki?

Bölüm 1

JAXSON

Beş yıl önce.

Şişe parmaklarımın arasından kayıyor ve üzerinde dinlendiğim hamağın altında birikmiş olan boş bira şişelerinin üzerine düşerek çınılıyor.

"Bira alma sırası sende."

Marcus uykulu bir şekilde gözlerini kapatır. "Bir dakika içinde gidip biraz alacağım." Ben de kendi hamağıma uzanıp uykulu bir şekilde iç geçiriyorum.

"Bu şimdiye kadar aklına gelen en iyi fikirdi. Tüm hafta sonu boyunca kıcıımı buraya park edeceğim."

Hafta boyunca Marcus eve beş hamakla geldi. Şimdiye kadar sadece ikisini kurabildik ki bana sorarsanız bu bile başlı başına bir başarı. Geriye kalan üç hamak hala oturma odasında duruyor.

"Bu şeyin üzerinde dengeni koruyarak sevişebileceğini düşünüyor musun?" Gözlerimi açmadan soruyorum.

Kahretsin, işte hayat bu. Ben ve Marcus, istediğimiz kadar bira ve bütün gün güneş.

"Bilmiyorum. Bir ara deneyip bana haber verebilirsin. Kıcıımı bu şeye yerleştirmek bile on dakikamı alıyor," diye mırıldanıyor Marcus.

Evet, hemen uyuması sadece birkaç dakika sürer. Düşündüm de, öğleden sonra kestirmek o kadar da kötü bir fikir değil. Bu akşamki parti için bana daha fazla enerji verir.

En iyi arkadaşıma bakıyorum ve sırtıyorum. İki bacağını da hamağın iki yanına sarkıtmış yatıyordu.

"Dostum, böyle yatarken rahatsız görünüyorsun," diye gülüyorum.

Hemen cevap vermiyor ve mırıldandığında uyuduğunu düşünmeye başlıyorum, "Free-Fucking-Balling. Taşaklarımda güzel bir esinti var."

"Harika," diye sırtıyorum, lanet olası hamağı devirmemek için yavaşça hareket ederken. Bacaklarım yanlardan sarktığında sırtışımda daha da büyüyor. "Siktir, haklısın."

Marcus tembelce gülüyor. "Rüzgar bizi uçuruyor, dostum."

En iyi arkadaşım söz konusu olduğunda her şey seksle ilgilidir. Konuşmayı seven biri değilimdir. Sanki zihinlerimiz doğrudan çukura bağlanmış gibi.

Çocukluğumuzdan beri arkadaşız. Annelerimiz de çok iyi arkadaştı. En azından Bay Reed, Bayan Reed'i öldürene kadar öyleydiler. O gün berbat bir gündü. Marcus sadece on yaşındaydı ve kız kardeşi Summer bir önceki ay altı yaşına girmişti. Marcus'un babasının kendini kaybedip karısını, kızını ve oğlunu vurduktan sonra silahı kendisine çevirmesinin nedenini bugün bile kimse bilmiyor.

Neyse ki kurşun Marcus'un kalbini kıl payı ıskaladı. Summer ve Bayan Reed anında öldüler. Olay bizim yaz tatilimiz sırasında oldu, bu yüzden şanslıydım ki annemin gözetimine bırakılana kadar her gün onunla kalabildim. Başka ailesi yoktu ve ayrıca annem onun vaftiz annesiydi.

Logan benim ikizim olabilir ama vurulma olayından sonra Marcus ve ben ayrılmaz bir ikili olduk. Ailesini kaybetmeden önce de yakın olabilirdik ama hastanede kaldığı süre boyunca sanki hayatındaki her şey ben olmuştum.

İlk birkaç hafta benden başka kimseyle konuşmadı. Annesi onu bir psikoloğa götürdü ama bu da pek yardımcı olmadı. O oldu

Herkesten ve her şeyden kopuktum. Duvarların arkasını görmesine izin verilen tek kişi bendim. Rol yapmadığı tek kişi bendim. Annesini ve kız kardeşini kaybettiği için acı çeken kırık kalbini teselli ettim. Ne olduğunu anlamadığı için ağlarken ona sarıldım. Babasına öfke duyduğunda darbeleri ben aldım. Her şeyi - iyiyi, kötüyü, kırılmayı - hatasız bir şekilde üstlendim. Hepsini üstlendim, böylece berbat geçmişinin tüm yükünü tek başına taşımak zorunda kalmadı.

Silahlı saldırıdan sonra annem de değişti. Reed'lerin evinde yaşanan dehşet tüm toplumu sarstı, ancak bir süre sonra işler yavaş yavaş normale döndü ve insanlar bu konu hakkında konuşmayı bıraktı. Marcus kendi içine döndüğünde, annem sanki hayattaki dengesini kaybetmiş gibi her yerde görünüyordu. Bayan Reed ile aralarındaki dostluk bana Marcus ile aramızdakini hatırlatıyordu. Bayan Reed öldükten sonra annem gözlerimizin önünde çözüldü. Yılın annesiyken son sürat berbat bir hale gelmişti.

Başlarda küçük şeylerdi. Bütün geceyi dışarıda oturup bir ya da üç şişe şarabı bitirerek geçiriyordu. Bize karşı sabırsızlaştı, bir zamanlar sevgi dolu olan tavrının yerini hırçın bir ses tonu ve soğuk bakışlar aldı.

On üçüncü yaş günümüzden sonra daha da kötüleşti. Büyüme atağı geçiren ilk çocuk bendim. Yüzümde beliren kıllar için anneme gidemeyeceğimi bildiğimden Bay Hayes'e gittim. O hepimizin sahip olduğu tek babaydı. Çok çalışmasına rağmen bize her zaman zaman ayırırdı. Dürüst olmak gerekirse, Carter'ın evinde başka hiçbir yerde geçirmediğimiz kadar çok zaman geçirirdik.

Bay Hayes inanılmazdı. Yani, inanılmazdı. Bizim için asla çok meşgul olmazdı. Her birimize ne kadar değer verdiğini göstermek için elinden geleni yapardı. İlklerimizin hiçbirini kaçırmazdı. Okulun ilk günü, ilk maçlar, ilk sürüş dersleri, her şey için oradaydı. Sürekli değişen hayatlarımızdaki tek sağlam şeydi.

Bize tıraş olmayı öğrettiği anı her zaman en sevdiklerimden biri olacak.

Annem içkili bir gecenin ardından spa'da *hak ettiği* bir gün geçirmek için ayrıldıktan sonra bir sabah erkendi. Bay Hayes'in henüz ofise gitmemiş olduğunu görünce rahatladım. Bana nasıl tıraş olacağımı gösterip gösteremeyeceğini sorduktan sonra, özel dikim takım elbise ceketini çıkardı ve pahalı gömleğinin kollarını sıvamaya başladı. Beşimizi aynanın karşısına geçirdiğinde önümüze jiletleri ve tıraş jelini koydu. Önce pratik yapabilmemiz için jiletlerdeki tüm bıçakları çıkardığından emin oldu.

Carter ile başladı, her birimizle zaman geçirerek ne yapacağımızı bildiğimizden emin oldu. Ben en son sıradaydım, bunun için minnettardım çünkü bu bana diğerlerine gösterdiklerini izlemek için zaman veriyordu. Mia'nın küvetin kenarında oturup bizi izlerken yüzünü buruşturduğunu hâlâ hatırlıyorum.

Rhett ve Mia, aileleri öldükten sonra Carter ve Bay Hayes'in yanına taşınan ilk kişilerdi. Bu hepimiz için bir darbeydi. Rhett ve Mia en iyi ebeveynlere sahipti ve onların ani ölümü Marcus'un da bir gerileme yaşamasına neden oldu. Bu ona kaybettiklerini hatırlattı ve kabuk bağlamış yaralarını deşti.

Annem Bay ve Bayan Daniels'a yakın değildi. Her zaman *o arkadaş diye* bahsettiği Rhett'e hiç sempati duymuyordu.

O arkadaşından hoşlanmıyorum.

O arkadaşınla çok fazla zaman geçiriyorsun.

O arkadaş bu burada istemiyorum. Hepiniz son sinirime kadar çalışıyorsunuz.

Bu da Logan, Rhett ve Carter'ın tüm zamanlarını Carter'ın evinde geçirmelerine ve ne pahasına olursa olsun bizim evden uzak durmalarına neden oldu.

Marcus'un yeniden başlayan kâbuslarla başa çıkmasına yardımcı olmak için elimden geleni yapıyordum. On yaşındayken olduğu gibi kafası karışık ve öfkeli değildi. Hayır, her şeyi içine atıyordu ve patladığı gün ne yapacağından korkuyordum.

İşte o zaman sözlü taciz başladı. Neden beni hedef aldığından emin değildim. Belki de erkek olma belirtileri gösteren ilk kişi olduğum içindi. Gözünü Logan ya da Marcus'a dikmediği için şükreliyordum. Onların yerine bana saldırmasından korktuğum için hiç karşılık vermedim.

Tıraş olurken yanıma geldi ve bana her zamanki boş bakışları bir anda öfkeye dönüştü.

"Tıpkı ona benziyorsun," diye fısıldadı, sesi kopmak üzere olan bir ip parçası kadar gergindi.

Logan ve ben tek yumurta ikizi değildik. Aynı kirli sarı saçlara ve kahverengi gözlere sahiptik, ama hepsi bu. Ben ondan daha uzun boyluydum ve yüz hatlarım daha sertti. Logan öldürücü gülümsemesiyle güzel olandı, ben ise yıpratıcı ve tartışmacıydım. Logan arkadaş canlısı, neşeli kardeşti, bense dikkatsiz ve alaycı olan.

Marcus ve benim birbirimize bu kadar uygun olmamızın bir başka nedeni de buydu. Marcus acımasızdı ve bazen diğerlerine karşı düpedüz alaycıydı. O benim ateşimin yağıydı.

"Babanın tıpatıp aynısısın."

Gözlerindeki soğuk ve boş bakışa alışmıştım ama o gün ağzının nasıl kapandığını asla unutmayacağım. Bana tiksintiyle baktı.

"Görmediğimi sanıyorsun ama görüyorum. Sen ve Marcus narsistsiniz, tıpkı babalarınız gibi. Siz zehirsiniz. Baban beni öldürdü, Robert da Stella'yı. Bir gün ikinizin de aynı şeyi zavallı bir kıza yapacağınızı bilmek mide bulandırıcı."

Sözler, gözlerindeki parıltının yarısı kadar bile acıtmadı. Hayatım boyunca pek çok kez hayal kırıklığına uğramış ve kızgın bakışlara maruz kalmıştım ama hiçbir zaman *'keşke hiç doğmasaydın'* bakışıyla karşılaşmamıştım. O gün onun oğlu olmayı bırakmışım gibi hissettim.

Ondan sonra her fırsatta bana vurmaya başladı.

Acınacak haldesin.

Sen de en az o işe yaramaz baban kadar omurgasızsın.

O gittiğinde senden kurtulmalıydım. Şimdi her gün onun gittiğini hatırlatan yüzüne bakmak zorunda kalıyorum. Bir gün sen de gideceksin.

Ondan sonra işlerin nasıl geliştiği çok garip.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim ama bir çift memenin sikim üzerindeki büyülü etkisini yeni keşfetmiştim.

Bay Hayes yaz tatili için hepimizi New York'a götürmek istedi. Orada bir işi devralacaktı. Bu konuda endişelendiğimi ilk söyleyen ben olacağım. Eğer taşınmaya karar verirse, ben, Marcus ve Logan mahvolacaktık. Grup ikiye bölünecekti.

Annemi akşam yemeğine davet etti, böylece onunla seyahat hakkında konuşabilecekti. Yemekten sonra, biz yüzmek için dışarı çıkarken onlar özel olarak konuşabilmek için çalışma odasına yürüdüler. Hava şimdiden çok sıcaktı ve daha yazın başındaydık.

Havuzda biraz vakit geçirdikten sonra tuvaleti kullanmam gerekti. Bay Hayes beni bahçeyi sularken yakalarsa çok mutlu olmazdı, bu yüzden kurulandım ve evin içine koştum.

Dışarıda kalmalıydım. Kulak misafiri olduğunda asla iyi bir şey duyamazsın. Çalışma odasının önünden geçerken annem bağırmaya başladı.

"Nasıl orada oturup hiçbir şey olmamış gibi sakın sakın bakabiliyorsun? Karın ve kocam birlikte kaçtılar ve bizi çocuklarla bıraktılar. Hayatımın en güzel yıllarını o çocukları yetiştirerek geçirdim. Neredeyse kırk yaşıdayım ve hayatım için gösterecek hiçbir şeyim yok! Evde oturup hayatımın geçip gitmesini izlemekten bıktım."

Göğsümde garip bir utanç ve öfke karışımı hissettim. Annemin Bay Hayes'le bu şekilde konuşmasından utanıyordum ve

Bu kadar bencil olduğu için sinirlendim. Sonra babamın Carter'ın annesiyle kaçtığı kısmı aklıma geldi ve midem bulandı.

Bir sandalyenin ahşap zemine sürtündüğünü duydum ama kapıya doğru gelen bir ayak sesi yoktu, ben de dinlemeye devam ettim.

"Ağzından çıkan kelimeleri dinliyor musun Judy?
İki harika oğlunuz var. Onlardan ne haber?"

"Umurumda değil. Karın kocamla kaçtı. Eğer ona göz kulak olsaydın, böyle bir şey olmazdı. Benim güven fonum var. Aylık harçlığın sende kalabilir. Ona ihtiyacım yok. Bu zavallı kasabada harcanıp gitmekten bıktım."

"Oğullarını gerçekten terk mi edeceksin? Stella'ya Marcus'a her zaman göz kulak olacağına dair verdiğin söz ne olacak?"

"O öleli altı yıl oldu. Vaftiz annesi olmayı kabul ettiğimde bambaşka bir insandım. On altı yaşındalar, Christopher. Ya sen onları alırsın ya da onlar kendi başlarının çaresine bakarlar. O çocuklara annelik yapmaktan bıktım."

Annemin topuklu ayakkabılarının parke zemindeki sesini duydum ve tuvalete doğru koştum. Tam içeri süzıldüğümde çalışma odasının kapısı açıldı.

"Seni durdurmayacağım Judy, ama temiz bir kesim yap. Hemen şimdi git. Çocukları bu gece burada tutacağım ve yarın eşyalarını toplamaları için eve götüreceğim. Ben onlarla oraya gidene kadar senin o evden çıkmanı istiyorum. Bunu onlar için olduğundan daha zor hale getirmeyeceğim."

"Sabah ilk iş gideceğim." Beklediğim gibi hışımla çıkıp gitmedi, onun yerine fısıldadı, "Sen iyi bir adamsın, Christopher. Seninle mutlu olacaklar."

Ayak seslerinin uzaklaşmasını dinlerken başımı duvara yasladım.
Veda etmeden gitti.

Ertesi gün Bay Hayes eşyalarımızı toplamamız için bizi eve götürdü, annemin yazı onunla geçirmemize izin verdiğini söyledikten sonra.

Bana söylediği şeylerden kimseye bahsetmedim, Marcus'a bile. Bizi terk etmeyi seçtiği için üzgün değildim. Aslında, bu ondan nefret etmemi kolaylaştırıyordu. Logan'ın yanında rol yapmamı kolaylaştırdı.

Birkaç hafta sonra Bay Hayes bizi oturttu ve annemizin yakında eve gelmeyeceğini açıkladı. Seyahat etmek için biraz zaman ayırıyordu. Haberi bize nazıkçe vermek için gerçekten elinden geleni yaptı. Marcus ve ben kalkıp bilardo oynamaya gittik. Benim için sıradan bir gündü.

Logan ise bunu çok zor karşıladı. Ofisten çıkarken zombi gibi görünüyordu. Mia onu görünce gülümsedi, yüzüne bir kez baktı ve ona sarıldı. Logan'ı Mia'ya bıraktım, böylece onu teselli edebilecekti.

Son sınıftayken öfkemi kontrol etmekte zorlanıyordum. Bir spor salonuna yazıldım, böylece bir kum torbasını yumruklayabilir ve umursamayacak kadar yorulana kadar ağırlık kaldırabilirdim.

İşte o zaman Marcus Screw Crew listesini başlattı. Listeye ekleyebildiği kadar çok isim eklemeyi kendine görev edindi.

Son birkaç yıldır, Marcus kendi şeytanlarıyla sevişmek için elinden geleni yaparken, ben de kendi şeytanlarımla egzersiz yapmaya çalışıyordum.

LEIGH

"Ciddiyim! Ara vermenin ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi?" Willow elleri kalçalarında, sarı saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış halde beni izliyor.

En iyi arkadaş yerine kardeş olabilirdik. İkimizin de sarı saçları ve kahverengi gözleri var. Willow benden bir baş daha kısa ve kalp şeklinde bir yüzü var ki hayran olmamak elde değil. Bana da güzel olduğum söylenirdi ama zayıf, uzun boylu ve oval bir yüzüm olduğu için çok da güzel sayılmazdım. Yine de görünüş beni hiçbir zaman rahatsız etmedi çünkü ben her zaman bir kitap kurduydum.

Gözlerimi dizüstü bilgisayarımın ekranından ayırmadan, "Ara veriyorum," diye mırıldanıyorum.

Kitap kurdu olduğumu söylemek biraz küçümsemek olabilir. Her ne kadar tutkum kalp cerrahisi olsa da yazılı kelimelere bağımlıyım. Bu takıntı bana ailemden miras kaldı. Eyaletlerde en çok takdir edilen iki kalp cerrahının tek çocuğu olduğum için onların izinden gideceğim kesindi.

Willow yanıma oturdu ve ne yaptığımı görebilmek için daha yakına eğildi. Yoğun okuma.

"Buna mola vermek mi diyorsun?" diye soruyor ve bana mola teriminden anladığımızın çok farklı olduğunu açıkça gösteren bir bakış atıyor.

Willow hayatımda değişmeyen tek kişi. Ailemle harika bir ilişkim var ama onların yoğun kariyerleri ve benim ders çalışmam nedeniyle birlikte çok fazla zaman geçiremiyoruz. Willow beni ayakta tutuyor.

On üç yaşında okuldan mezun olduğumda, Willow ondan bir yaş küçük olmama rağmen benimle arkadaş kalmaya kararlıydı. Boston'daki ilk yılım boyunca, haftada en az üç kez facetime yaparak iletişimimizi sürdürdük. Willow'un en sevdiğim yanı, sırf yüksek IQ'ya sahip olduğum için bana asla farklı davranmaması. Hala düşünüyorum da, Willow'la Boston'a başlamadan önce komşu olmasaydık, asla bir arkadaş edinemezdim. Evde özel ders almak bana pek bir şey kazandırmadı.

diğer çocuklarla etkileşim kurma fırsatım olmadı ve okula başladığımda arkadaş edinmek için hiç zamanım olmadı. ABD'nin en genç doktoru olma rekorunu kırmak için elimden geleni yaptım ama bunu iki yıla kaçırdım. Şimdi kalbim en genç kardiyotorasik cerrah olmaya kararlı.

Babam ve annem, USC'deki altı yıllık entegre kardiyotorasik cerrahi ihtisas programıma başlamadan önce altı ay ara vermem için beni zorladılar. Zorunlu tatilimin henüz yarısındayım ve şimdiden sabırsızlanmaya başladım. Sadece ihtisasıma başlama düşüncesi bile kalbimin heyecanla çarpmasına neden oluyor.

"Ameliyat sonrası fizyoterapi üzerine bir makale okuyorum. Çok ilginç. Tıpkı o çok sevdiğiniz moda dergilerini okuduğunuz zamanki gibi."

Yavaşça başını sallıyor ve bana acımayı andıran bir bakış atıyor.

"Sıkıcı tıbbi makalelerin en son moda trendleriyle yarışabileceğini ancak sen düşünebilirsin. Sen, dostum, umutsuzca eğlenceye ihtiyaç duyuyorsun."

"Ama -" Dizüstü bilgisayarımın ekranından ona bakıyorum, sonra tekrar İsveç'te kalp ameliyatı sonrası fizyoterapinin etkinliğini değerlendiren bir anketle ilgili gerçekten ilginç makaleye dönüyorum. "Bu çok eğlenceli."

Başını tekrar sallıyor ve yüz ifadesi rahatlama zamanımın dolduğunu açıkça söylüyor.

"Korkarım tüm bu çalışmalar beyninizin eğlence bölümüne kalıcı hasar vermiş olabilir." Başını sallıyor, gerçekten doktor rolüne giriyor. "Sizin, Bayan Baxter, bir partiye şiddetle ihtiyacınız var. Size tam kırk sekiz saat içki ve dans reçetesi yazıyorum."

Burnumu kıvırıyorum, kesinlikle tüm hafta sonu partilere gitme havamda değilim. Ben daha itiraz edemedim işaret parmağını kaldırıyor.

"Tartışmak yok. Senin o dahi beyninin eğlenceli bölümü pörsüyüp yok olmadan önce tedaviye hemen başlamamız büyük önem taşıyor.

ölür."

Ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. "Benimle tıbbı girmeliydin. Senden harika bir doktor olur."

Yüzünü buruşturup başını sallıyor.

"Tabii ki hayır, bütün hastalarımı öldürürüm. Moda benim tutkum. Hazır konu modadan açılmışken..."

Willow dizüstü bilgisayarını alıp kapattı ve beni de yanına çekti. Onu.

"Git duş al ve sana diktiğim elbiseyi giy. Sakın giymeye kalkma. Saçını o iğrenç topuzun içinde tutuyorsun. Seni manastırdan kaçmış bir rahibe gibi gösteriyor." Gözlerim başının üstündeki dağınık topuza kayınca yüzünü buruşturuyor. "Bu gece için kıvracağım. On dokuz yaşındasın, doksan değil."

"Beni gerçekten göndereceksin, değil mi?"

Sırıttıyor, gözlerindeki hınzır parıltı yakın geleceğimde bana uyku vaat etmiyor.

"İhtisasına başlamadan önce sadece üç ayım daha var. İçimden bir ses seni önümüzdeki altı yıl boyunca görmeyeceğimi söylüyor. Seninle geçireceğim zamanın tüm avantajlarını kullanacağım."

Willow haklı. Önümüzdeki altı yıl boyunca kıcımlı yırtarak çalışacağım. Bu dünyada bir fark yaratmak istiyorum, özellikle de kalp nakli söz konusu olduğunda.

Duş alma ve saçımı yıkama işlemlerini gerçekleştiriyorum. Saç kremini birkaç dakika beklettikten sonra hızla tıraş oluyorum. Bacaklarım bu kadar kılıyken Willow'un diktiği muhteşem elbiseyi giyemem. Saç kremini duruladıktan sonra bir havlu alıyorum ve saçlarımı sarmadan önce vücudumu kuruluyorum. Losyonu tüm vücuduma sürerken derin derin içime çekiyorum. Yaseminin tatlı, zengin kokusuna bağımlıyım.

Willow'la paylaştığım yatak odasına geri döndüğümde, onu beklerken bulduğuma şaşırmadım.

"Hadi saçını yapalım. Sen makyajını yaparken ben de duş alacağım."

Onunla tartışmanın bir faydası yok, bu yüzden makyaj masasına oturuyorum. Willow saçımı kat kat fönlemekle meşgul oluyor. Oturup ellerinin hareketini izlerken, onun gibi bir arkadaşım olduğu için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

Daireyi diğer iki kızla paylaşıyor. İyi anlaştığım Evie ile biraz zaman geçirdim. Buradan ayrıldıktan sonra Evie ile arkadaş kalacağımı kesinlikle görebiliyorum. Della'yı pek görmedim ama iyi birine benziyor.

Willow kabarmasın diye saçıma şekillendirici balmumu sürmekle meşgulken, "Partiden mi bahsettin?" diye soruyorum. Evie de gidecek mi?"

Willow ellerini saçıma sardığım havluya silerken bir yandan da yaptığı işi hayranlıkla izliyor.

"Evet, zaten Carter'ın evinde. Onunla orada buluşacağız."

"Carter mı? Rhett'in arkadaşı, değil mi?" Hâlâ isimleri hatırlamaya çalışıyorum, sosyal çevrelerinde kimin nereye uyduğunu bir kenara bırakın.

"Evet, bu gece Rhett'in tüm arkadaşlarıyla tanışacaksın. Carter pisliğin teki, o yüzden onun yolundan çekildiğinizden emin olun."

Kaşlarım neredeyse saç çizgimin içine girecek. Willow'un adamın bir pislik olduğunu düşünmesi çok şey anlatıyor. O tanıdığım en nazik insan.

"Tamam," diye kabul ediyorum, ancak ondan neden hoşlanmadığını merak ediyorum.

"Düşündüm de, bu gece benim yanımdan ayrılma. *Screw Crew*'dan herhangi birinin sana el sürmesini istemiyorum."

"O zaman neden gidiyoruz? Eğer hiç birini beğenmediysen, başka bir şey yapabiliriz."

Evde kalmak gibi.

Partiye gitmektense yapmayı tercih edeceğim birkaç şey var.

"Gidiyoruz çünkü eğlenceli olacak. Ayrıca, onları sevmediğimden değil. Sadece senin için fazla vahşi ve patavatsızlar. Onlarla takılmak eğlenceli ama cidden onlardan biriyle yatağa girmek istemezsin. Deneyeceklerini söylediğimde bana inanın. Kimin daha çok kızla yatabileceğini görmek için böyle bir şey yapıyorlar."

Endişe çizgileri anında alnımı kaplıyor.

"Gerçekten gitmem gerektiğini düşünmüyorum. Biliyorsun erkeklerle hiç tecrübem yok. Hayatım buna bağlı olsa bile kimin iyi davrandığını ve kimin benimle oynadığını bilemem."

"İyi olacaksın. Birbirimizden ayrılmayacağız ve ben senin yanında olduğum sürece sana bir şey yapamayacaklar."

Daha fazlasını öğrenmek için merakla soruyorum: "İçlerinden biri seni yatağa atmaya çalıştı mı?"

Willow burnunu kıvrır. "Sadece Marcus denedi. Grubun en kötüsü o."

Duşa gitmek için hızla ayrılırken boynuna doğru süzülen kızarıklığı kaçırmıyorum. Burada kesinlikle bir hikaye var.

Yirmi dakikadır buradayız ve ben gitmeye hazırım.

Dans edemiyorum, bu yüzden ne pahasına olursa olsun derme çatma dans pistinden kaçınıyorum. Oturma odası öğrencilerle dolu, bazıları içiyor, bazıları çoktan sarhoş olmuş ve çoğu da öpüşmenin çeşitli aşamalarında.

Bir esnemeyi bastırarak biraz temiz hava almak için dışarı çıkmaya karar veriyorum. Etrafı parti müdavimleriyle çevrili havuza yaklaşımdan kaçınıyorum. İsteyeceğim son şey havuza atılmak. Willow'un bana diktiği güzel elbiseyi mahvedebilirdi. Soluk yeşil, ipeksi kumaşa bakarken gülümsüyorum. O yaptı

benim zevkime göre biraz fazla kısa olabilecek bir vardiya elbise, ama bunun dışında mükemmel uyuyor.

İçeceklerin olduğu bir masa görüyorum ve oraya doğru ilerliyorum. Masanın öğrencilerle dolu olmamasına şaşırdım. Buraya geldiğimizde içeceklerin olduğu mutfağa bile girememiştik.

Masada sadece gazlı içecekler olduğunu fark ettiğimde, neden neredeyse terk edilmiş olduğunu anlıyorum. Kırmızı bir solo bardağa kola dolduruyorum ve minik baloncukların tepeye doğru fışkırmasını izliyorum.

"Buz ister misin?" diyor arkamdan gelen derin ve tok bir ses, bu da beni ürkütüyor. Bardağı düşürüyorum ve bardak yere düşerek sodanın bacaklarıma ve sandaletlerime sıçramasına neden oluyor.

"Kahretsin," diye inliyorum ayaklarımdan dibindeki dağınıklıktan uzaklaşırken. Boşalan bardağı almak için eğildiğimde içindekilerin üzerime döküldüğünü görüyorum ve arkamdaki sesi tekrar duyuyorum.

"Ben de seni ıslatmak için biraz ön sevişme gerekir sanmıştım." Sesindeki kahkahadan, kazamın komik olduğunu düşündüğü anlaşılıyor.

Fincanı masaya bırakıp arkamı dönerek adama ilk bakışımı atarken, "Sen de o pisliklerden biri olmalısın, her tarafımı dağıtmamın komik olduğunu düşünüyorsun," diye çıkışıyorum.

Kahretsin.

Önümde duran, erkek olan her şeyin mükemmel örneğine bakarken, karşıdan gelen trafikteki bir geyik gibi donup kalıyorum. Kendini beğenmiş gülümsemesi öfkemin büyümesine neden olsa da, hayal gibi oyulmuş, pasaklı yüzünü görmekten kendimi alamıyorum. Benimkinden birkaç ton daha koyu, dağınık ve seksi saçlarından bahsetmeme bile gerek yok.

Ugh. Çifte bok.

"Şaka kaldıramayan o sürtüklerden biri olmalısın," diyor dolgun ağzının etrafındaki gülümseme hınzır bir sırıtışa dönüşürken.

onu daha ateşli.

Lanet olsun. Neden bu kadar çekici olmak zorunda? Düşünme yeteneğimi bozuyor, ki bu daha önce hiç başıma gelmemiştir.

"Şaka kaldırılabirim," diyorum boğazımı temizleyerek. "Beni kandırabilirdin."

Bir bardağa soda doldurmasını izliyorum. Tek kaşını kaldırarak bana uzatıyor. Hiç düşünmeden bardağı ondan alıyorum ve parmaklarımız kısa bir süreliğine birbirine değdiğinde vücudumu bir ürperti kaplıyor.

Daha da kötüsü, çok ihtiyacım olan bir yudumu almak üzereyken, gömleğinin eteklerini tutuyor ve tek bir hareketle vücudundan çekip çıkarıyor.

Gözlerim göğsünün üzerinde gezinirken ağzım açık kalıyor, bronzlaşmış teninin ve kaslarının her santimini çılgınca içmeye çalışıyorum. Lanet olsun, boktan bir tavrı olabilir ama vücudu bunu kesinlikle telafi ediyor.

Bir şişe su alıp bacaklarımın ve ayaklarımın üzerine döküyor. Beynim onun muhteşem yüzündeki sırıtışı tokatlamam için bağılıyor ama hain bedenim kılını bile kıpırdatmıyor.

"Otur," diyor. Şakacı ve hırıltılı karışımı sesi midemde dalgalanmalara yol açıyor.

Elini omzuma koyarak beni hafifçe geriye itiyor ve her zaman hain olan bedenim yönlendirildiği yere gidiyor. Dizlerimin arkası bir sandalyenin kenarına çarpıyor ve oturuyorum.

Ona haddini bildirecek zekice bir şey söylemek istiyorum ama zihnim açıkça bir mola verdi ve bu durumun kontrolünü hormonlarıma bıraktı.

Sol bacağıma uzanıyor ve sandaleti ayağımdan kaydırarak gömleğiyle bacağımyı kurulamaya başlıyor.

Hareket ettiğinde dalgalanan her bir kastan büyülenmiş bir şekilde, iyi tonlanmış sırtına ve geniş omuzlarına bakmaktan kendimi alamıyorum. Sol bacağımla işi bittiğinde, hareketlerini sağ bacağımla tekrarlıyor. Ancak bu kez sol eli, zaten kuru olan bacağımla kurulamaya devam ederken dizimin arkasına kadar uzanıyor.

Dikkatini çekmek için boğazımı temizliyorum. Bana dokunduğu yerden kadınlık organlarıma doğru zıplayan karıncalanmalarla sesimi geri alıp alamayacağımdan emin değilim.

Ayağa kalkarken "İşte oldu, kupkuru," diyor. Gömleği omzunun üzerinden atarken bana bakıyor. "Şimdi git, annen endişelenmiş olmalı."

"Ha?" IQ'm sefil bir sığra düşmüş gibi homurdanıyorum.

"Senin gibi küçük şeyler partilerde takılmamalı. Yatma vaktin geçmedi mi?"

Sonunda, öfkemle birlikte zekâmın bir kırıntısı da geri geldi. Kendimi sandalyeden yukarı itiyorum, omzuna zar zor ulaştığım için pek yardımcı olmuyor.

Bana kendinden emin bir sırıtış fırlatıyor, gözleri yavaşça vücuduma doğru yol almadan önce ayaklarıma düşüyor. Yüzüme yerleşmeden önce birkaç saniye boyunca kalçalarımda ve göğüslerimde nasıl durduklarını kaçırmıyorum.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar bariz bir şekilde kontrol edilmemiştim ve bu yanaklarımda korkunç bir kızarıklık yarattı.

"Doğru, gözlerim burada," diyorum ki beni süzdüğünü bildiğimi anlasın. "Bu seni ilgilendirmez ama ben on dokuz yaşındayım. On üç yaşından beri neredeyse tek başıma yaşıyorum. Ayrıca, bana güzel küçük şey demenden hiç hoşlanmadım. Kadınlar eşya değildir."

Birkaç cümleyi bir araya getirebilme yeteneğimle gurur duyarak muzaffer bir edayla gülümsüyorum.

"Jax, arkadaşımı taciz etmeyi bırak," diyor Evie aniden arkamdan ve şaşkınlıktan dönüp bakıyorum. Rhett'i tanıyorum ama yanlarındaki diğer adamlarla tanışmamıştım.

"Arkadaşın mı?" Bay Kişiliğe Sahip Olmak İçin Çok Ateşli soruyor. Evie sağ olsun, artık adının Jax olduğunu biliyorum.

Arkamda hareket ettiğini hissediyorum ve bedenimin onun farkında olmasından nefret ediyorum. Kolu omzuma bastırıyor ve sandaletlerim görüş alanımda beliriyor.

Onları neredeyse unuttuğum gerçeğini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum ve elinden kapıyorum. Onları yere bırakıyorum ve hızla ayağıma geçiriyorum.

"Evet, arkadaşım, bu da onun yasak olduğu anlamına geliyor." Evie kolunu benimkine doladı ve beni Rhett'in durduğu yere doğru çekti. "Rhett'le tanışmıştın, bu da Carter Hayes. Burada yaşıyorlar."

Gülümseyerek Carter'a elimi uzattım. "Leigh Baxter. Sizinle tanışmak bir zevk."

Willow bize katılırken el sıkışıyoruz, ardından birini öldürecekmiş gibi görünen başka bir adam geliyor.

"Üzgünüm, sizi on dakika yalnız bırakıyorum ve kurtlar geliyor."

"Kurtlar mı?" Rhett yüzünde şakacı bir gülümsemeyle soruyor.

"Evet, kurtlar. İçinizden biri kızlarını bozarsa Leigh'in ailesi beni öldürür."

"Sanki o *küçük güzel şey* kraliyet ailesindenmiş gibi davranıyorsun." Jax arkamdan, sesi biraz kırılmış gibi geliyor. Sanki ne zaman söylese bundan nefret ettiğimi çoktan anlamış gibi 'küçük tatlı şey' ifadesini vurgulamasını da kaçırmadım.

"Öyle de denebilir," diyor Evie. Carter'a bakıyor. "Babanın kalp uzmanı Dr. Baxter onun babası."

Sanki Evie beni tanıştırmak yerine ona tükürmüş gibi Carter'ın yüzünde anında bir bulut beliriyor.

"Bu durumda, ona yaklaşmak yasak," diye ısırtıyor Carter. Elimini tutuyor ve beni etrafımızda toplanmakta olan kalabalıktan uzaklaştırmaya başlıyor. "Onu daireye geri götüreceğim. Willow, geliyor musun?" Bu bir soru değil, daha çok bir emir gibi geldi.

Yıpranmış zihnime daha fazla sağduyuyu geri dönüyor gibi görünüyor ve elimi onun elinden çekip kurtarıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Odak noktam artık Jax olmadığı için öfkem bedenimi hızla yakıp kavuruyor.

"Burada olmamalısın, Leigh. Baban beni öldürecek. *Küçük kızı* hakkında konuşurken duydum onu. Bugünlerde elleri babamın göğsünde olabilecek bir adamı kızdırmayacağım."

Ellerimi havaya kaldırıyorum, gecenin bu kadar çabuk yokuş aşağı gitmesi karşısında gerçekten şaşkına dönüyorum.

"Biliyor musun," diyorum evin yan tarafına doğru yürümeye başlarken, "burada olmak istemiyorum. Neden kendime bu şekilde işkence ettiğim beni aşıyor."

Willow'un gelip gelmediğini görmek için arkama bakmadan yürümeye devam ediyorum. Burada bir saniye daha geçirmektense bütün gece apartmanın dışında oturmayı tercih ederim.

Bölüm 2

JAXSON

Sürekli apartmana bakıp o güzel küçük şeyin evde olup olmadığını merak etmek beni çok kızdırıyor.

Della'nın kamyoneti ona sorun çıkarıyordu ve Carter zaten ona sorun çıkarıyordu, ben de ona yardım etmeyi teklif ettim. Kafamı kaldırdım ve gözüm kamyonda oturmuş saçma sapan konuşan kardeşim ve Marcus'a takıldı.

"Yardım etmek için çok fazla," diyorum, neden geldiklerini merak ederek.

"Yardım ediyoruz," diye bağıyor Marcus, sanki ondan birkaç adım ötede durmuyormuşum gibi. "Moral desteği için buradayız."

"Boş ver moral desteği. Gidip bira alabilirsin. Burası çok sıcak." "Kahvaltı için mi?" Logan bana kaşlarını kaldırdı, belli ki etkilenmemişti. benim isteğimle.

Sadece sırttım ve işe geri döndüm. Kamyonun zamanlaması berbat durumda. Çalıştırdığında ölüyormuş gibi ses çıkarıyor. Mükemmel bir makineyi mahvetmek için bir hatuna güven.

Hangi parçaları satın almamız gerektiğini kontrol etmeden önce alınımdaki teri siliyorum.

Yumuşak kahkahalar dikkatimi çekiyor ve kimden geldiğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Hay sikeyim.

Leigh kamyonun diğerk tarafında duruyor. Yüzündeki gülümseme nefesimi kesiyor ve bir kez daha ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum. On dokuz yaşında olduğunu söylediğinde benimle dalga geçtiğini düşünmüştüm ama Evie bunu doğruladı. On yedi yaşından büyük görünmüyor ama bunun nedeni çok küçük olması olabilir. Kısa boylu değil ama kırılğan bir görünümü var. Güzel onu tanımlamak için doğru kelime değil. İnsanda onu koruma isteğı uyandıran bir narinliğı var. Ta ki ağzını açıp size o çok sevdiği ölüm bakışlarından birini atana kadar.

Benim beğenime göre biraz fazla ince, ama böyle bir yüzle bu göz ardı edilebilecek bir şey.

Gözleri erimiş çikolataya benziyor ve saçları, onu orgazmla sustururken saçlarının yumruğuma dolandığını hissetmek isterdim. Hayır, onu çiz. Onu orgazm için yalvartırken. Evet, prensesin sikim için yalvarmasını görmek isterdim.

"Komik bir şey mi buldun?" Ellerimi kamyonun yan tarafına dayayıp ona sırtıyorum. Ne zaman sırtsam Cuma günü onu sinirlendiriyor gibiydi.

"Pek sayılmaz... evet, belki." Yine gülüyor, hafif müzikal bir ses, doğrudan sikimle bağlantı kuruyor. Herkesin içinde taş gibi sertleşerek kendimi utandırmadan önce gülmeyi kesse iyi olur.

"Paylaşmak ister misin?" Ses tonumu sıkıcı tutuyorum, bu da gülümsemesinin biraz solmasına neden oluyor.

Yüzünü işaret ediyor. "Yüzünün sağ tarafı yağ içinde. Görünüşe göre kamyon kıcını tekmeliyor."

Gömleğimi çıkarıp yüzümü silerken yüzümdeki sırtma genişliyor. Tıpkı Cuma gecesi olduğu gibi, gözleri göğsüme düşüyor. Kahretsin, acaba

çıplak bir adam bile görmüş olabilir. Bundan şüpheliyim. Muhtemelen sevişmeden önce ışığı kapatman için ısrar eden kadınlardan biridir.

"Hoşunuza giden bir şey mi gördünüz, Prenses?"

Gözlerini yüzüme dikeyor ve yanakları kızarken ona göz kırpiyorum. Altımda parçalanırken de yanaklarının aynı şekilde kızarıp kızarmayacağını öğrenmek istiyorum.

Buzlu bardaklarla dolu bir tepsiyi kaldırdı. Bize içecek bir şeyler getirdiğini fark etmedim bile.

Tepsiyi yere koyarken, "Evet, öyle," diyor. "Böylesine harika bir vücudun boktan bir kişilik için harcanması çok yazık."

"Yan!" Marcus arkamdan gülüyor. Herif Leigh ile aramızdaki bu küçük dansı izliyordu. Ona arkamı kolladığım için teşekkür eden bir bakış attım, bu da onu daha çok güldürdü.

"Yani kaltak olmak senin için doğal bir şey mi?"

Bir kaşını kaldırıyor, bugün ona atabileceğim her şeye hazır olduğu belli. Henüz kendime itiraf etmek istemediğim berbat bir nedenden ötürü, onun bu alingan yanını partideki yıpranmış haline kıyasla çok seksi buluyorum.

"Hayır, senin gibi pisliklere karşı alerjik bir reaksiyonum var."

"Bu kelimeyi gerçekten seviyorsun... pislikler. Küçük güzel bir şey için, edepsiz konuşmayı çok seviyorsun."

Saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. Evet, sanki bu saçmalığa kanacak kadar aptalmışım gibi.

"Sürtük kelimesine karşı bir ilgin var. Ama endişelenme, anlıyorum. Hepimiz iyi bir kelime zevkine sahip olamayız."

Marcus kahkahalarla gülmeye başladığında yardım için gökyüzüne bakıyorum. Logan'ın da katılması işleri daha da kötüleştiriyor.

"Sonunda, kardeşimden bir bok almayan biri."

Logan'a ters ters bakıyorum ama o bunu duymazdan geliyor ve elini ona uzatırken gülümsemesini genişletiyor.

"Ben Logan West, daha iyi olan kardeş."

Buna itiraz edemem çünkü o gerçekten daha iyi bir kardeş.

"Leigh Baxter. Görüyorum ki kişiliğin ve caziben var. Şanslısın ki bütün boktan kısımlar ona kaldı."

Kahretsin, bu kadın gerçekten zorluyor. Ona hiç beklemediği bir anda ödeşmeyi vaat eden bir bakış attım.

"Şey, eğlenceliydi... daha iyi bir kelime bulamadım. İçkilerinizi bitirdiğinizde lütfen tepsiyi daireye getirin."

Onun uzaklaşmasını izliyorum, bu kibirli tavrından kurtulmanın çok da zor olmayacağını düşünüyorum.

LEIGH

Soğuk su şişesini boynuma dayadım, Jaxson'la tartışmamızdan sonra serinlemeye çalışıyorum. Onda beni sinirlendiren bir şeyler var.

Kanepeye doğru yürüyorum ve otururken sudan bir yudum alıyorum. Dizüstü bilgisayarımı yakınımaya çekerek, üyesi olduğum tüm tıbbi forumlardaki son gönderilerde kaybolmaya niyetliyim.

Aynı yazıyı dördüncü kez okuduğumda iç geçiriyorum ve başımı kanepeye yaslıyorum. *Jaxson West*. Adı bile kulağa seksi geliyor.

Ugh.

Şu anda hissettiklerim, profesörlerimden birine duyduğum aşka hiç benzemiyor.

Hayır, bu kesinlikle bir ezilme değil. Bu daha çok ayağınızın altında kaşıntılı bir ısırık olduğunda ya da sakızın içine oturduğunuzda hissettiğiniz duyguya benziyor.

Jaxson kibirli bir pislikten başka bir şey değil, her ne kadar cehennem kadar seksi bir pislik olsa da.

Yine de pislğin teki.

O haklı. Onunla tanıştığımndan beri pislik kelimesini çok fazla kullanıyorum.

Düşüncesizce, kelimenin tanımına baktım.

Merriam-Webster: *Aptal, sinir bozucu veya tiksindirici kişi.*

Hayır, Jaxson West söz konusu olduğunda aradığım tanım tam olarak bu değil. Beni gülümseten bir tane bulana kadar aşağı kaydırıyorum.

Bingo!

Şehir Sözlüğü: *Kendini bir bok sanan adam. Onun gözünde istediği her kızı elde edebilir. Her kızla yatabileceğini düşünür. Sadece bu da değil, herkese ve her şeye karşı tam bir pisliktir.*

Bir kazananımız var.

Jaxson aniden kanepeye uzanınca ödüm bokuma karıştı. İçeri girdiğini duymadım.

"Porno mu izliyorsun?" Dizüstü bilgisayarımı kapıyor ve ben geri almaya çalışmadan tanımı yüksek sesle okuyor.

Bu şu anda gerçekleşiyor olamaz.

Utanç dalgaları vurdukça kanepenin altına sürünme dürtüsüyle savaşıyorum. Hâlâ gömleksiz olması da yardımcı olmuyor. Gözlerimin kaslı göğsüne ve altın tenine ziyafet çekmesine engel olamıyorum. Anlamsız bir an için ellerimi göğsünde gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum.

Dizüstü bilgisayarını kapatıp sehpanın üzerine koyduktan sonra koltuğa yaslanıyor ve kolunu arkama atıyor. Aval aval ona baktığımı fark etmesin diye gözlerimi hızla yüzüne çeviriyorum.

Yaklaştığında yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi tokatlamak istiyorum.

"Beni düşünüyormuşsun."

"Kendine gel," diye çıkışıyorum, az önceki zaferimin elimden kayıp gittiğini hissederek. "Merak etme Prenses. Benim tipim değilsin."

Bunu duymak beni neden üzüyor bilmiyorum ama bunu belli etmeyi reddediyorum.

"Sanki umurumda. Muhtemelen *türünüzü* en yakın köşede bulursunuz."

Uğursuz bir kahkaha atıyor, bu da bana onun bütün damarına bastığını söylüyor. *Onu kızdırdığımı bilmek güzel.*

"Tatlım, yaşlarının büyük olmasını ve büyüteç kullanmadan gerçekten görebileceğin göğüslere sahip olmalarını istiyorum. Gömleğinin altında sakladığın şeyi bulmak için GPS'e ihtiyacım olacak."

Ne. Ne. Cehennem mi?

Sözleri çok sertti ve yeterince iyi olmamanın acısıyla kalbimi sızlattı. Mükemmel göğüslere sahip olmadığımı biliyorum ama onun bunu bu şekilde açıkça belirtmesi kendimi utangaç ve kusurlu hissetmeme neden oluyor.

Onun yanında bir saniye daha kalmaya dayanamayıp kalkıyorum ve su şişesini mutfığa geri götürüyorum. Olumsuz duyguları uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum. İstediğim son şey, sözlerinin beni ne kadar üzdüğünü görmesi.

Keşke Willow da burada olsaydı. Kızlardan herhangi biri şu anda eve gelse çok mutlu olurum ama hepsi okulda. Ön kapıyı arkamdan kilitlemeliydim.

Ayağa kalktığını duyuyorum ve mutfığa doğru yürürken ona arkamı dönüyorum. Buzdolabını açıyor ve keşke saf acı ve öfkeyle ağlamadan ona cehenneme gitmesini söyleyebilecek kadar kendime güvenebilseydim.

"Bir grup kadın için burada çok fazla ıvır zıvır var."

"Lütfen gidin." Öfkemi kontrol altında tutmak için ellerimi yumruk yaparak sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri zorla çıkarıyorum. Yaralı özgüvenim hızla kızgın bir öfkeye dönüşüyor.

Elini omzumda hissettiğimde, kibirli suratındaki sırtışı tokatlamaya hazır bir şekilde arkamı dönüyorum. Yüzündeki endişe ifadesi beklediğim gibi değil ve öfkemi tamamen yok ediyor.

"Üzgün müsün?"

Bu salağın kafası karışmış gibi görünme cüretini gösterdiğine inanamıyorum. Aletini bulmak için büyütece ihtiyacım olduğunu söylesem ne hissederdin acaba?

"Sadece git," diye kelimeleri ısırarak çıkarıyorum.

"Dur bakalım. Tanıştığımızdan beri bu gidip gelme olayını yapıyoruz ve sen şimdi donunu bükmeye mi karar verdin?"

Derin bir nefes alıyorum.

Saldırı sicilinizde iyi görünmeyecektir. Öfkemi bir kenara bırak. Onu öldürme.

"Bu... bir ileri bir geri..." Göğsümde dönüp duran duygular yüzünden sesimi kaybetmemek için derin bir nefes alıyorum. "Bitti artık. Sen bir oyuncusun ve istediğini elde edemediğin anda kadını aşağılıyorsun. Seninle konuşmayacağım."

Başını eğiyor, ağzı sert bir çizgiye otururken göz temasını kesmiyor. Bana bir adım daha yaklaştığında yumruklarımı sıkıyorum, bir şey yapmaya kalkışırsa onu yumruklamaya hazırım. Bir adım daha yaklaştığında, onu uyaran bir bakış atıyorum.

"Prenses," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Bana doğru eğiliyor ve ben de onu itmek niyetiyle ellerimi göğsüne götürüyorum ama bunun yerine avuçlarım çıplak teniyle çarpışıyor. Ben çekip uzaklaştıramadan o daha da yaklaşıyor ve göğsünü ellerime bastırıyor.

"İki şey..." Sesi derin ve çakıllı, neredeyse alçak bir hırıltıya benziyor. "Bir, sende istediğim hiçbir şey yok."

Çenemi öyle sıkıyorum ki dişimi kıracağım diye korkuyorum.

"İki, bu sana asla bitiremeyeceğin bir şeye başlamaman için bir ders olsun."

Kelimelerin çıkmasını engellemek için alt dudağımı ısırıyorum. Şimdi ağzımı açarsam patlayacağım. Onun yerine göğsünü itiyorum, tabii ki bu onu yerinden bile kıpırdatmıyor.

Geri çekileceğini umarak ellerimi ondan çekiyorum. Hâlâ hareket etmediğinde aşağı bakıyorum ve kendimi derin nefesler almaya zorluyorum.

"Prenses," diye homurdanıyor, sesi benim hissettiğim kadar kızgın çıkıyor.

Güzel! Umarım öfkesinden boğulur. Tartışmayı seviyor ve benim sessiz kalmam onu öldürüyor.

Kalçalarımдан tutup beni tezgâha doğru kaldırdığında, bir korku çığlığı bir nefesle birlikte kaçıyor.

"Ne oluyor be?" Nefes alışım hızlanırken dışarı çıkmayı başarıyorum. Öfkeden mi yoksa bacaklarımın arasına girerken bedenlerimizin yakınlığından mı emin değilim.

Ellerini tezgâhın üzerine koyarak vücudumu kendi vücuduyla etkili bir şekilde kafesledi. Bana doğru eğildiğinde, onunla burun buruna gelmemek için geriye yaslanmak zorunda kalıyorum.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, biraz daha hızlı atarsa kalp krizi geçirebileceğime eminim.

"Bir daha düşündüm de, sende istediğim bir şey var," diyor sesini kalınlaştıran bir kızgınlık tonuyla.

"Ne?" Elimde onu ilgilendirecek ne olduğunu merak ederek fısıldıyorum.

Nefesini ağzımın kenarında hissedene kadar ilerliyor. Tamamen hareketsiz kalmak için çok fazla odaklanmak gerekiyor. Bir yanım onu öpmek istiyor, sadece onu şok etmek için. Akli başında olan yanım ise onu itip uzaklaştırmak istiyor ama ilk seferinde işe yaramadığına göre, şimdi de bir işe yarayacağından şüpheliyim.

Burnu yanağıma değdiğinde gözlerimi kapatıyorum ve kalbimin beni yüzüstü bırakmamasını diliyorum.

Güçlü ol.

*Dövmeye
devam et.*

Sende bu var.

Gözlerimi kapatmak şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir değildi, çünkü yanaklarını tenime sürttüğünde hissettiklerimi daha da yoğunlaştırıyor. Sıcak nefesi kulağımın üzerinde geziniyor ve sonra dudaklarını kulak mememde hissediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve vücudum onun bana dokunmasına duyduğum istenmeyen bir ihtiyaçla canlanıyor.

"Onu aldıktan sonra sana söyleyeceğim," diye fısıldıyor.

Midemde patlayan bir duygu patlaması bacaklarımı güçsüz hissettiriyor. En azından oturuyorum, yoksa ayaklarının dibinde yere yayılmış olurdum.

Geri çekilirken, ağzı çene çizgim boyunca her santim derinin üzerinde geziniyor.

Nefesini ağzımın kenarında hissettiğimde, "Gözlerini aç, Leigh" diye homurdandı.

Bana ilk kez kendi adıyla sesleniyor ve bu bile gözlerimin açılmasına neden oluyor. Gözlerinde parlayan gün ışığı kadar berrak arzuyu gördüğümde şok oldum.

Ağzının kenarı bir sırtışa dönüşüyor ve gözlerimde ne gördüğü beni endişelendiriyor.

Ön kapının açılma sesi Jaxson'ın bir adım geri atmasına neden olduğu için bunu öğrenemiyorum. Bu kesintiden faydalaniyorum ve daha hızlı hareket etmesi için onu olabildiğince sert itiyorum. Neyse ki öyle yapıyor ve bu bana tezgahdan kaymak için yeterli alan sağlıyor. Ulaşamayacağı bir yere gidip ön kapıya doğru atılıyorum. Evie'yi gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor.

Evie'nin gözleri benden Jaxson'a kayıyor, sonra bakışları tekrar yüzüme yerleşiyor. Alnına şüpheli bir kaş çatma yerleşti.

"Burada her şey yolunda mı?" diye soruyor ama Jaxson kolunu bana dolayarak beni sıkıca yanına çekiyor.

"Elbette. Ben de tepsiyi ve bardakları geri getiriyordum. Ben Della'nın kamyonuna bakarken Leigh bize içecek bir şeyler getirecek kadar nazikti."

"Kamyonetini tamir ettiğin için teşekkürler," diyor Evie, gülümserken yüzündeki tüm şüphe azalıyor. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

"Evet, öğleden sonra dersim var. Daha sonra gelecek misin?"

Başımı sallıyorum, bu da beni daha sıkı tutmasına neden oluyor, yanağımı göğsüne bastırıyor. Kokusu burnuma doluyor, terinin ve topraksı bir şeyin karışımı. Bu kokuyu sevmekten nefret ediyorum.

"Willow ve Leigh'den emin değilim ama saat yedi gibi geleceğim."

"Görüşürüz o zaman," diyor Jaxson.

Evie'nin dairenin derinliklerine doğru yürümesini bekleyip vücudunu benimkine doğru çeviriyor ve bizi göğüs göğüse getiriyor. Çenemi tutuyor, ben de çekip kurtarıyorum.

"Bana dokunmayı kes," diye tıslıyorum onun elinden kurtulmaya çalışırken. "Neden? Vücudun bundan hoşlanıyor gibi görünüyor," diye fısıldıyor.

Parmak eklemi göğsümün yan tarafına değdiğinde, elimde kalan azıcık kontrolü de kaybediyorum. Dizimi yukarı kaldırıyorum ve ne yazık ki kalçasına çarpıyor. Yüzündeki şok, misilleme yapmak için yapacağı her şeye değer.

"Ben. Dedim ki. Dokunma. Dokunma dedim. Bana." Kelimeleri ezerek çıkarıyorum.

Şok bakışı kısa sürede yerini hesapçı bir bakışa bırakıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve bunun endişeden mi yoksa bir dahaki sefere yalnız kaldığımızda neler olabileceği beklentisinden mi kaynaklandığından emin değilim.

Onunla asla yalnız kalmayacağımdan emin olmalıyım çünkü o haklı.
Zihnim ondan nefret edebilir ama hain bedenim onu istiyor.

Bu sadece hayvani bir tepki. O çekici ve benim vücudum da buna tepki veriyor.

Kapıya doğru yürümeye başlarken bana göz kırpmıyor. Kapıyı arkasından çekip kapatmadan önce, "Umarım bu gece diğerleriyle gelmezsin. Bu ileri geri dansı bugün için yeterince yorucuydu. Bekle, ileri geri falan yoktu. Görünüşe göre o güzel küçük ağzını susturmanın bir yolunu buldum."

Bana bir öpücük kondurduktan sonra kapıyı arkasından kapatıyor ve beni hayal kırıklığı ve öfke içinde bırakıyor.

Bölüm 3

JAXSON

Evie ve Willow, Leigh olmadan geldiklerinde biraz hayal kırıklığına uğruyorum. Ona hoş karşılanmadığını söylediğimi biliyorum ama yine de gelmesini umuyordum.

"Leigh nerede?" Ben soruyorum.

Normalde bir kızın ortaya çıkıp çıkmaması umurumda olmazdı ama Leigh söz konusu olduğunda kendime engel olamıyorum. Onu gördüğüm andan beri tek düşündüğüm o.

Annemle yaşadığım onca şeyden sonra, ne pahasına olursa olsun duygulardan kaçındım. Biriyle çıkmıyorum ve bir kadını tanımaya da hiç niyetim yok.

Hiç bir kadını öpmedim. Yani, dudaktan değil. Ama vücudumun başka yerlerini öptüm. Bu çok kişisel. Öpüşmek hissetmeye yol açar.

Leigh'e kadar.

Daha önce hiç bir kızı öpmek için bu kadar güçlü bir dürtü duymamıştım. Onu tezgâha yatırdığımda tek düşünebildiğim buydu. Gözlerinde şehvetle karışan öfkeyi görmek müthiş bir tahrik ediciydi.

Tartışmak benim için ön sevişme gibidir ve onun karşılık vermeyi reddetmesi beni etkiledi.

Willow, "Başı ağrıyor," diyor.

Ona bakıyorum, ne konuştuğumuzdan emin değilim.

Willow yüzümü okumaya çalışırken, "Leigh'nin nerede olduğunu sormuştun," diyor. "Ah evet," diyorum, Leigh hakkında bu kadar derin düşüncelere dalmış olmaktan nefret ederek.

basit bir konuşmayı bile takip edemiyor.

"Kontakt lens takmaya yeni başladı ve lensler başını ağrıtıyor. Yılda bir kez deniyor ama her seferinde gözlük takmaya geri dönüyor."

Kahretsin, şimdi Leigh'i gözlüklü hayal ediyorum. İhtiyacım olan son şey herkesle takılırken odun yemek.

"Onun hikayesi ne?"

Carter'ın gözleri bana kayıyor ama onu görmezden geliyorum. Belli ki sinirine dokunmuş olan Della'yla nasıl başa çıkacağını söylemiyorum.

"USC'deki ihtisasına başlamadan önce biraz ara verdi. Ona kalsa çoktan başlamış olurdu ama ailesi onu tatile çıkmaya zorladı."

"Daha on dokuz yaşında ve ihtisasına başlıyor. Bunu nasıl başardı?" Carter soruyor.

Willow gururla gülümser. "O çok zeki. Hangi teste girdiğine bağlı olarak, IQ'su yüz yetmiş ile iki yüz beş arasında değişiyor. On üç yaşında okuldan mezun oldu ve birkaç ay önce tıp fakültesini bitirdi."

Bu sadece benim şansım. Aşık olduğum ilk kız ve o tam bir dahi.

Şok içinde Willow'a baktım. Bu bilgiyi işlemeye nereden başlayacağımı bilemiyordum.

"Ne kadar gurur duysam da onun için endişeleniyorum." Willow devam ederken benimle göz teması kuruyor, "Normal bir yetiştirilme tarzına sahip değil. Evde özel ders aldı. Balo yok. Randevusu yok. Büyümenin önemli bir kısmını kaçırdı."

"Evet, onun için kolay olmamıştır," diyor Logan.

"Hiç şaşırmadım. Her iki ebeveyni de kalp cerrahı." Carter düşüncelerini sohbete ekliyor.

"Kalplerden bahsetmişken," diyor Evie, "Baban nasıl, Carter?" "Lanet olası inatçı," diye tersliyor Carter. "Bir anlaşmayı bitirmekle meşgul ve Ameliyatı erteliyor. New York'ta ona katılabilmek için okulumun bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Sağlığına dikkat edebilmesi için onun yerine geçmeyi umuyorum."

Yaklaşan sınavlarımız hakkında konuşmaya başladıklarında, aklım alıngan bir dahiye gidiyor. Bir kadında olmasını istediğim her şey onda mevcut. Eğer başka bir adam olsaydım, yerleşik bir adam, onu benim yapmak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Biraya ihtiyacım vardı, kalktım. "Başka bira isteyen var mı?"

"Evet," diyor Marcus. Ben uzaklaşır uzaklaşmaz, Willow'un yanında boşalttığım yere oturuyor.

Girişe doğru yürürken Willow ve Evie'nin çantalarını görüyorum. İkisinin de meşgul olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden bakarak, çantasından Willow'un telefonunu alıyorum. Leigh'nin numarasını bulup kendi telefonuma kaydediyorum. Birayı es geçip odama çıkmaya karar veriyorum. Yatağıma uzanırken, Leigh'ye bir mesaj yazıyorum.

Ben: Naber, Doktor?

Bir aptal gibi, o nihayet okuyana kadar telefona bakıyorum.

Leigh: Bu kim? Ben:

Tahmin et.

Not. Senin IQ'na erişmek için oyunumu geliştirmem gerekecek.

Bir mesaj gelmeden önce uzunca bir süre yazma sını izliyorum, bu da bana mesajı birkaç kez sildiğini düşündürüyor.

Geç oldu, Jaxson. Buna yarın devam edebilir miyiz?

Başının ağrıdığını hatırlayarak, bu gece ona fazla yüklenmemeye karar verdim.

Ben: Başın nasıl? Willow başının ađrđđđını sđyledi. Leigh:
Sorun yok.

Leigh: Sorduğun için teşekkşrler.

Demek gđzlřk takıyorsun. Bana bir fotoğraf gđnder.

Bana cehenneme gitmemi sđylemesini bekliyorum ama onun yerine beni şaşırtıyor. Telefonuma bir resim yşklendi. Onun ve yaşlı bir çiftin yeni çekilmiş bir fotoğrafı. Ailesi olmalılar. Gđzlerim gđzlřđe gitmeden önce onun gşlşmsemesine yakınladıyor.

Kahretsin, çok seksi gđrřnřyor. Kştşphaneci fantezisi gibi seksi.

Sadımdaki adam benim babam. Eğer beni bir daha korkutmaya kalkarsan kalbini gđđsřnden sđkřp alır. Solumdaki kadın annem. Neşteri çok iyi kullanır, bu yşzden testislerinizin bir kavanozda olmasını istemiyorsanız, yukarıdaki uyarıya dikkat edeceksiniz.

Testislerime oldukça bağlıyım ve ailesinin onu koruduğundan hiç şşphem yok, ama yine de beni geri adım attırmıyor.

Uyarın için teşekkşrler doktor. Bu arada fotoğrafın çok gşzelmiş. Gđzlřkle çok seksi gđrřnřyorsun.

Mesajı okur ama birkaç dakika cevap vermez.

Teşekkşr ederim. Neden bana iyi davranıyorsun, Jaxson?

Ben: Kendini iyi hissetmiyorsun. Kendini iyi hissettiğinde, her zamanki pislik halime dđneeđim.

Neden?

Ben: Neden ne?

Neden benimle tartışıyorsun?

Ona karşı dşrşst olup olmamam gerektiğini dşşnerek ekrana bakıyorum. Dşrşst olmak gerekirse, Leigh'e pislik yapan bir adam yakalasaydım çok kızardım.

Benden nefret edersen daha gşvenli olur.

Leigh: ???

Ben: Ben çıkılacak biri değilim.

Seninle çıkmak istediğime dair hiçbir işaret vermedim.

Ben: İşte bu yüzden Doktor, şu anda yatağında güvende ve sağlamsın ve ben sikimi amının derinliklerine sokarken inlemiyorsun.

Ben: Düşündüm de, nefret sikişi yapabilir ve gerginlikten kurtulabiliriz.

Ciddi misin? Bu asla ol m a y a c a k . Terbiyeli olmayı denemelisin, Jaxson. Daha çok kızla yatabilirsin.

Ben: Denemededen eleştirme.

Yani benimle seks yapma fikrine açıksın. Bunu bilmek güzel.

Leigh: Ben öyle demedim!!!!

Ben: Eğer uslu durursam sana dokunmama izin verecek misin? Elimi bacaklarının arasına soktuğumda inleyecek misin? Seni parmaklarken bana sürtünecek misin?

Siktir, şimdi hayal edince bile sertleşiyorum.

İğrençsin. Hoşça kal.

Çevrimdışı olmadığında kıkırdıyorum.

Ben: Bahse girerim tadın da kokun kadar tatlıdır.

Asla öğ r e n e m e y e c e k s i n . Beni öpmene izin vermemin imkanı yok.

Öpüşmekten bahseden kim? Klitorisini yutarken kalçalarının başımı sardığını hissedebiliyorum.

Başardın, Jaxson. Sana inanıyorum. Sen kesinlikle çıkılacak biri değilsin. Bu hayatta sana bayılmayacağım.

Ben: Harika, yani nefretle aran iyi mi?

Leigh: Bir erkekle seks yaptığım gün, ondan gerçekten hoşlandığım için olacak.

İşte burada yanıliyorsun, Prenses. Nefretle sikişmek çok daha iyi. Duyguların incinmesi konusunda endişelenmene gerek yok. İkimiz de iner ve mutlu yollarımıza gideriz.

Leigh: $P' = P (1 + r/n)^{nt}$

Ne oluyor lan? Bu beni tahrik mi ediyor yoksa zekâsıyla beni alt etmeye çalışmasından rahatsız mı oluyorum bilmiyorum.

Ben: Isırırım. Aydınlat beni, Doktor.

Leigh: P orijinal anapara toplamıdır (Sen). P' yeni anapara toplamı (Ben). r birlikte çıplak kalma ihtimalimiz. n beni çileden çıkarma sıklığın. t asla arkadaş olamayacağımızı garantilemek için harcadığın toplam süre. Cevap, numaranı engellememle sonuçlanacak.

Cevap veremedi benı engelledi. Telefonu yatağa bırakıyorum ve gülmeye başlıyorum. Sinirlendiğinde çok ateşli oluyor, bu da beni daha kararlı yapıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve onu çıplak hayal etmek için fazla hayal gücüm gerekmiyor. Ben göğüslerden hoşlanan biri değilim ama eminim göğüsleri ağzıma tam oturacaktır. Onu yatağın üzerine eğmek istiyorum, böylece sikim amının derinliklerine batarken vücudumun ona çarpmasıyla kıcının kızarmasını izleyebileceğim. Kahretsin, taşaklarımı onun içine sokmak istiyorum.

Şortumu indirip sikimi avuçluyorum. Başında zaten ön sperm toplanıyor ve patlamam için fazla bir şey gerekmeyecek.

Kızarmış yanaklarını ve sikimin üzerine boşalırken kıcının bana sürtünmesini hayal ediyorum. Gözlüklerini takmış ve ben kıcına binerken omzunun üzerinden bana bakıyor.

Siktir. Siktir. *Siktir.*

Benim horoz yumruğumda sarsılıyor ve güçlü bir orgazm taşaklarımdan yukarı ve horozuma doğru yükselirken karnımın üzerine sıcak cum vuruyor.

Son orgazm da geçip gittiğinde, kafamda hâlâ onun net bir görüntüsü var. Yatağa dönmeden önce hızlı bir duş alıyorum.

Uykuya dalmadan hemen önce göğsümde garip bir duygu kabarıyor.

Leigh Baxter'ı severim.

LEIGH

Dün Jaxson'ın beni köşeye sıkıştırdığı tezgâha boş gözlerle bakarken kahvemi yudumluyorum.

Söylediği şeyler için ona kızgın olmalıyım ama bunun yerine, bunu düşünmeden edemiyorum. Bir erkeğe karşı hiç bu kadar güçlü bir fiziksel tepki vermemiştim. Sürekli ağzını ve ellerini üzerimde hayal ediyorum, bu da vücudumun sadece onun karşılayabileceği bir ihtiyaçla yanmasına neden oluyor.

Bay Doğru'nun gelmesini bekliyor değilim. Belki...

Hâlâ bakire olmamın tek nedeni çok çalışıyor olmam. Biriyle çıkmaya, hatta tek gecelik ilişkilere bile zamanım yoktu.

Ama... şimdi zaman var.

Jaxson'ı da bir denklemi çözdüğüm gibi çözebilmeyi dileyerek iç geçiriyorum.

Willow dersteyken ben de sabahı transplantasyon destek cihazları ve robotik cerrahiyi araştırarak geçiriyorum.

Öğle yemeği için biraz pizza ısıttım. Yemeğimi bitirdikten sonra banyo yapmaya karar verdim. Baş ağrımın geçtiğine sevindim. Bu son kez lens takmaya çalışmamdı.

Kendime bir köpük banyosu dolduruyorum ve suya daldığımda rahatlatıcı bir iç çekiyorum. Başımı fayanslı duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve yasemin aromasının son gerginliğimi de alıp götürmesine izin veriyorum.

Cildim bir erik gibi buruştuktan sonra suyun akmasına izin veriyorum ve kurulanıyorum. Vücuduma losyon sürmek için acele etmiyorum ve bir şort ile bir tişört giyiyorum. Hiçbir yere gitmeyeceğim için sütyeni atlıyorum.

Önce Evie eve geldi ve dürüst olmak gerekirse artık yalnız olmadığım için mutluyum.

"Bugün dersler nasıldı?" Kanepeye otururken sordum.

Evie yanıma çöktü. "Çok yorucu. Bütün gün nasıl ders çalışabiliyorsun anlamıyorum."

"Benim için farklı."

"Sınavlarımı benim için yazmak istemiyor musun?" Beni güldüren sevimli bir yüz ifadesi takınıyor. "Sana masajla ödeme yapacağım."

Bir kakhaha patlattım. "Bu harika olmaz mıydı? İkimiz için de kazançlı olur. Ben meşgul olurum, sen de rahatlarsın."

"Keşke hayaller gerçek olsa," diyor bana sıcak bir gülümseme verirken.

"Eve dönmeyi düşünüyorum. Belki ailemi ameliyatlara gözlemci olarak katılmama izin vermeleri için ikna e d e b i l i r i m ."

"Kapatma düğmen yok, değil mi?"

Ona gülümsüyorum. "Hayır. Çok sıkıldım. Meşgul olmaya ihtiyacım var."

Evie ayağa kalkar. "Ben duş alacağım. Neredeyse sana söylemeyi unutuyordum. Willow, Marcus'la dışarı çıkacağını, bu yüzden bu gece geç kalacağını söyledi. Şarjı bittiği için sana mesaj atamadı. Bize katılmak istersen bir şeyler içmek için Rhett, Carter ve Logan'la buluşacağım."

Şansım yaver giderse, Jaxson da orada olacak.

"Hayır, teşekkürler. Willow dönene kadar film izleyeceğim."

"Fikrini değiştirirsen numaram sende var."

"Teşekkürler, Evie."

Televizyonun kumandasını elime alıyorum ve Evie odasından çıkana kadar kanallarda geziniyorum. Dar bir gömlek ve sandaletlerine kadar uzanan dökümlü bir etek giymişti.

"Güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Gelmek istemediğine emin misin?" diye tekrar soruyor.

"Eminim." Kanepeye uzanıp kendimi rahat ettiriyorum. "İyi eğlenceler."

Açıklanamayan ölümlerle ilgili bir belgesel dikkatimi çekene kadar kanallar arasında geziniyorum.

Uyuyakalmış olmalıyım çünkü telefonumun sehpanın üzerinde titreyen tiz zil sesi dairenin içinde yankılanırken uyandım.

Saç tellerimi yüzümden uzaklaştırırken telefonu kulağıma götürüyorum. Etrafta saçımı bağlamak için kullanabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için oturma odasına göz atıyorum.

"Merhaba." Sesim halsiz geliyordu, boğazımı temizledim. "Leigh, ben baban."

"Selam baba. Seni yarın arayacaktım."

Gözlerimi ovuşturuyorum ve esnememi bastırıyorum. Bütün gün hiçbir şey yapmamanın bu kadar yorucu olabileceğini kim bilebilirdi?

"Eve gelmelisin, tatlım."

İçimi bir rahatlama kapladı. Kabul edilen dualar için Tanrı'ya şükürler olsun. şimdi tek yapmam gereken onları ameliyatlarına girmeme izin vermeleri için ikna etmek. Galeride olacağımı düşünürsek, bu konuda bir sorun yaşamazlar.

"Ben de bu yüzden arayacaktım. Çok sıkıldım. Ameliyatlarınıza gözlemci olarak katılabilir miyim? Yoluna çıkmayacağıma söz veriyorum."

Babamdan gelen titrek bir nefes kulaklarımı dolduruyor. Uzun bir gün geçirmiş olmalı. "Baba? Her şey yolunda mı?"

"Tatlım... ben annen. Bir kaza geçirdi."

Elim şok içinde ağzıma giderken koltuktan fırlıyorum. Annem için duyduğum endişe vücuduma yayılıyor ve midemin çukuruna bir kaya gibi yerleşiyor.

"O iyi mi? Ne tür bir kaza? Yaraları ne kadar kötü? Hastaneye kaldırıldı mı?" Saate bakıyorum ve akşam dokuzun çoktan geçtiğini görüyorum. "Yine de bu gece bir uçak bulmaya çalışabilirim."

"Leigh, beni dinlemeni istiyorum. Sabah ilk iş senin için bir uçak bileti ayarlayacağım. Ben seni daireden alana kadar Willow'la kal."

"Bu gece eve gelmek benim için sorun değil. Annemin yanında olmak istiyorum." "O başaramadı, tatlım," diye hırıldıyor nefesleri kesilirken.

Kaşlarımı çatıyorum ve kelimeler aklıma yatmıyor. Hayatımda ilk kez, ne söylemeye çalıştığımı aklım almıyor.

"Ne demek istiyorsun? Henüz hastaneye varamadı mı? Hâlâ yoldalar mı?"

Saniyeler yavaş yavaş ilerlerken buz gibi parmaklar göğsüme girip kalbimi kavıyor. Babamın cevap vermesi çok uzun sürdüğünde endişem panik ve korkuya dönüşüyor.

"Leigh, o yapmadı..." İçinden bir hıçkırık dökülürken sözleri kayboluyor.

Tüm vücudum buza batmış gibi hissedene kadar soğuk bir his vücuduma yayılırken gözlerimi kapatıyorum. Farkına vardığım şey içime işlerken kafatasıma iğneler batıyor.

"Söyle baba," diye mırıldanıyorum.

Boğazım düğümleniyor ve ciğerlerime hava çekmeye çalışırken balık gibi soluyorum.

"Bunu söylemek zorundasın. Sana öğrettikleri ilk şeyin bu olduğunu söylemiştin. Kelimeleri söylemelisin."

Kederli bir ses kulağımı dolduruyor ve ciğerlerimdeki değerli havayı çalıyor. Göğsüm sanki kaburgalarım kalbimin etrafında güvenli bir koza oluşturmaya çalışıyormuş gibi sıkışıyor, onu gelmekte olan kader darbesinden korumak için.

"Annen öldü, Leigh," diye kelimeleri zorlayarak söylüyor.

Babamın acı dolu çığlıklarını dinlerken gözlerimi kapatıyorum.

Babamın az önce bana söylediklerinin kaçınılmazlığı zihnimi kaplarken gözlerim kuru kalıyor. Şok hala çok taze. Henüz beni tam olarak etkilemedi.

Şok ve inkar. Acı ve suçluluk. Öfke ve pazarlık. Depresyon.

Kabul.

Kederin aşamalarını tekrar tekrar yaşıyorum.

Aklım şokta duruyor. İnkârdan önce şok vuruyor. *Şok.*

Zihnim şok hakkında bildiğim her şeyi hatırlamak için yarışıyor.

Hareket edememe.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve boştaki elimi karnımın üzerine koyuyorum.

Genel acılar.

Karnım ağrıyor. Bu garip bir his ve daha önce hissetmediğim bir şey.

Yanan kütükleri yutmuşum gibi hissediyorum.

Zihnimi doğrulanmış verilere odaklamaya çalışırken gerçekler üzerinde çalışmaya devam ediyorum.

Ağırlık hissi.

Bu, vücudumu neden daha hızlı hareket ettiremediğimi açıklıyor. Sanki canlı bir kabloya dokunurken zaman durmuş gibi hissediyorum.

Babam boğazını temizliyor. "Lütfen Willow'la kal. Sen şoktayken bu gece seyahat etmeni istemiyorum. Kuzey Carolina'ya uçacağım ve seninle dairede buluşacağım. Seni eve getireceğim, tatlım. Bunu benim için yapabilir misin? Sabaha kadar bekleyebilir misin?"

"Bekleyeceğim baba," diye fısıldıyorum, duymak istediği şeyin bu olduğunu bilerek. "Seni burada bekleyeceğim."

"Özür dilerim tatlım. Keşke şu anda gelebilseydim. Yapmam gereken..."

"Anlıyorum baba. Kendi şokunu atlatman gerekiyor. Yarın görüşürüz. Ben iyi olacağım." Yalan söylerken boş daireye bakıyorum, "Willow burada benimle. Yalnız değilim."

Vedalaştıktan sonra Willow'un numarasını çevirdim. Eve gelmesini istiyorum.

Telesekreterine yönlendirdiğinde, aramayı sonlandırıyorum.

Umutsuz bir ıstırabın yıkıcı dalgası bana çarptığında gözlerimi kapatıyorum.

Çığlık atmam ya da ağlamam gerekiyor. Akut acıyı ve şoku dışarı atmam gerekiyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Ellerimi saçlarımın arasına sokarak yürümeye başladım.

Devam edin.

"Miyokardit," diye fısıldıyorum gerçekleri saymaya başlarken. "İnflamatuar hastalık..."

Boğazımda bir çığlık oluşurken saçlarımı avuçluyorum ama ses çıkmıyor, sadece nefes nefese kalıyorum.

"İşlemden geçir," diye sızlanıyorum. "Ne olduğunu anla." Doğum ve ölüm hayatın doğal düzenidir.

Ölüm.

Öldü.

Annem öldü.

Annem öldü.

"Oh Tanrım." Midem düşerken nefes nefese kalıyorum ve kalbim ayaklarımın dibinde paramparça olana kadar serbest düşüşe geçiyor.

Willow'a ihtiyacım var. Evie, Marcus'la birlikte olduğunu söyledi. Çocukların evinde olmalı. Eğer değilse, belki çocuklardan biri Marcus'u arayıp onu benim için eve getirmesini isteyebilir.

Cevap vermesi için dua ederek numarasını tekrar çevirirken apartmandan koşarak çıkıyorum. Sürekli sesli mesajına ulaşıyorum ve ancak eve ulaştığımda denemeyi bırakıyorum.

Bölüm 4

JAXSON

Logan'ın annemle konuştuğunu biliyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum diye, onunla iletişim kurmamasını beklemiyorum. Ondan bana mesaj atmasını istemesinden nefret ediyorum.

Aramayı bitirdiğinde, ne olacağını biliyorum.

"Annem sevgilerini yolladı. Seni özlediğini söylüyor."

Gözlerim Logan'a kayıyor. "Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?"

Logan telefonunu kot pantolonunun arka cebine sokuyor ve benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor.

"Bence önemsiyor," diyor.

"Bana bak ve sonra yalanı tekrarla," diye kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve hüznle dolu olmalarından nefret ediyorum. "Gerçekten önemseydiğine inanıyorum. Geri gelecektir."

Logan'ı üzecek başka bir şey söylememek için alt dudağımı ısırıyorum.

Bu onun hatası değil. Onu benim tanıdığım gibi

tanımıyor. "Dışarı mı çıkıyorsun?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Evet, zaten geç kaldım. Bir şeyler içmek için Rhett ve Carter'la buluşacağım. Gelmek ister misin?"

"Yok, ben evde takılacağım."

Ön kapıyı açan Logan omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Seni seviyorum, Jaxson. Kardeşim olduğun için değil, her zaman beni kolladığın için. Annemin ne yaptığını biliyorum. Marcus'u ve beni koruduğunu biliyorum. Ondan nefret etmeye hakkın var ve ben edemediğim için üzgünüm."

Logan'ın sevgisini hak etmiyor.

"Seni seviyorum Logan. Bu konuda endişelenme. Yaptığı şey onunla benim aramda."

Çenemi kaldırdı ve kapıyı arkasından kapattı.

Arabasının garaj yolundan çıktığını duyduğum an, elimdeki bira şişesini fırlatıyorum. Duvara çarpıyor ve sıvının beyaz boyadan aşağı süzülüşünü izliyorum.

"Senden nefret ediyorum Judy West," diye homurdanıyorum.

Öfke dalgaları üstüme üstüme gelirken evde yalnız olduğuma seviniyorum. Yere çöküp mekik çekmeye başlıyorum. Sakinleşebilmemin tek yolu egzersiz yapmak.

Biri kapıya vurduğunda sınav çekmekle meşguldüm.

"Geliyorum," diye bağıriyorum aralıksız çekiç sesleri devam ederken. Kapıyı çekerek açıyorum, "Kırmak zorunda değilsin."

"Willow," Leigh sanki boğazı düğümleniyormuş gibi kelimeyi zorlayarak söylüyor ve hemen dikkatimi çekiyor.

Yüzü hayalet gibi solgun ve bu gece hava cehennem gibi sıcakken donuyormuş gibi titriyor. Bir yerinin acıyıp acımadığını görmek için vücudunun geri kalanına bakıyorum ve o zaman yalınayak olduğunu fark ediyorum.

"Willow," diye
mırıldanıyor. "O
burada değil," diyorum.

Ona uzandım ve kolundan tutarak içeri çektim. Kapıyı kapattım ve iyi olduğundan emin olmak için omuzlarından tuttum. Hissedebiliyorum

Ellerimin altında titremesi, göğsümde hala yanan öfkeyle endişenin birleşmesine neden oluyor.

"Ne oldu?" İyi olup olmadığını sormayacağım bile. Üzgün olduğu çok açık. İçimde kabaran duyguları yutuyorum ki bu hiç de kolay bir şey değil. Leigh göğsüme kayıtsızca bakarken şaşkın görünüyor.

"Uhm... Marcus," diye fısıldıyor. "Marcus'u arayıp onu eve getirmesini isteyebilir misin?"

"Elbette," diyorum.

Başını sallıyor ve yüz hatlarında yıkılmış bir ifade belirliyor.

"Leigh," diye fısıldıyorum, eğilerek gözlerini yakalamaya çalışıyorum.

"Ne oldu? Yardım edebileceğim bir şey mi?"

Tekrar başını sallıyor ve benden uzaklaşıyor. Kapıya doğru uzandığında hızlıca hareket edip elini tutuyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Daire. Willow'u orada bekleyeceğim."

Sesindeki boş tınıdan nefret ediyorum. Bu haldeyken eve dönmesine izin vermem mümkün değil.

Ön kapıya yaklaşmasını istemediğim için onu oturma odasına çekiyorum. Yüzünü ellerimle çerçeveleyerek bana bakmaya zorluyorum.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Nefesi kesiliyor ve bileklerimi tutuyor.

"Kaza geçirdi," diye inliyor ve sesi o kadar acı verici ki, bunu içimde hissediyorum.

"Kim?" Hemen Evie ve Della için endişelenerek soruyorum.

Sanki konuşmak bile çok zormuş gibi yavaş hareket ediyor. Bana bakıyor, gözleri yıkımla dolu. Sanki morarmış gibi görünüyorlar.

Birisi onun ruhunu ezmiş. Ona yaklaşıyorum, sorun her neyse düzeltmek istiyorum.

Tırnakları derime batıyor ve yüzü parçalanıyor.

"O öldü, Jaxson," diye ağlıyor. Kelimeler içimde bir kasırğa gibi kopuyor.

"Kim, Doktor? Kim öldü?"

Evie ya da Della olduğunu söylemesinden korkuyorum.

"Annem." Şok onu tekrar vururken nefes alışları kesik kesik geliyor.

"Annem öldü," diye inliyor ve vücudu acıyla sarsılıyor.

Marcus'tan bu yana ilk kez bir başkasının acısını gerçekten hissedebiliyorum. Rhett ve Mia için üzülmüştüm. Marcus'la ve şimdi de Leigh'le, onlara neler olduğunu hissedebiliyorum.

Kelimelerin darbesini sanki biri bana yumruk atmış gibi hissediyorum. Onun acısını dindirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmenin umutsuzluğunu hissediyorum.

Kalbim onun kederinin ağır yükü altında kırılıyor.

"Kahretsin, Doktor," diye nefes alıyorum acının içinden. "Çok özür dilerim."

Onu kollarıma çekiyorum ve yüzünü göğsüme bastırıyorum. Bu acıyı ondan almanın bir yolu olmasını dileyerek ona sıkıca sarılıyorum.

"Jaxson," diye soluk soluğa bağırırken elleri yanlarımı tutuyor. "Annem öldü. O gitti ve onu geri getirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Onu daha sıkı tutuyorum, dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. Yeni öğrenmiş olmalı. Şok ile olanların korkunç gerçekliği arasında gidip geliyor.

"Özür dilerim doktor," diye fısıldıyorum. Bunu onun için daha kolay hale getirecek başka bir şey söyleyemem.

Dakikalar boyunca kederli solukları havayı dolduruyor. Başka bir dalga ona çarptığında kollarını bana doluyor.

"Ağlayamıyorum," diye fısıldıyor. "Keşke ağlayabilsem. İçimde sıkışıp kaldı. Kendimi hasta hissediyorum."

Kahretsin, bu beni öldürüyor.

Yüzünü tekrar çerçeveleyebilmek için geri çekiliyorum. Ne söyleyeceğimi bilemeden alnına bir öpücük konduruyorum. Dudaklarından çiğ bir hıçkırık kaçıyor, bu da yanağını öpmeme neden oluyor. Gücümün bir kısmını ona vermeye çalışarak yüzünün her yerine öpücükler yağıdırıyorum.

Bu kesinlikle hayatımın en kötü gecelerinden biri. Daha önce hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Haklıydın," diye nefes alıyor. "Hisler acıtır." Sessiz bir çığlık atarken gömleğimi avuçluyor. Nefes nefese kalıyor ve hiperventilasyona başlayacağından endişeleniyorum.

"Acıyor." Sanki içinde oluşan baskıyı hafifletmeye çalışıyormuş gibi bir yumruğunu göğsüne vuruyor.

"Jaxson," diye nefes nefese adımı söylüyor.

Onu böyle görmeye dayanamıyorum. Bir kolumu dizlerinin altından, diğerini de arkasından geçirip onu göğsüme doğru kaldırıyorum. Merdivenlerden hızla odama çıkıyorum ve yatak odasının kapısını arkamızdan kapatır kapatmaz, ağzım onunkine çarparken bacaklarının yere düşmesine izin veriyorum.

Onun acısını dindirme ihtiyacı her yanıma sarıyor.

Ellerini boynuma götürüyor ve ayak parmaklarının üzerinde durarak bana yaklaşmaya çalışıyor. Dilim ağzının içine giriyor ve o da beni öptüğünde göğsümde yabancı bir ağrı yayılıyor.

O acı çektiği için ben de acı çekiyorum.

Ben kırılıyorum çünkü o kırılıyor.

Kayboldum çünkü evim gibi hissettirse de asla birlikte olamayacağız. Annemle babamın yaptığı gibi birbirimizi mahvedeceğiz. Bunu ona yapamam. O çok daha fazlasını hak ediyor.

Geri çekilmeye başladım ama o da benimle birlikte hareket etti.

"Durma. Lütfen, Jaxson," diye yalvarıyor. Kalbimdeki çatlak derinleşirken gözlerimi kapatıyorum. "Bana yardım et."

"Üzgünsün, Doktor. Kahretsin, bu yetersiz bir ifade. Şoktasın. Şu anda ikimiz de berbat durumdayız. Bu bir hata olacak."

Başını sallıyor ve yalvarırcasına bana bakıyor.

"Bu acıdan başka bir şey hissetmeme yardım et. Bunu işleyemiyorum. Anlayamıyorum." Panik yüz hatlarını sıkılaştırıyor ve zihninin kaybını anlamlandırmaya çalıştığını görebiliyorum. "Her sorunun bir çözümü vardır. Eğer sorun ölümse, çözüm nedir? Denklemi çözemiyorum."

Lanet olsun, hayatımda bundan daha yürek parçalayıcı bir şey görmedim. Acısını rasyonalize etmeye çalışıyor.

"Doktor," diye inleyerek alnımı onunkine bastırdım.

Beni boğmakla tehdit eden duygularımı yutuyorum.

"Bunu çözemezsin. Bu bir sorun değil. Hayat bu."

Nefesleri dudaklarımda patladı.

"Sebebi ne o zaman?"

Gözlerimi kapatıyorum ve ona verebileceğim tek cevabı veriyorum. "Bu bize sadece insan olduğumuzu hatırlatmak için." Cevabımın yeterli olmadığını görüyorum ve ekliyorum: "İnsanlar başkaları yaşayabilsin diye ölür. Bir düşünün doktor. Ölümsüz olsaydık herkes nerede yaşardı? Doğa böyle."

Başını sallıyor ve ayaklarımızın altından yer yarılmış olsa da, onun olağanüstü zihninin gerçekleri özümsemesini izlemek inanılmaz. Bir dahi olabilir ama günün sonunda o sadece annesini kaybetmiş on dokuz yaşında bir kız.

"Bu acıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Yapamazsın, Doktor. Dalgaya binmelisin. Eninde sonunda kolaylaşacak. Şu anda berbat olduğunu biliyorum ve yarın daha da berbat olacak, ama

Gelecek yıl bu zamanlar daha iyi hissedeceksin."

Ölümün kesinliği içinde nefes almak için mücadele ederken çaresiz bir ses çıkarıyor.

"Ona söylediğim son sözleri hatırlayamıyorum."

"Böyle şeyler hakkında düşünme. Şimdi olmaz."

Başparmaklarımla çenesini okşuyor, alnımı onunkine bastırıyorum.

"Keşke acını dindirebilseydim. Bunu senin için kolaylaştırmak için her şeyi yapardım."

Ağzını benimkine bastırıyor ve titreyen dudaklarını hissetmek kalbimi biraz daha kırıyor. Bu gece beni değiştiriyor. Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım.

Sarsılmaz bir kesinlikle bildiğim tek şey, artık benim onu istememle değil, onun bana ihtiyaç duymasıyla ilgili olduğu.

LEIGH

Annemi bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle başa çıkamıyorum. Onun sesini bir daha duyamayacağım.

İlk ameliyatımı yaparken burada olmayacak. Düşünümü planlamama yardım etmeyecek.

Çocuklarım büyükannelelerinin ne kadar muhteşem *olduğunu* asla bilemeyecekler.

Kalbi atmayı bıraktı. Artık damarlarında kan dolaşmıyor.

Hayatım boyunca kalbe takıntılıydım. Onun hakkında her şeyi bilmek istedim. Onu fethetmek istedim, ama onun yerine o beni fethetti.

Acıdan bir an olsun kurtulmam lazım, yoksa beni delirtecek.

Tüm kalp ağrımı öpücüğe döküyorum, Jaxson'a umutsuzca ihtiyacım olan bu anı bana vermesi için sessizce yalvarıyorum.

"Canın yanıyor," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, yarın nasıl hissedeceğimi umursamadan. Önemli olan şu an. Yarın annemden yoksun bir hayatın üzücü gerçekliğiyle yüzleşmek zorundayım. Annemin hayatının yankılarının peşimi bırakmayacağı bir eve geri dönmek zorundayım. Yüzleşmek zorunda kalmadan önce acı gerçekliğimi hafifletmek için Jaxson'la sadece bu tek şansım var.

Başka bir şey söylemeye çalıştığında, öpücüğü derinleştirerek sözlerini durduruyorum. Boğazından çıkan derin bir inilti içimde bir yankı buluyor.

Geri çekildiğinde gömleğimin eteklerinden tutup başımın üzerinden çekiyorum. Külotumu ve şortumu bacaklarımdan aşağı itip tekmeliyorum.

"Lanet olsun Doktor, beni öldürüyorsun," diye homurdanıyor.

Hırlamasını istiyorum. Benden nefret etmesini istiyorum. Beni yutmasına ihtiyacım var, böylece bu yoğun acıdan ve beyhude boşluk hissinden kurtulabilirim.

Gömleğinin eteklerini kavriyorum ve çıkarmama izin verdiğinde acım hafifliyor. Ağzımı göğsüne bastırıyorum ve bir umutsuzluk dalgası çarptığında dişlerimi tenine batırıyorum.

"Siktir," diye tıslıyor.

Kemerini çözüyor, fermuarını indiriyor ve kot pantolonuyla boxer'ını yere atıyor. O kadar kendimden geçmişim ki çıplak vücudunun güzelliğini fark edemiyorum. Yarın pişman olacağımı biliyorum ama şu anda umurumda değil.

Cüzdanından bir prezervatif çıkarıyor ve hatırladığı için rahatlamış hissetmem gerektiğini biliyorum ama umurumda değil.

Aletini kılıfına sokmayı bitirdiğinde, parmakları kalçalarıma saplanıyor ve beni vücuduna doğru kaldırıyor. Teninin sıcaklığı soğukluğu biraz olsun kovalıyor.

vücudumdan. Yatağa doğru yürürken beni kendisine sabitlemek için bir kolunu belime doluyor.

Beni yatağa yatırdığında, o da peşimden geliyor ve üzerime çıkana kadar vücudumda geziniyor. Ellerimi yanlarına götürdüğümde, tepeden tırnağa temas edene kadar kendini üstüme indiriyor.

Benim yumuşak olduğum yerde o sert. Benim soğuk olduğum yerde o sıcak.

Her yönden benim tam tersim ve tam da ihtiyacım olan şey.

"Yarın benden nefret edeceksin," diye fısıldarken gözlerine yansıyan kederimi görüyorum.

"Dediğin gibi, duyguların incinmesi konusunda endişelenmene gerek yok. Bırak da senden nefret edeyim, böylece içimi kemiren umutsuzluk yerine buna odaklanabileyim."

Dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor. Geri çekildiğinde, gözlerimin içine öyle bir yoğunlukla bakıyor ki, ben kaybolup sadece o kalana kadar beni içine çekiyor.

Jaxson West - bir meleğin bedenine ve şeytanın ruhuna sahip bir muamma.

"Eğer başa çıkman için gereken buysa, o zaman benden nefret et doktor. Başa çıkmaya yardımcı olacaksa benden nefret et."

Ağızlarımız çarpışıyor ve eli göğsümü kapladığında ve ilk kez dokunduğumda, bunun hissinden zevk almıyorum. Bunun yerine, bu adama karşı duymam gereken nefretten besleniyorum. Ondan nefret ediyorum çünkü ona soluduğum havadan daha çok ihtiyacım var.

Aklımı başımda tutmak için ona ihtiyacım var.

Dünyam korkunç bir şekilde kontrolden çıkarken beni topraklamasına ihtiyacım var. Çene çizgimin altındaki deriyi ısırırken "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum.

Eli kaburgalarımın ve karnımın üzerinde geziniyor ve bacaklarımın arasına kayıyor.

Bu kez parmakları beni keşfederken karnımda duygular canlanıyor.

Boynumdan ağzıma doğru bir öpücük izi bırakıyor. Bir parmağını içime soktuğunda, dili hareketleri taklit ederek vücudumda zevk ve rahatlama dalgalarına neden oluyor.

Ellerimi yüzüne götürüyorum ve saat beşteki gölgesinin tenimdeki cızırtılı hissine aşık oluyorum.

Kendini girişime doğru konumlandığını hissettiğimde, zihnimin arkasında rahatsız edici bir düşünce geziniyor. Gerçekliğimin çirkin başını kaldırmasına izin vermeyerek onu kaba kuvvetle uzaklaştırıyorum.

Aletin başını içime doğru itiyor ve bu rahatsız edici his hoşuma gidiyor. Beni yaptığımız şeye odaklanmaya zorluyor.

Jaxson öpüşmeyi kesiyor ve içime bir santim daha iterken gözlerimiz kilitleniyor. Bedenim onunla savaşırken dişlerini sıkıyor ve iç kaslarım onu dışarı itmeye çalışıyor.

"Siktir, Doktor. Çok sıkısın." Sanki kontrolünü kaybediyormuş gibi kelimeleri gıcırdatarak söylüyor.

İleriye doğru hamle yapıp bekâretimi bozarken gözleri benimkileri tutuyor. Keskin bir acı karnımı yırtıyor, nefes nefese kaldığımda gözlerimin arkasındaki yaşların yanmasına neden oluyor. Daha derine ittiğinde, keskin acı arttıkça inliyorum. Gözlerimden yaşlar dökülürken odaklanabildiğim tek şey fiziksel acı.

Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda sonuna kadar sokuyor. Vücudu benimkinin üzerinde hareketsiz duruyor ve boyutuna alışmam için bana zaman tanıdığı için minnettarım.

Birbirimize bakarken her şey sessiz. Keder yok.

Nefret yok.

Aramızda bu tarifsiz andan başka bir şey yok.

Tanıştığımız andan itibaren Jaxson bana sadece kara kaşlarını çattı ve hırıltı dolu hakaretler etti.

Şimdiye kadar.

Şimdi gözleri nazik ve şefkat dolu. Yatıştırıcı sözler eşliğinde ağzıma şefkatli öpücükler konduruyor.

"Sıra dışısınız, Doktor."

Gözünden bir damla yaş kaçıp elmacık kemiğime düştüğünde, sonunda yıkılıyorum ve benimle sevişmeye başladığında ağlıyorum. Gözyaşlarımız öpüşmelerimize karışıyor ve ben nefret ile ona umutsuzca aşık olmak arasındaki ince çizgide gidip geliyorum.

"Başka bir hayatta seni sevebilirdim," diye fısıldıyorum.

Dirseklerini başımın iki yanına dayıyor ve daha hızlı hareket etmeye başlarken üst yarısını üzerimden kaldırıyor. Kısa süre sonra acı azalıyor ve yerini zevke bırakıyor. İşte tam o anda her hissin farkına varıyorum.

Bu adamla ten tene olmanın verdiği his inanılmaz. Onun içimde hareket ettiğini hissetmek kıyaslanamaz. Jaxson benim ilkim.

Sessizce fısıldadığında gözlerinde merak ve samimiyet görüyorum, ona bakmasaydım kelimeleri kaçırabilirdim.

"Benden sonsuza dek nefret etme, Doktor. Benimle başka bir hayatta buluş ki, sen benden nefret etmeden seni sevebileyim."

Ritmimizi buluyoruz ve vücutlarımız terden kayganlaşırken birlikte hareket ediyoruz. Karnımda bir sıkışma hissettiğimde, hayal kırıklığıyla inliyorum. Jaxson hızını artırıyor, içimde giderek daha derine dalıyor.

"Bırak Doktor," diye bağırdı.

Aletin sadece başı içimde kalana kadar çekip tekrar içeri giriyor ve bedenimi kuvvetle sarsıyor. Bir saniye önce hissettiğim sıkışma, bir ışık patlamasına ve var olduğunu hiç bilmediğim hislere dönüşüyor.

Ağız sanki bedenimde titreşen zevki yutmaya çalışıyormuş gibi benimkine çarpıyor. Vücudu üzerimde sıkılaşıyor ve kendi boşalmasını bulurken titriyor.

Bana karşı durduğunda, geri çekilmiyor ama beni şefkatle öpmeye devam ediyor. Ellerini başımın yanlarına götürüyor ve vücudunu benimkine doğru alçaltıyor, ta ki ben onun tarafından hapsedilene kadar.

Bu öpücük farklı hissettiriyor. Sanki bana değer verdiğini itiraf ediyormuş gibi bir söz gibi.

Çekildiğinde ve gözlerimiz buluştuğunda, öpücüğün bir veda olduğunu anlıyorum.

Bölüm 5

JAXSON

Benden sonsuza dek nefret etmemesini istediğimde ciddiymdim. Umarım bir gün beni affedebilir. Kahretsin, keşke farklı şartlar altında tanışsaydık.

İçinden çıkarken gözlerimi kapatıyorum, içinde gömülü kalamadığım için nefret ediyorum.

Kendimi yukarı iterken, onun tenini benimde hissetmemenin yasını tutuyorum. Onu yatakta yatarken bıraktığımda, sanki kırılan kalbimi göğsümden söküp onun ellerine bırakıyormuşum gibi hissediyorum.

Prezervatifi atıyorum. Bir el bezi alıp ılık suyun altına tutuyorum.

Ben odaya geri döndüğümde Leigh doğruluyor. Bacaklarının arasını nazikçe temizlerken başının tepesine bir öpücük konduruyorum. El bezini yere atıp yatağa oturuyorum. Onu kucağıma çekiyorum ve kollarımla sarıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve gitmesine izin verecek kadar güçlü olabilmek için sessiz bir dua ediyorum. O benim değil.

Nefes al, Jax. Acının ötesinde nefes al. Bunu onun için yapmalısın. Senden daha iyisini hak ediyor. Onun gibi inanılmaz bir insana sunabileceğin hiçbir şey yok.

Bir parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve gözlerimiz buluşana kadar yüzünü kaldırıyorum. İrislerinin tam tonunu ezberlemeye çalışıyorum. Parmaklarımın altındaki yumuşak tenini hissetmeye çalışıyorum.

Ağzımı onunkine bastırıyorum ve derin bir nefes alarak tadına varıyorum. Ciğerlerimi onun kokusuyla dolduruyorum.

Ve bıraktım.

Ayağa kalkıyoruz ve giyinirken odayı sağır edici bir sessizlik dolduruyor. Elini tutuyorum ve arabamın anahtarlarını alırken parmaklarımızı birbirine geçiriyorum.

Daireye dönüş yolu kayıplarla doludur. Annesinin kaybı.

Fırsatların kaybedilmesi.

Olabilecek bir geleceğin kaybı.

Bizi kaybetmek.

Arabayı binanın önüne park ettiğimde fısıldadım, "Burada bekle."

Dışarı çıkıp arabanın etrafında dolaşıyorum ve ona kapıyı açıyorum. Bir centilmen olmak için biraz geç olduğunu biliyorum, ama ona benim ona davrandığım gibi değil, bu tür bir muameleye layık olduğunu göstermem gerekiyor.

Arabadan inerken yüzüne ısırap gölgesi düşüyor. Elini tekrar tutuyorum ve onu ön kapıya kadar götürüyorum.

İçeriden gelen kahkahaları duyuyorum ve yalnız kalmayacağı için rahatlıyorum. Kahretsin, onu bırakamazdım.

Onu kucaklamak için çekiyorum, bunun onun cılız bedenini kollarımda son kez tutuşum olmasından nefret ediyorum.

Kollarını belime doluyor ve parmakları içime giriyor. "Senden nefret ediyorum, Jaxson," diye inliyor.

Duygularımı daha fazla kilit altında tutamıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve düşmelerine izin veriyorum.

Bedenimi onun kollarından kurtarıırken hırıltılı bir nefes çekiyorum içime. Alnına son bir öpücük kondururken, ondan uzaklaşmak fiziksel olarak acı veriyor. Kırılan kalbimin bir umutsuzluk girdabına çekilmesini engellemek için savaşıırken göğsüm ağrıyor.

"Benimle seviştiğin için senden nefret ediyorum," diyor arkamdan. Siktir. Siktir, yeterince güçlü değilim.

Merdivenlerden inerken gözyaşlarım daha hızlı akıyor. Arabaya bindiğimde direksiyona bir yumruk indiriyorum ve göğsümden bir çığlık kopuyor.

İlk öpücüğüm olduğunu asla bilmeyecek.
O benim seviştiğim ilk kadın.

LEIGH

Jaxson gittikten sonra garip bir uyuşukluk kemiklerime yerleşiyor ve vücudumu ağırlaştırıyor. Ayaklarımı sürüklüyorum ve ağır ağır ön kapıyı açıyorum.

"Hey, nerelerdeydin? Seni aramaya çalıştım," diyor Willow. Yüzüne odaklanabilmek için gözümü kırıpıştırarak sersemliğimi atmaya çalışıyorum.

"Leigh?" Bana doğru koşarken yüzünü endişe kaplıyor.

"Toplanmam lazım. Babam yarın geliyor."

Bu doğru. Gerçeklere odaklan. "Babam yarın geliyor," diye tekrarlıyorum.

Jaxson bana hissettirdi.

"Ben eve gidiyorum."

Bir daha asla onun gözlerindeki sıcaklığı göremeyeceğim.

Acımı dindiren dokunuşunu hissedemeyeceğim. Onu sevemeyeceğim. Ondan nefret edemeyeceğim.

Bunun yerine, hiçbir şeyin mantıklı olmadığı bir arafta sıkışıp kaldım.
Kendimden geçmiş olmalıyım çünkü kendime geldiğimde kanepede oturuyordum ve Willow dudaklarıma bir şişe su bastırıyordu.

Birkaç yudum almamı izlerken gözlerinde yaşlar yüzüyor.

"Neden eve gidiyorsun, Leigh? Bugün bir şey mi oldu?"

Dudaklarımı yalıyorum ve Jaxson'ın tadı hâlâ damağымda.

"Annem bir kaza geçirdi. Öldü." Annesini yeni kaybetmiş Leigh Baxter gibi konuşmuyorum.

Dr. Baxter gibi konuşuyorum, sevdiklerinin ölümünü haber veren biri gibi.

Willow kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. Sadece benim kaybım için değil, kendi kaybı için de ağlarken hıçkırıkları düzensizdi.

Willow geri çekildiğinde, Evie bana sarılmak için eğiliyor.

"Özür dilerim, Leigh. Anneni tanı mıyordum ama eminim harika biriydi. Sen bunun canlı kanıtısın."

Nazik sözleri karşısında gözlerim yaşardı.

Willow ve Evie eşyalarını toplarken ben oturup onları izliyorum. Gözlerim onların hareketlerini takip ediyor ama zihnim annemi kaybetmenin yasını tutmakla Jaxson için hissettiklerimi reddetmeye çalışmak arasında gidip geliyor.

Saniyeler geçtikçe saatin akrebinin izliyorum. Şoktayken zamanın garip bir çarpıtma şekli var. Şu anda, acıyı olabildiğince uzatmak için sürükleniyormuş gibi geliyor. Ama o geceyi düşündüğümde, zamanın nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok.

Hayatımın son on iki saati beş bölüme ayrılabilir. Annem hayatta.

Annem öldü.

Jaxson'dan

nefret

ediyorum.

Jaxson'ı

seviyorum.

Jaxson'dan

nefret

ediyorum.

Kapı çalındığında Evie kim olduğuna bakmaya gider. Carter arkasından gelir.

"Erken ziyaret için özür dilerim. Jax bize olanları anlattı. Leigh gitmeden onu yakalamak istedim."

Evie ona hüznle gülümsüyor ve baş başa kalabilmemiz için odasına gidiyor. Carter yanıma oturdu ve elimi eline aldı.

"Babanın ne zaman burada olacağını biliyor musun?" diye soruyor. Boş bir başsağlığı dilemediği gözünden kaçmıyor.

"Hayır."

"Dün gece eve geldiğimde Jaxson bana neler olduğunu anlattı. Umarım sakıncası yoktur ama eve ticari uçakla dönmek zorunda kalmamanız için babamla özel jetimizi göndermesi için anlaştım."

Elini sıkıyorum çünkü gülümsemek için yeterli gücü toplayamıyorum.

"Seninle bekleyebilir miyim?"

Alt dudağım titremeye başlarken başımı sallıyorum.

Carter beni göğsüne çekiyor ve ağlamama izin veriyor. Ben yüzümü onun göğsüne gömerken o babamın hangi uçakta olduğunu öğrenmek için bir telefon görüşmesi yapıyor. Babamı alıp buraya getirmesi için bir şoför ayarlıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum telefon görüşmesini bitirdiğinde.

"Numaramı almanı istiyorum. Senin ya da babanın bir şeye ihtiyacı olursa beni aramaktan çekinme."

"Neden bu kadar iyi davranıyorsun?" Burnumu silebilmek için geri çekilirken soruyorum.

"Ben sadece iyiliğinin karşılığını ödüyorum, Leigh. Baban babamın hayatını pek çok kez kurtardı. Hayatım boyunca sana borçluyum."

"Bize hiçbir şey borçlu değilsiniz."

"Babam, arkadaşlarımın ve benim sahip olduğumuz tek ebeveynidir. Birinci, ikinci, üçüncü, hatta dördüncü kalp krizinden sonra ölseydi, biz

mahvolurdu. Onun hayatının hediyesi için ne kadar minnettar olduğumuzu asla bilemezsin. Baban olmasaydı benimkinin de ölmüş olacağına hiç şüphem yok."

Kapının çalınmasıyla Carter yerinden fırlıyor. Babam için kapıyı açıyor ve oturma odasına girmeden önce fısıldaştıklarını duyuyorum.

Ayağa kalktığımda bacaklarım güçsüz hissediyor.

Babamı gördüğümde, gece boyunca kendimi bir arada tutmaya çalışmanın verdiği gerginlikle paramparça oluyormuşum gibi geliyor.

Beni kollarıyla sarıyor ve konuştuğumuzdan beri ilk kez tanıdık bir şeyler hissediyorum.

Hâlâ evimden bir parça kaldı. Hala
bir ebeveynim var.

Benim bir babam var ve önümüzdeki birkaç gün boyunca beni taşıyacağını biliyorum. "Tatlım," diye fısıldıyor geri çekilirken. Gözleri yüzümü arıyor. Beni kanepeye çekti ve sıkıca göğsüne bastırdı.

"Dr. Baxter on dokuz saatlik bir vardiyayı yeni bitirmişti. Eve dönerken uyuyakalmış."

Hıçkırıklar bedenimi ele geçirirken tüm vücudum titriyor. İhtiyacım olan şey buydu.

Gerçekler. Kimse beni babamdan daha iyi anlayamaz.

"Araba bir ağaca çarptı. Bir dal ön cama girmiş ve göğüs kafesini yırtmış. Aort damarı parçalanmış."

Babam yüzümü çerçeveleyiyor ve ona bakmamı sağlıyor. "Anlıyor musun, Leigh?"

"Travmatik aort yırtılması, aortun koptuğu bir durumdur," az önce söylediklerini tekrarlıyorum.

"Bu doğru, tatlım. Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu." Ona bakıyorum ve hatasını anladığı anı görüyorum.

"Ne zaman öldü?" Ben sordum.

Gözleri yaşla dolarken başını sallar. "Leigh, onun hayatını kurtarmak için hiçbir şey yapılamazdı."

Babamdan uzaklaşırken "Çarpma anında ölmedi" diye fısıldıyorum. "Aort damarını klemplediler mi?"

Gözleri durmam için bana yalvarırken babam, "Yaptılar tatlım," diye fısıldıyor. "Kanaması vardı ve akciğerlerinde ciddi travma meydana gelmişti."

"Bir nakil destek cihazı kullanabilirlerdi," diye tartışmaya başlıyorum. Babam yüzümü çerçeveleyiyor ve beni sabit tutuyor. "Tatlım..."

"Yapabilirlerdi -"

"Leigh! Beni dinle. Ben oradaydım. Onu kurtaramazdın. Vücudu onarılamaz bir hasara uğradı."

Babamdan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum ve "Neler yapabileceğimi bilmiyorsun baba" diyorum.

Babam ayağa kalkıyor ve elini omzuma koyuyor.

"Haklısın. Zihninin neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ama vücuduna verilen hasarı onarmanın insani olarak imkansız olduğunu biliyorum."

İçimdeki her şey isyan ederken babam bana sıkıca sarılıyor. Bu sadece başarısızlığın başka bir kelimesi. *İmkansız*.

"Bir gün beni haksız çıkaracağından hiç şüphem yok," diye fısıldıyor. Geri çekiliyor ve elimi tutuyor.

"Hadi eve gidelim, tatlım."

Willow'a dönmeden önce Evie'ye sarılıp vedalaşıyorum.

"Yarın ilk uçağa bineceğim," diye söz veriyor bana sarılırken. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Carter çantalarımı arabaya taşımama yardım ediyor ve bizimle birlikte havaalanına geldiğinde çok şaşıyorum. Oraya vardığımızda, eve dönüş uçuşumuz için her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oluyor.

Yanağına bir öpücük konduruyorum, bizim için yaptığı her şey için gerçekten minnettarım.

Bana gülümsüyor ve yanılmıyorsam yüzünde bir huşu ifadesi var.

"Eğer bir doktora ihtiyacım olursa, seni bulabilmek için dua edeceğim. İnanılmaz şeyler yapacaksın, Leigh. Mucizeler yaratacağına inancım tam." Alnıma bir öpücük konduruyor ve "Jaxson seni önemsiyor" diye fısıldıyor.

Bölüm 6

JAXSON

Bir yıl önce...

Marcus ofisime giriyor ve oturmadan önce ceketinin düğmelerini açıyor.

"Nerelerdeydin? Öğle yemeği için yolun karşısından bir şeyler almak isteyip istemediğini kontrol etmek için ofisine gittim."

"Bir toplantım vardı," diyor dikkati dağılmış bir şekilde. "Sanırım toplantı iyi geçmedi?"

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Soruma cevap vermek yerine dışarıya bakıyor.

Birkaç hafta önce bir doktorla konuştuğu bir telefon görüşmesine kulak misafiri oldum. Marcus bildiğimi bilmiyor. Hazır olduğunda bana söyleyeceğini umuyorum. Arkadaşımın ölümcül hasta olduğunu bilmek beni öldürüyor. Ona yardım edebilecek bir şeyler bulabileceğimi umarak araştırmaya başladım. Şimdiye kadar hiç şansım olmadı ve çaresizlik hissi her geçen gün artıyor. Onun yanındayken rol yapmak çok zor.

"Hiç insanları izledin mi, Jax?"

"Ne?" Düşüncelerim dağıldıktan sonra toparlanmaya çalışırken soruyorum. "Acaba dışarıda rol yapmayan biri var mı?"

Ona cevap vermiyorum çünkü şu anda ikimiz de hiçbir sorun yokmuş gibi davranıyoruz.

"Willow'dan ayrılıyorum," diye fısıldıyor. "Yine mi?

Bu üçüncü değil mi?"

Gözlerimi bilgisayarımdan ayırıp Marcus'a bakıyorum. Omuzlarının duruşu bana ciddi olduğunu söylüyor.

"Neden ayrılıyorsun? Onunla iyi bir yerde olduğunuzu sanıyordum."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüyorum ve elimi omzuna koyarak, yüzünü bana dönmesi için onu çeviriyorum. Willow onu mutlu ediyor ve şu anda ona her zamankinden daha çok ihtiyacı var.

Gözlerindeki bakış beni çok korkutuyor. Cam gibiler, sanki tüm hayatları çekilmiş gibi.

Hay sikeyim! Sakın pes etme, Marcus.

"Onunla birlikte olamam. Senin Leigh'i bıraktığın gibi ben de onu bırakmalıyım. İşlerin olduğundan daha ileri gitmesine izin vermek benim için aptallık olur."

"Bu babanla mı ilgili?" Bana açılacağını umuyorum. "Ona dönüşmekten korktuğun için mi Willow'la ilişkini kesiyorsun?" Aklını başına getirmeyi umarak onu sarsıyorum.

Konuş benimle, Marcus! Beni içeri al ki bu yükü taşımana yardım edebileyim.

"Bunu konuşmuştuk, Marcus. Biz ebeveynlerimiz değiliz. Sen baban olmayacaksın, ben de ailem gibi berbat bir durumda olmayacağım. Hayatlarımızla ne yapacağımıza biz karar veririz. İnsanlara en çok ihtiyacın olduğu anda onları kendinden uzaklaştırma."

Lütfen satır aralarını okuyun.

"Kararımı verdim, Jax. Onu serbest bırakıyorum."

Ellerimi pes ettiğimin evrensel işareti olarak havaya kaldırıyorum.

"Sana ne yapacağını söyleyemem," diyorum bilgisayarımı kapatırken.

"Ama seninle bira içmeye gelebilirim."

Sinirimi atmak için bir tane lazım.

Ayrı arabalarla oraya gitmeden önce her zamanki barımızda buluşmaya karar veriyoruz. Marcus oraya benden önce varıyor ve bize bir masa ayarladığını görmekten memnun oluyorum.

Oturup kravatımı gevşetirken, "Biraları sipariş ettim," diyor. "Daha önce bir toplantıdan bahsetmiştin," diyorum. "Nasıl geçti?"

Arkama yaslanıp rahatlamadan önce gömleğimin üst iki düğmesini açıyor ve kollarımı sıvıyorum.

"Olabildiğince iyi. Saçma sapan konuştuk ama aslında hiçbir yere varamadık."

Garson kız masaya iki bira koydu. Yüzlerini tanıyorum ama isimlerini asla hatırlayamıyorum. Onu görmezden gelip biranın yarısını içtiğim de suratını asıyor.

"Bu geceki şanslı kız kim?" Marcus bardaki potansiyelleri tararken soruyor.

"Gerçekten umurumda değil. Eğildiği sürece mutluyum. Çok uzun bir hafta oldu. Mia'ya olanlara hâlâ inanamıyorum."

"Evet, bu berbat bir durum. Logan bununla nasıl başa çıkıyor?"

"Tamam... Sanırım." Biradan bir yudum daha alıyorum ve bir tur daha içmek için bara işaret ediyorum. "Rhett bunu hiç iyi karşılamıyor."

Marcus şişenin etiketini soymaya başlar. "Onu suçlamıyorum."

Sanki loş ışık gözlerini acıtıyormuş gibi gözlerini kısıyor.

"Yine başın mı ağrıyor?" diye soruyorum.

Son zamanlarda çok sık oluyor. Bir şeylerin ters gittiğini bu şekilde anladım.

"Evet."

Etiketi çıkarmaya devam etmeden önce biradan birkaç yudum alıyor.

"Gözlerinizi test ettirdiniz mi?"

Hastalığını saklamayı bırakıp bana itiraf edeceği umuduyla araştırmaya devam ediyorum.

"Gelecek hafta giderim," diye iç geçirir. Birasını bitirir ve bir sonraki tur gelmeden ayağa kalkar. "Saat ikide esmer bir kız var. Bu gece onunla iyi eğlenceler. Ben Willow'la ilişkiyi kesip yatmaya gidiyorum."

"İyi şanslar kardeşim" derken gözlerim esmeri buluyor. Ofiste görüşürüz."

Ona gülümsüyorum ve bana doğru yürümesi için gereken tek şey bu. Marcus'un boşalttığı koltuğa oturdu.

"Merhaba, ben Gia." Sesi tiz, sanki çok fazla kafein almış gibi.

"Jax."

Garson masaya iki bira koyuyor ve Marcus'un birasını Gia'ya uzatmadan önce hesabı ödüyorum.

"Birayı iç ve tek gecelik ilişkilerden hoşlanmıyorsan git," diyorum kendi biramı dudaklarıma götürürken.

Birayı içerken dudaklarına baştan çıkarıcı bir gülümseme yayılıyor. İşimiz bittiğinde ayağa kalkıyorum ve elini tutarak bardan çıkıyorum.

"Senin evin," diyorum, yakınlarda olmasını umarak. "Bu taraftan."

İki blok yürüdükten sonra onun binasına vardık. Asansöre bindiğimizde beni öpmek için eğiliyor. Kıçını avuçlarken yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

"Öpüşmek yok."

Bir parmağını göğsümde gezdirirken hınzırca gülümsüyor.

"Kurallar," diye mırıldanıyor. "Kurallara uymakta iyiyimdir."

Evet, işte bu yüzden tek gecelik bir ilişkin.

Leigh'den daha kısa ve göğüsleri iki kat daha büyük olmalı. Seviştiğim her kadını, seviştiğim tek kadınla kıyasladığım için götün tekiyim.

Gia ön kapıyı açar açmaz bir kolumu beline doluyor ve onu geri çekiyorum. Kapıyı tekmeleyerek kapatırken göğsümü sırtına bastırıyorum.

Saçı duman kokuyor ve onu içime çekmek zorunda kalmamak için hızla diğer omzunun üzerinden itiyorum.

Onu kanepeye doğru ittim ve üzerine yatırdım. Giydiği kısa elbiseyi yukarı çekip kıcını ortaya çıkarıyorum.

"Yani sen bir kış erkeği misin?" diye soruyor kalçalarım sürtünürken. Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıp dişlerimin arasına yerleştiriyorum, böylece ellerim kemerimi açmak için serbest kalıyor. Fermuarı indiriyorum ve pantolonumu aşağı itme zahmetine bile girmiyorum. Burada soyunacak kadar uzun kalmayacağım. Sikimi serbest bırakıyorum ve hızlıca prezervatifi takıyorum.

Elbisesini beline kadar yukarı itiyorum. Külotunu yana iterek sikimi yerleştiriyorum ve kolayca içine sokuyorum. Bu kadar gergin olması hayal kırıklığı yaratıyor.

Ona gereğinden fazla dokunmak istemediğim için kanepeye tutunuyorum. Gözlerimi kapatarak, hareket etmeye başladığımda Leigh'in yüzünü hayal ediyorum.

Doktorum.

Onu hâlâ net bir şekilde görebiliyorum. Saçları yastığımın üzerine dağılmış. Nefesi yüzümde gezinirken dudakları aralanmıştı. Amının sikimi sıkıca kavrayışı.

Sikeyim.

"Evet, bebeğim. Daha sert becer beni," diye inliyor Gia, beni fantezimden çekip çıkarıyor. "Oh evet, evet, evet," diye bağılıyor sanki boşalıyormuş gibi.

Tiksinerek pantolonumu çıkardım ve fermuarımı çektim. Neden denemeye devam ettiğimi bile bilmiyorum. Hiç boşalamıyorum.

Bir kere oldu ama zavallı kadın yüzü mosmor olana kadar bana sakso çekmek zorunda kaldı.

Arkama bakmadan apartmandan çıktım. Sadece eve gitmek, duş almak ve Leigh'le ilgili anılarıma dalmak istiyorum.

LEIGH

(Günümüz...)

"Baxter, bugün yalnız gidiyorsun."

Etrafımda dönerken neredeyse sandalyemden düşecektim. Dr. Magliato bana bir dosya uzattı, ben de aldım.

"Bu bir kapakçık değişimi," diye omzunun üzerinden atıp uzaklaşıyor.

"Ama daha önümde altı ay var." "Hazırsın, Baxter."

Bu büyük iltifat karşısında sırtıtıyorum ve profesyonel kalmak için elimden geleni yapıyorum. Mutluluktan Dr. Magliato'nun üzerine atlarsam hoş karşılanmayacaktır.

Hemşire istasyonunda, elimde ilk solo dosyamla öylece kalakalıyorum.

Sebastian bana göz kırparak "Tebrikler," diyor.

O anın ciddiyetini kavrarken ona bakıyorum.

"Şu an itibariyle kalp cerrahıyım," diye fısıldıyorum.

"Bunu hak ettin bebeğim," diyerek ayağa kalkıyor ve bana sarılıyor.

Sebastian son beş yılda en iyi arkadaşlarımdan biri oldu. Eğer o olmasaydı, ilk günümde geç kalabilirdim. Asansöre birlikte bindik ve doğru kata çıktığımızda onunla çalışmaktan keyif alacağımı biliyordum.

"Sebastian," diye fısıldıyorum bir damla gözyaşı yanağımdan süzülürken. "En genç kardiyotorasik cerrah olduğum anlamına geliyor."

"Bu gece kutlama yapıyoruz," diyor, Ryan'ı aramak için telefonu eline almış bile. Hayatımda gördüğüm en sevimli evli çift onlar. "Hey, nefis, kızımız ilk solo ameliyatını oldu. Bu gece kutluyoruz." Gözlerini deviriyor, bu da beni kıkırdatıyor. "Evet bebeğim, giyinip kuşanman sorun değil. Şimdi gitmem gerekiyor." Bir duraksama oldu, sonra "Benim lezzetli iri kıyımımı seviyorum ve seninle daha sonra selamlaşmak için sabırsızlanıyorum" dedi.

Gülmemek için elimden geleni yapmaktan gözlerim sulanmaya başlarken dosyayı daha sıkı tutuyorum.

Telefonu kapattığında kaşlarımı oynatıyorum. "Bow-chicka- wow-wow? Görünüşe göre bu gece birilerinin şansı yaver gidiyor."

"Bunu biliyorsun. Şimdi o güzel kışını ameliyathaneye götür de hazırlan, geç kalmak istemezsin."

Ayak parmaklarımda üzerinde duruyorum ve uzaklaşmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum. Dosyayı açıyorum ve hastanın detaylarına bakıyorum.

"Altmış beş yaşında erkek. Kalsifik triküspit aort kapak stenozu. Minör lezyonlu koroner vaskülatür. Tepe gradienti 62 mmHg, Ortalama 40. PA basıncı: 49."

Bir hastayı asansörden çıkarırlarken kenarda duruyorum, sonra içeri giriyorum. Tüm bilgileri incelerken içimi bir sakinlik duygusunun kapladığını hissediyorum.

Bunu tek başıma yapacağım.

Dosyayı göğsüme bastırarak, kapılar açılmadan önce hızlı bir mutluluk dansı yapıyorum.

Hastayı kapatırken adrenalin damarlarımda dolaşiyor. Hiçbir komplikasyon yoktu. Kibirli görünme riskini göze alarak, ben bile harika bir iş çıkardığımı itiraf etmeliyim.

Önlüklerimi çıkarıyorum ve hastanın ameliyat sonrası bakımının üzerinden geçiyorum.

Ameliyathaneden çıkarken babamı arayabilmek için telefonumu açıyorum. Benimle çok gurur duyacak.

Carter'dan bir mesaj görüyorum ve önce aramasına cevap vermeye karar veriyorum. Babası vefat ettikten sonra onunla iletişim halindeydim. Sadece aylar arayla aynı acıyı yaşamıştık ve bu sayede iyi arkadaş olmuştuk.

"Bay Hayes, mesajınızı dinlemedim. Cevapsız çağrıyı gördüm ve geri döneceğimi düşündüm."

"Leigh, yardımına ihtiyacım var." Carter hemen konuya giriyor. Sesi öfkeyle doludur.

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Marcus. Tüm detayları bilmiyorum çünkü şerefsizler benden sakladı. Kalbinde bir sorun var. Gerçekten kötü durumda. Gelip onu görmeni istiyorum. Lütfen, Leigh. Ben Marcus."

Zihnim yarışmaya başladığında yürümeyi bıraktım. Carter acil bir durum olmadıkça telefon etmezdi.

"Birkaç özel gün için onay almam gerekecek. Carter, seni uyarmak zorundayım. Öylece hastaneye girip yönetimi ele geçiremem. Marcus'u tedavi eden doktorla konuşabilirim. Sana ne yapman gerektiği konusunda tavsiyede bulunabilirim ama hiçbir şekilde müdahale edemem."

"İzin günlerini onaylat. Senin için özel jeti gönderiyorum. Marcus'a yardım edebilirsiniz, onu sizin bulunduğunuz yere naklettireceğim."

Şu anda Carter'la mantık yürütmek zaman kaybı olur. Belli ki üzgün. Marcus'un dosyasına bir göz attıktan sonra Carter'la konuşacağım.

"Yakında görüşürüz."

Kişisel izin ayarlamam iki saatimi aldı. Aceleyle eve gidip havaalanına gitmeden önce birkaç parça eşya topluyorum. Uçağa yerleştiğimde babamı arıyorum, böylece nerede olduğumu bilecek.

Sonra Carter'ın numarasını çevirdim.

"Uçaktayım. Marcus'u kim tedavi ediyor?"

"Dr. Barnard. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sizin için daha fazla bilgin var. Marcus'un vurulduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, bunu duyduğuma çok şaşırmıştım. Willow, Marcus'un vurulduğundan hiç bahsetmemişti.

Hâlâ yakın arkadaşız ama ikimiz de o kadar meşgulüz ki ayda bir kez konuşsak şanslıyız.

"On yaşındayken vurulmuş. Kurşunu çıkarmışlar ama görünüşe göre kurşunun parçaları gözden kaçmış. Kurşun zehirlenmesi var. Parçaların nerede olduğundan emin değilim. Keşke daha fazlasını bilseydim."

Zihnim tüm bilgileri işlemek için yarışıyor.

"Dosyalarına, taramalarına, kan tahlillerine bakmam gerekecek." Nefes alıyorum ve Carter'ın tıbbi deneyiminin yok denecek kadar az olduğunu kendime hatırlatıyorum. "Bende Dr. Bokeria'nın numarası var. Avrupa'nın önde gelen uzmanlarından biri. Dr. Barnard'a ver ve aramayı o yapsın. Tek başıma sadece bir ameliyat yaptım, Carter. Dr. Bokeria işin içine girerse Marcus'un şansı artar."

"Bana numarayı gönder." Daha sessiz bir odaya girdiğini duydum. "Sana burada ihtiyacım var. Sana güveniyorum."

"Yakında orada olacağım, Carter."

"Willow seni hastaneye götürecekt."

Kapıdan içeri girdiğimde yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor. Willow'la yarı yolda buluşmak için acele ediyorum ve sarılıyoruz.

"Aman Tanrım," diye soluk soluğa ona bakabilmek için omuzlarından tutuyorum. "Saçların! Çok uzamış."

"Seninki gitmiş," diye alay ediyor. "Kısa stili seviyorum."

"Çok uzun zaman oldu," diyorum gözlerindeki hüznü fark ettiğimde. "Sen nasılsın?"

Başını sallar ve bakışlarını başka yöne çevirir.

"Marcus'la artık çıkmadığınızı biliyorum ama onun için endişelenmeniz anlaşılabilir bir durum."

Onu rahatlatmak için başka ne söyleyebilirim bilmiyorum.

"Zor birkaç hafta oldu. Sana tekrar birlikte olduğumuzu bile söylemedim."

Kaşlarım saç çizgime doğru fırlıyor. Hatırlamak istemediğim kadar çok açılıp kapandılar.

"Hastaneye giderken size ayrıntıları anlatırım."

Bir şehir arabasının arka koltuğuna yerleştiğimizde, Willow bana bir zarf uzattı.

"Sahip olduğum her şey bu. Onu kurtarmak için bir yol arıyorduk ama şu ana kadar izlediğimiz her yol bizi duvara toslattı."

Belgeleri çıkardım ve sayfalarını karıştırdım. Sadece bir sayfa işime yaradı. Onu inceledim.

"Bu neredeyse dokuz ay öncesine ait. Bu onun üzerinde yapılan ilk kan tahlili miydi?"

"Sanırım öyle."

"Biraz kafam karıştı," diye mırıldandım. "50µg/dL tedavi edilebilir."

"Parçalar komplikasyonlara neden oluyor. Onu kurşun zehirlenmesi nedeniyle tedavi ediyorlardı ama..." kendini toparlamak için boğazını temizliyor. "Kurşun zehirlenmesi

Parçalar onun kalbine yerleşti."

Elini tuttum ve sıktım. İçimdeki arkadaş ona sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermek istiyor. İçimdeki doktor daha iyi biliyor.

"Kalbin neresinde olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Bir an için gözleri umutla parlıyor. "Dr. Barnard'la konuştum. Geleceğinizi biliyor. Marcus'a bakmana izin vermeyi kabul etti. Leigh..." derin bir nefes alır.

Ne söyleyeceğini zaten biliyorum, bu yüzden onun işini kolaylaştırıyorum.

"Kabul ediyor çünkü Marcus için yapabileceği hiçbir şey yok. Anlıyorum Willow."

"Onu seviyorum," diye inliyor ve ne kadar acı çektiğini görmek kalbimi kırıyor. "Lütfen..."

İhtisasım sırasında duygularımı kontrol etmekte başarılı oldum, ancak şu anda sakın bir görünüm sergilemek gerçekten zor.

"Elimden geleni yapacağım," diye fısıldıyorum.

Bölüm 7

JAXSON

(Günümüz...)

İroni, hayatın sizi mahvetmesidir. En iyi arkadaşınızın her gün biraz daha ölmesini izlemek ve bu konuda hiçbir şey yapamamak cehennemdir.

Onu kurtarmanın bir yolunu bulmak için her şeyi denedim. Keşke daha fazla zamanım olsaydı.

Gözüme bir hareket çarpıyor ve bunun Carter olduğunu düşünerek bekleme odasının girişine bakıyorum.

Şokun etkisi o kadar yoğun ki nefes alamıyorum.

Doktor.

O burada.

Gözlerimiz kısa bir süreliğine buluşuyor ve bu içime bir darbe daha indiriyor. Beni tanımış gibi görünmüyor.

Ne kadar güzel olduğunu neredeyse unutmuşum.

Saçları çok daha kısa, yüzünü çerçeveleyen şık bir bob, onu hatırladığımdan daha narin gösteriyor. Takım elbise giymiş. Giydiği açık mavi bluz cildini ipeksi bir yumuşaklıkta gösteriyor. Gözlük takıyor ve lanet olsun, bu gözlük onun seksi görünümünü tamamlıyor.

Önümdeki görüntü kesinlikle onu hatırladığım gibi değil.

Şimdi karşımda dururken, ondan uzaklaştığım için kendime lanet ediyorum. O zamanlar doğru şeyi yaptığımı düşünüyordum. Ona ihtiyacı vardı.

Birinden nefret ettim ve suçu ben üstlendim.

Onun yerine, en kötü zamanlarında onu incittin, aptal.

Acı hafif kalır. Bekaretini aldım ve dakikalar sonra ona sırtımı döndüm.

"Benimle seviştiğin için senden nefret ediyorum."

O sözleri asla unutmayacağım. Duygularının incindiğini söyledim, sonra ona sırtımı dönmeden önce haklı olduğunu hissettirdim.

Geçen yıllar boyunca o geceyi milyonlarca kez tekrar ettim. Suçluluk duygusuyla başa çıktığımı sanıyordum ama hala aklımdan çıkmayan an, onunla sevişirken bana bakışıydı.

Bazen bunun hüsnükuruntudan başka bir şey olmadığını düşünüyorum.

Diğer zamanlarda kendimi onun güzel gözlerinde gördüğüm duyguların gerçek olması, benim gibi berbat birini sevebilmesi için dua ederken buluyordum.

Seviştığım, öpüştüğüm tek kadın o ve bugüne kadar bundan pişmanlık duymadım.

Beni uzaklaştırmasına izin verdiğim için pişmanım. Onun için, bizim için savaşmadığım için pişmanım.

Onun hakkında hissettiklerimin bir nebze olsun azalmadığı açık.

"Carter nerede?" diye özellikle kimseye sormuyor.

Ben sesimi bulmaya çalışırken Carter bekleme odasına giriyor. "Hey," diyor Carter onun kolunu tutarken. "Dr. Barnard'la konuştum.

Dr. Bokeria'nın numarasını verdiğiniz için teşekkürler. Şimdi canlı bir konferans düzenleyecekler. Nasıl geçtiğini size haber veririm."

Adam dışarı çıktığında, kadın da hemen onu takip ediyor. Ayağa kalkıp peşlerinden koşuyorum, kesinlikle konferansa katılmak istiyorum.

Ayrıca, henüz onu gözümün önünden ayırmaya hazır değilim.

"Carter," diye sesleniyor Leigh ona. Carter onun kendisine yetişmesini bekler. "Eğer Dr.

Barnard izin verirse konferansa katılmak isterim."

"Eminim kabul edecektir," diyor Carter ve kızın dirseğinden tutarak onu Dr. Barnard'ın ofisine götürüyor.

Gözlerim Carter'ın ona dokunduğu yere odaklanıyor.

Carter'ın Della'yı sevdiğini biliyorum. Leigh'e dokunmaya hakkım olmadığını biliyorum. Ama lanet olsun, ona dokunmasından nefret ediyorum.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve hâlâ burada olduğuna inanamıyorum. Carter'ın onunla görüşmeye devam ettiğinin farkında değildim. Marcus ve Willow çıkarken, onu tekrar görme ihtimalim hep vardı.

Şimdi o burada olduğu için geçmişe ışınlanmış gibi hissediyorum. Dr.

Barnard'ın ofisine girdiğimizde Carter onu tanıştırdı.

İki doktor hemen Marcus'u tartışmaya başlıyor, asla anlayamayacağım kelimeler kullanıyorlar.

Leigh'i çalışırken görmek beni düşüncelerimden koparıyor ve onun yabancı olduğu bir gerçekliğe fırlatıyor. Onu gerçekten tanımıyorum.

Onu neyin güldürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Onu son gördüğümünden beri hayatında ne yaptığını bilmiyorum.

O bir yabancı.

On dokuz yaşındaki kız benden nefret ediyor.

Umut göğsümde bir orman yangını gibi yayılıyor.

Bu bizim 'başka bir hayatımız' olabilir mi?

Masanın etrafında oturup üç doktor Marcus'u tartışırken, kendi ligimin dışında olduğumu kabul ediyorum. Yunanca da konuşuyor olabilirler.

"Bay Reed'in dosyasına bakma fırsatım olmadı. Parçalar nerede gömülü?" Leigh soruyor.

Dr. Barnard ona bir dosya uzatırken "Sol karıncıkta." diyor.

Leigh'in ağzının kenarının sanki bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi seğirdiğini yakalıyorum. Hiçbir şeyi kaçırmamak için sandalyemde öne doğru eğilirken yüz ifadelerine daha yakından bakmama neden oluyor.

Yüzünde endişe yok. Rahatlamış. Belgelere bakıyor ve röntgenlerden birini tutuyor.

"Bu en son CSR mi?"

"Evet," diye cevaplıyor Dr. Barnard.

"Dr. Baxter." Dr. Bokeria'yı unutmuşum. "Hâlâ yardımınıza ihtiyacınız var mı? Bir ameliyata hazırlanmam gerekiyor."

"Özür dilerim, Doktor. Her şeyi değerlendirdikten sonra sizi arayacağım."

"Güzel. Lütfen babanıza selamlarımı iletin."

Leigh sandalyeden kalkar, hâlâ röntgene bakmaktadır.

"Dr. Barnard, kıdemlime danışmamın bir sakıncası var mı?"

"Hiç sakıncası yok."

"Hasta hangi odada?"

Tüm kâğıtları toplar ve düzgünce dosyaya geri koyar. "Oda 413. Sizinle geleyim."

Bir şeyler söylemesini dileyerek Carter'a bakıyorum. O da sandalyesinden kalkarken başını sallıyor. Onlar ofisten çıkarken beni geride tutuyor.

"Şimdi soru sorma zamanı değil. Babamın kalp sorunlarından öğrendiğim bir şey varsa, o da doktorlar konuşurken asla müdahale etmemeniz gerektiğidir. Bırakın bunu onlar çözsün."

"Yüzünü gördün mü? Sakin görünüyordu, değil mi?"

Carter'ın gözleri benimkilere kilitlendi. "O açık sözlü, Jax. Marcus için yapabileceği bir şey olmasaydı bize çoktan söylerdi. Ona güveniyorum. Onu kurtaracak."

Ona inanıyorum. En iyi arkadaşlarımdan biri olduğu için değil, Leigh hakkında konuştuğumuz için.

"Benim için en önemli kişinin hayatı, becerdiğim kızın avucunun içinde." derken alaycı bir şekilde kıkırdıyorum.

"Yerinde olsam, onun kalbine elini sürmeden önce özür dilerdim." Carter başını sallar. "Şimdi neden ona yasak dediğimi anlıyorsun."

Marcus'un odasına girdiğimizde Leigh dosyaya bir şeyler yazmakla meşguldü.

"Bu testlerin sonuçları gelir gelmez bana haber verebilir misiniz?" Dr. Barnard, "Elbette," diye cevap verdi. "Sanırım bir süre daha kalacaksınız. birkaç gün?"

Birlikte dışarı çıktılar ve bana bakmaması içimi acıttı.

Onu yalnız yakalamak zorundayım. Gitmeden önce onunla konuşmalıyım. Ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama hayatımdan tekrar kaybolmasına izin veremem. Aramızda hâlâ bir şey olup olmadığını görmeliyim.

LEIGH

Karanlıkta oturup Marcus'un uyumasını izliyorum.

O yüksek riskli. Masamda ölürse, son birkaç yıldır elde etmek için çok çalıştığım her şey yok olur. Güvenilirliğimi yok eder.

Ameliyattan sağ çıksa bile, ameliyattan otuz gün sonra hayatta kalma ihtimali pek yüksek değil.

Uyandı ve bir süre bana baktıktan sonra "Kimse seni suçlamayacak" dedi.

"Ne için?"

"Hadi ama Doktor. İkimiz de buradan yürüyerek çıkmamın mümkün olmadığını biliyoruz."

Doktor.

Jaxson bana Marcus'un önünde hiç öyle demedi. Bu benim hakkımda konuştukları anlamına mı geliyor?

Ayağa kalktım ve yavaşça yatağa doğru yürüdüm. Marcus'a bakıyorum. Beni içeri alana kadar gözlerinin içine bakıyorum.

Umutla karışık umutsuzluğu ve içinde bulunduğu durumun kasvetine karşı savaşılan gücünü görüyorum.

"İki seçeneğiniz var Bay Reed. Ya pes edip bu yatakta öleceksiniz ya da benim bakıma transfer edilmeyi isteyeceksiniz."

"Beni hasta olarak kabul ederseniz ne olacak Dr. Baxter?" diye sorarken gözlerinde bir ateş parlıyor.

"Yaşayacaksın."

Bu hayatta kesinlik yoktur. Bu babamın beni defalarca inandırmaya çalıştığı bir şey. Bize hastalara söz vermememiz öğretilti. Riskin söz konusu olduğu yerlerde kesin ifadeler kullanmaktan kaçınmak üzere eğitildik.

"Ben gerçeklere inanırım. Parçaları çıkaracağım ve masamda ölmeyeceksiniz. Psikolojik durumunuz iyileşmenizde büyük rol oynar. Yaşamak istiyor musunuz Bay Reed, yoksa çoktan pes mi ettiniz?"

"Elbette yaşamak istiyorum," diye homurdanıyor.

"Güzel. Sen bana şans vermeye hazırsan ben de sana şans vereceğim."

"Leigh," diye fısıldar, belli ki bitkin düşmüştür, "benden ne istersen yaparım."

"Üç gün içinde taburcu edilmen gerekiyor. Seni stabilize ettiler. Dinlenmen gerek Marcus. Ben Kaliforniya'ya dönüyorum. Ayın yirmi altısında seni Kaliforniya'ya getirmesi için Carter'la anlaşacağım."

Çantamı aldım ve gitmeye hazırlanırken Marcus "Seni seviyor" dedi.

Derin bir nefes alıyorum ve Marcus'a gülümsüyorum.

"İlgilendiğim tek şey sizin kalbiniz, Bay Reed. İyi geceler."

Asansörden çıkıp çıkışa doğru yürürken ceketimi üzerime geçiriyorum. Babamı ararken kaldığım otele doğru yürümeye karar veriyorum. Dışarısı buz gibi ama aynı zamanda serinletici.

"Merhaba baba. Uyandırdım mı seni?"

"Hayır, sadece seni düşünüyordum. Yolculuğun nasıl gidiyor?"

"Bu iyi bir şey. Eve gittiğimde seninle hasta hakkında konuşacağım." Devam ederken gülümsüyorum, "Bugün ilk yalnızlığımı yaşadım."

"Yaptın mı? Tatlım, bu harika. Nasıl geçti?" "Sorun çıkmadı."

"Seninle gurur duyuyorum. Keşke annen de burada olsaydı da ne kadar başarılı olduğunu görseydi. Gurur duyardı."

"Ben de baba." Boğazımı temizliyorum ve yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Yarın döneceğim. Cuma akşamı kutlama yapmak için yemeğe gelmek ister misin?"

"Tabii ki. Şarap getireceğim."

"Biraz dinlenmeye çalış. Güle güle baba."

Telefonumu çantama geri koyuyorum ve soğuktan korunmak için kollarımı kendime sarıyorum. Otelin lobisine girdiğimde Jaxson'ın resepsiyonda oturduğunu görüyorum. O telefonuna bakarken ben de hızla asansörlere doğru yürüyorum. Düğmeye basıyorum ve numaraların değişmesini izliyorum.

Hadi ama.

Omzumun üzerinden bakma isteğimi bastırıyorum.

Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Asansör çalışıyor ve ben sabırsızlıkla bir çiftin çıkmasını bekliyorum. İleriye doğru adım atarken, belimde bir el hissediyorum.

Kahretsin.

Omzumun üzerinden hızlı bir bakış, elin Jaxson'a ait olduğunu doğruluyor. Beni asansöre kadar takip ediyor, ben de kendi katımın numarasına basıyorum.

Gözlerim resepsiyon alanını tarıyor, birinin asansöre doğru koşarak geleceğini ve yalnız binmek zorunda kalmayacağımızı umuyorum.

Kimse bize katılmaz ve kapılar kapanır.

Eli kalçama gidiyor ve sonra göğsü sırtıma bastırıyor.

Neredeyse altı yıl oldu. Jaxson kafa karışıklığı ve kalp acısı dolu bir döneme ait. Annemin neden ölmek zorunda olduğunu anlamadım. Jaxson ve benim aramda ne olduğunu anlamadım. Hâlâ da anlamıyorum.

Şimdi anladığım şey, o gün çektiğim acı için Jaxson'ı suçladığım. Onu suçladım çünkü bu, ona karşı nefretten daha fazlasını hissettiğimi itiraf etmekten daha kolaydı.

Peri masallarının bize öğrettiği romantik aşk türüne inanmıyorum. İnsanlar aşık olduklarına inanıyorlar, oysa bu sadece hormon seviyelerinin yükselmesi, çünkü gördükleri şeyden hoşlanıyorlar.

Nefret güçlü bir kelime ve Jaxson West söz konusu olduğunda gerçekten düşündüğüm bir kelime. Ondan yoğun bir şekilde hoşlanmamaya karar verdim. Benden Jaxson'ı affetmemi istemek, kanal tedavisine isteyerek girmemi istemek gibi bir şey.

Ondan hoşlanmıyorum çünkü beni bir kenara atmadan önce bekaretimi almakta hiçbir sakınca görmedi. Birine en çok ihtiyacım olduğu anda beni bırakıp gitti.

Kör edici bir an için beni aşk diye bir şeyin var olabileceğine inandırdı.

Bana doğru eğiliyor ve yanağını saçlarıma bastırıyor. Derin bir nefes aldığını duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Ona iyice bakma fırsatım olmadı, ama hala aynı hissediyor.

"Merhaba Doktor," diye fısıldıyor. Sesi hatırladığımdan daha derin ve sert. Hâlâ tüylerimi diken diken etme gücüne sahip.

"Jaxson," diyorum, sesim normal çıktığında seviniyorum.

Asansör benim katımda duruyor ve kapılar açılır açılmaz ileri atılıyorum. Odama doğru yürürken onu tam arkamda hissedebiliyorum. Anahtar kartımı okutup kapıyı iterek açıyorum ve biraz su alabilmek için bara doğru yürüyorum. "Sana içecek bir şeyler ikram ederdim ama fazla kalmayacaksın," diyorum.

Buzdolabından bir şişe su alırken.

"Nasılsın doktor?"

Bu toplantıdan etkilenen tek kişi ben olduğum için kızgınım. Geçen yıllar boyunca Jaxson'ı çok düşündüm. Birini kaybettiğinizde unuttuğunuz ilk şeyin onun sesi olduğunu söylerler.

Annemin sesinin nasıl olduğunu hatırlayamıyorum. Gülüşünü hatırlayamıyorum.

Son zamanlarda yüzünü hayal etmekte zorlanıyorum.

Jaxson'da böyle bir şey olmadı.

Arkamı dönüp ona bakıyorum. Oturma odasının ortasında duruyor ve floresan ışığının altında her santimini net bir şekilde görebiliyorum.

Saçları hala dağınık ve seksi görünüyor. Hatırladığımdan daha uzun. Takım elbise kaslı vücuduna mükemmel oturuyor. Gözlerim gömleğinin üst iki düğmesinin açık olduğu göğsünde duruyor. Kravatı boynundan gevşekçe sarkıyor.

Gözlerim yukarıya bakarken ağzında bir sırıtma yok.

Aynı ağız beni öptü.

Gözlerimiz buluşuyor ve sanki kalbimin tam ortasına bir elektrik çarpıyor.

O gözler bana tutmaya niyeti olmadığı sözler verdirdi.

"Nezaketi bir kenara bırakalım ve neden burada olduğunuza gelelim."

Bir elini cebine sokuyor, diğ er elini ç enesine götürüyor. Avucunu ç enesinin üzerinde ovalarken günlük kirli sakalının sertliğini duyuyorum.

Bu kadar ciddi olduğunu hatırlamıyorum. Birdenbire gülümsemesinin hâlâ aynı olup olmadığını görme ihtiyacı duydum.

"Marcus'u görmeye geldim." Eli yanına düşüyor ve yüzünü anında endişe kaplıyor.

O bakışı hatırlıyorum.

Hatıralarım gö z ü m ü n önünden geçerken nefes alışım hızlanıyor. Beni kapısının önünde gö rdüğünde de aynı bakışı atmıştı.

"Ona yardım edebilir misin?" di ye fısıldıyor, sanki bırakın cevabı duymayı, sormaya bile korkuyormuş gibi.

"Evet."

Sanki ona iyi haber vermek yerine tokat atmışım gibi sarsılıyor.

Nefes alış verişi hızlanıyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlamaya başladığında, bunaldığını anlıyorum. Bana doğru yaklaşıyor ve ben onu durduramadan beni göğsüne çekiyor. Kollarını vücuduma doladı ve beni ayaklarımdan kaldırdı. Yüzünü boynuma bastırıp ağladığında onu itmek niyetiyle omuzlarını tutuyorum.

Vücudu benimkine karşı titriyor. İçimden onu itmek gelmiyor. Bunun yerine kollarımı boynuna doluyor ve başını kucaklıyorum. Bir zamanlar bana verdiği rahatlığı ona veriyorum.

Duygularını kontrol altına aldığı nda fısıldayarak, "Özür dilerim doktor," der. "Biriyle ilgili iyi bir haber verildiğinde duygusal tepki vermek normaldir. sevilen biri."

Geri çekiliyor ama beni bırakmıyor. Gözleri benimkileri buluyor ve ben onlarda gö rdüğüm özlemi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Özür dilerim, Doktor," diye tekrarlıyor. "Çekip gittiğim için özür dilerim." Kendimi kollarından kurtarıyorum ve ondan bir adım uzaklaşıyorum.

"Carter'la Marcus'un Kaliforniya'ya getirilmesini ayarlayacağım. Daha fazla test yapmam gerekecek ama ameliyat ayın otuzuna planlanmalı."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve tokat yemiş gibi bakma sırası bana geliyor.

Bu dünyada Jaxson West'in gülümsemesinden daha güzel bir şey yok.

Aklımdan geçenleri göz kırparak uzaklaştırıyorum ve ona bakmamak için bluzumu düzeltiyorum.

"Hiç değişmemişsin," diyor. "Saçın dışında. Sana çok yakışmış. Çok güzel görünüyorsun, Doktor."

Açık sözlü olmak beni daha önce hiç hayal kırıklığına uğratmadı.

"Seks yaptık, Jaxson. Hepsi bu kadardı. Sadece seks. Hiç aşık olmadık." *Aşık* derken tırnak işareti yapıyorum. "Arkadaş bile değildik. Ben senden hoşlanmadım, sen de benden hoşlanmadın. Marcus'u ameliyat ediyorum çünkü kalbindeki hasarı onarabileceğimi biliyorum. Bunu senin için yapmıyorum."

Gülümsemesi genişliyor, bu da kaşlarımı çatmama neden oluyor. "Neden gülümsüyorsun?"

"Gerçekten hiç değişmemişsin." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Dudaklarını tenimde tutarak fısıldıyor: "Geçmişimizden bahsetmiş olman, bunun benim için olduğu kadar senin için de önemli olduğunu gösteriyor. İrtibatta olacağım."

Gidişini izlerken sudan çıkmış balık gibi ağzım açık kalıyorum.

Kibirli ba -

Düşüncelerim çılgılık atarak durdu.

O haklı.

"Haklı olamaz!" Kendime kızıyorum.

Haklı olduğunu biliyorsun.

Bana nasıl olduğumu sordu ve iltifat etti. Özür bile diledi! İyi huylu davranıyordu.

Utancımdan ellerimle yüzümü kapatıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz o gecenin benim için bir anlamı olabilir, ama kesinlikle onu incelemeye hazır değilim.

Bölüm 8

JAXSON

Yemek tepsisini sehpanın üzerine koyduklarında uzanıp kapağı kaldırıyorum. Tatlıyı alıyorum ve sandalyede arkama yaslanıyorum.

"Bu boku nasıl yiyebiliyorsun?" Marcus yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle sorar.

"Kaşığı alıp ağzıma atıyorum," diyorum kulaktan kulağa sırtarak.

"Ukala," diye mırıldanıyor. "Neden bu kadar neşelisin?"

Kaşığı yalayarak temizliyorum ve boş kaseyi tepsiye geri koyuyorum.

"Dün gece Leigh'i gördüm," diyorum ve kaşlarını çatığında şaşırıyorum. Benim için mutlu olacağını düşünmüştüm.

"Dostum, onu kızdırmadan önce kalbimi kesmeyi bitirmesini bekleyebilir misin?"

"Neden onu kızdıracağımı düşünüyorsun?"

Marcus bana asla yalan söylemez ve bu yüzden, "O farklı Jax," dediğinde şaşırmadım. Onun aklı bizimki gibi çalışmıyor. Bana kendin söyledin. Duygulara önem vermez, gerçeklere önem verir. Gerçek şu ki, sen onu mahvettin."

"Başka bir hayatta seni sevebilirdim," diye fısıldıyorum. Marcus bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Bir araya geldiğimiz gece bana söylediği bir şeydi."

"Seni kırdığım için üzgünüm, kardeşim. Bu, sen onu apartmanda terk etmeden önceydi."

"Yıllar oldu, Marcus. Birbirimizi tanıyabiliriz. Çıkabiliriz.

Bu, o yaşam için bizim şansımız olabilir."

"Neden kendini bu duruma sokmak istiyorsun? O gittikten sonra berbat bir haldeydin. Sen New York'ta yaşıyorsun, o ise ülkenin öbür ucunda. Aynı zaman diliminde bile değilsiniz."

O haklı. Ülkenin zıt taraflarında yaşıyoruz.

"En fazla altı saatlik bir uçuş," diyorum, şimdiden onu görmenin yollarını planlıyorum. "Jax, boş ver gitsin. Yani sahip olduğun en iyi şey oydu. Bu demek değil ki sen

ruh eşi ya da aynı derecede saçma sapan bir şey. Neden gitmesine izin vermiyorsun?"

"Onu öptüm," diye fısıldadım. Bunu ona hiç söylemedim. "Sen hiç öpüşmezsin."

Ona gülümsüyorum. "İşte bu yüzden pes etmiyorum."

"Onu sevdiğini söyledim." Başını sallıyor. "Ne dedi biliyor musun?"

"Benden nefret mi ediyor? Ben nereden bileyim," diye çıkışıyorum, ona karşı ne hissettiğimi söylediği için biraz kızgınım.

"İlgilendiği tek kalbin benim kalbim olduğunu söyledi. Ona inanıyorum, Jax. O işi için yaşayan biri. Onun hayatında sana yer yok. O lanet bir dahi. Onun dünyası gerçekler üzerine kurulu, kanıtlanmış gerçekler. Onun türü aşk, ölüm, Adem ve Havva gibi şeylere inanmaz, Jax!"

"İşte burada yanıyorsun." Ayağa kalkıyorum ve yemek tepsisini ona doğru yaklaşıtıyorum. "Sorun onun şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kadın olması değil. Bana bakışı yüzünden. Senden başka, bana sadece o baktı.

Saçmalık. Benden onu terk etmemi istiyor..." En iyi arkadaşşıma bakarken derin bir nefes alıyorum. "Bu seni terk etmemi istemekle aynı şey Marcus. Ben senden vazgeçmedim. Ondan da vazgeçmeyeceğim. Anlamasını sağlayacağım. Onu sevdiğimin bir gerçek olduğunu ona kanıtlayacağım. Bana karşı bir şeyler hissettiğı bir gerçek. Ona duygularının incinmediğini göstermeliyim."

"Anladım. Willow benim için neyse Leigh de senin için o," diye fısıldıyor. Sonunda neden Willow'a dönüp durduğunu anladığımda ona gülümsüyorum. Onun kişisi o.

"Yemeğini ye. İşten sonra seni kontrol edeceğim."

Çatalı eline alır ve tavuk parçasına saplar.

"Tatsız amına koyayım. Ağzımdaki metalik tadı daha da kötüleştiriyor."

"Seni iyileştirecek," diye fısıldıyorum ve birdenbire Duygu.

Yüzündeki ifade umuttan korkuya ve tekrar umuda atlıyor. Elimini omzuna koyup sıkıyorum.

"Doktor ölmene izin vermez, Marcus. Başarısız olmak ona göre değil. Senin ölebileceğine dair en ufak bir ihtimal olduğunu düşünseydi bile bunu yapmazdı."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Gözlerinden yaşlar süzölüyor ve bu benim duygularımı kontrol etmemi zorlaştırıyor.

"Bu bir gerçek, Marcus."

"Sizi reddettiğinde bunu aklınızda tutun. Eğer aranızdaki ilişkinin yürümeme ihtimali olduğunu düşünürse, sizi kendinden uzaklaştıracaktır."

Sonunda aynı sayfadayız.

"Teşekkürler Marcus. Seninle konuşmak yardımcı oldu. Sonra görüşürüz. Bokunu ye ve uyu."

İşe döndüğümde doğrudan Carter'ın ofisine gidiyorum. Girmeden önce kapıyı tıkladıyorum.

"Bir dakikan var mı?" Karşısına otururken sordum.

"Elbette. Hastaneden yeni mi geldin?" Sandalyesinde arkasına yaslandı ve tüm dikkatini bana verdi.

"Evet, Leigh'i aradığın için teşekkürler. Leigh'den bahsetmişken, uçağı ne zaman?"

"Neden, Jax?"

Bir kahkaha patlattım. "Böylece gitmeden önce onu görebileceğim."

Carter'ın yüzünde tıpkı babası gibi görünmesini sağlayan ciddi bir ifade var.

"Leigh'i gitmeden önce gördüğümü sana hiç söylemedim."

Hay sikeyim. Leigh ile yattığımı sadece Marcus biliyor sanıyordum.

"Babası daireye geldiğinde ben de oradaydım. Bu... farklıydı. Ne gördüğümü açıklayamıyorum bile, Jax. Bir araya toplanıp kayıplarının yasını tutmadılar. Onunla sanki bir yabancıya sevdiği birinin başaramadığını söylüyormuş gibi konuştu. Annesini yeni kaybetmiş bir kız gibi tepki vermedi."

Derin bir nefes alıyor ve gördükleri ona hâlâ bir anlam ifade etmiyormuş gibi başını sallıyor.

"Ona meydan okudu. Annesinin tam olarak ne zaman öldüğünü bilmek istedi. Yani en ince ayrıntısına kadar. Babası ona söylemiş. Biri bana babamın böyle öldüğünü söylese ömür boyu travma geçirirdim. Leigh değil. Annesini kurtaramayacağını anlaması gerekiyordu. Çok yürek parçalayıcıydı."

Pişmanlık kalbimi kavrarken derin bir nefes alıyorum. Onunla kalmalıydım. Kahretsin, aptallık ettim. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda beni itmesine izin verdim.

"Bunu sana kendini bok gibi hissetmen için söylemiyorum. Bunu sana onun farklı olduğunu anlamak için söylüyorum. Siz zıt kutuplarsınız."

Öne doğru eğilip Carter'ın gözlerinin içine bakıyorum. "Marcus da bana aynı şeyi söyledi. Ona göz kulak olmanı anlıyorum."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben elimi kaldırıyorum.

"Ve beni kolladığınızı. Sen ve Marcus'un anlaması gereken şey, benim bunların hepsini bildiğim. Onu seviyorum çünkü o farklı. Bana meydan okuyor. Benim zıttım olduğu için birbirimize bu kadar iyi uyuyoruz. Şimdi lütfen bana uçağının saat kaçta olduğunu söyle."

"Saat üçte."

"Teşekkür ederim."

Kalktım ve ofisinden çıkarken saate baktım. Saat sabah 10. Her şeyi hazırlamak için beş saatim var.

LEIGH

Starbucks'a girdiğimde, kokuyu derin bir nefesle içime çekiyorum. Etrafıma bakıyorum ve Willow'un pencereye yakın bir masada oturduğunu görüyorum. Ona doğru ilerliyorum ve çantamı masanın yanına koyuyorum.

"Henüz sipariş vermediniz mi?"

"Evet, en sevdiğin şeyi aldım, oturabilirsin."

Oturduğumda ona gülümsüyorum. Onu şimdi görünce kendimi düne göre çok daha iyi hissediyorum. Marcus'a yardım edebileceğimi bilmek aramızdaki atmosferde önemli bir fark yaratıyor.

"Marcus bana onu ameliyat edeceğinizi söyledi."

Elimi tutuyor ve sıkıyor. Gözlerindeki umut ve minnettarlığı görebiliyorum ve ihtiyacım olan tek teşekkür bu.

"Nasılsın?" Sadece arkadaşşıma yetişmek istediğim için soruyorum.

"İş iyi. Henüz kendi parçalarımı tasarlayamıyorum. Bu bir aile şirketi, o yüzden büyümek için pek yer yok, biliyorsunuz."

"Kendi parçalarını yapmana izin verecek bir modaevinde iş bulamaz mısın?"

Willow'un adını söylüyorlar ve o da siparişimizi almak için ayrılıyor. "Teşekkür ederim," diyorum zengin kafeinden derin bir nefes alırken.

"Deneyime ihtiyacım var." Yeşil ay karışımı olan ieeğinden bir yudum alıyor. "Nasılsın? Baban nasıl?"

"Durumu iyi. Hâlâ çok inatçı."

"Ya sen?" diye soruyor fincanının kenarından.

"İhtisasımı bitirdim." Aklımdan bir anı geçiyor ve gülmeye başlıyorum. "Seni son ziyaret ettiğimde, altı yıl boyunca birbirimizi göremeyeceğimizi söylediğinde haklıydın. Zamanın nasıl geçtiğine inanamıyorum."

"En azından iletişim halindeydik," diyor ama gözleri dolunca derin bir nefes alıyor. "Seni özledim. Düne kadar seni görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

"Ben de öyle. Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel."

"Mia ve Logan'ın dün Marcus'un odasında evlenmeleri çok hoştu. Onun için çok anlamlıydı."

"Evet. Davet edilmeyi beklemiyordum. Kendimi biraz yersiz hissettim ama görmek çok güzeldi."

Danny ile tanıştım ve o da beklediğim kadar değerli biri. Carter'ın Della'yı bulmasına sevindim.

Aslında Carter'a Willow'dan daha yakın olmam garip. Arkadaşımla yeniden bağlantı kurmalıyım.

"Marcus ile Kaliforniya'ya gidecek misin?"

"Bugün şirket sahiplerinden biriyle toplantım var, bu yüzden izin isteyebilirim."

"Benim evimde kalabilirsin."

"Bunu kabul edeceğim."

Sohbetimiz yapmacık geliyor ve her zamanki rahatlığımızı özlüyorum.

"Daireye geri döndüğümde sana annemin öldüğünü söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"O gece Jaxson'la birlikteydim."

Öne doğru eğilirken yüz ifadesi bir anda kasvetten meraka dönüşüyor.

"Onunla mı, onunla *birlikte* mi?" Kelimeyi vurgulamak için kaşlarını oynatıyor.

"Onunla yattım," diye fısıldıyorum boynuma doğru bir kızarıklık süzülürken.

"Neden bana söylemedin?" İki dirseğini masaya dayayarak çenesini birbirine bağlı parmaklarının üzerine koyuyor.

Yüzümü ekşitmiş olmalıyım çünkü gözleri büyüdü. "O kadar kötü müydü?" diye nefes nefese kaldı.

Gülmeye başlıyorum ve başımı sallıyorum. "Aslında kötünün tam tersi. İnanılmazdı." Devam etmeden önce doğru kelimeleri arıyorum, "Duygularımı ifade etmekte iyi olmadığımı biliyorsun, ama onunla birlikteyken çok doğal hissettim. Doğru hissettirdi."

"Ters giden neydi?" diye soruyor nazikçe, belli ki bu konuda konuşmanın canımı acıttığını yüzümden anlıyor.

"Ondan nefret etmemi sağlaması gerekiyordu ama bunun yerine ona aşık olmamı sağladı." Bu sözleri ilk kez yüksek sesle itiraf ediyorum.

"Takip etmiyorum. Bu neden kötü bir şey olsun ki?"

"Çünkü sadece annemi kaybetmedim, Willow. Jaxson'ı da kaybettim. Bu acımı ve kederimi katladı."

Hâlâ acıyor.

Yüzünde bir şok ifadesi beliriyor, sonra hemen yerini öfkeye bırakıyor.

"Seni terk mi etti?" diye tıslıyor. "Bana söylemeliydin, Leigh." "Ben söylediğim için çekip gitti," diye fısıldadım.

Yüzünü buruşturuyor, açıkça kafası karışmış.

"Aşk benim için yabancı bir kavram. *Romantik* türden bahsediyorum." "Neden? Diğer türlerden bir farkı yok ki."

Haklı. Kendimi nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Ellerime bakıyorum ve onları masanın üzerine açıyorum.

"Ellerime tam olarak yapmalarını istediğim şeyi yapmaları konusunda güvenilebilirim. Neşteri tuttuğumda titremeyeceklerini biliyorum. Mükemmel bir kesi yapacaklar. Sabit ve güvenilirler."

"Sadece gördüklerine güvendiğini anlıyorum. Babanı seviyorsun, değil mi? Ona güveniyor musun?"

"Biliyorum, ama o benim babam, Willow. Beni o büyüttü. İlk nefesimi aldığımdan beri beni korudu. Beni asla yüzüstü bırakmayacağını defalarca kanıtladı."

"Şimdi anlıyorum," diye iç geçiriyor sandalyesinde arkasına yaslanırken. "Sen daha aşkın ne olduğunu bilmeden baban sana kendini kanıtladı. Sen ona aşık olduğunu fark ettikten sonra Jaxson çekip gitti."

"Parti gecesi onunla tanıştığım... sanki bir kibrit çakmış gibiydim. Sanki her konuştuğumuzda yanmaya neden olan kimyasallar reaksiyona girmiş gibiydi. Bana daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissettirdi."

Başını eğiyor ve ciddi bir bakışla beni iğneliyor.

"Bundan daha önce de bahsetmiştin. Birine karşı bir şeyler hissetmenin iyi bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bir kahkaha patlattım ve bu kahkaha çabucak ekşidi.

"Canın yandığında değil, Willow. O gece neredeyse beni mahvediyordu. Bir süre gerçekten öyle olduğunu düşündüm. O tür bir acıyla bir daha başa çıkamayacağım.

zaman."

Yüz ifadesi nazikleşiyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Neredeyse altı yıl oldu. İkiniz de değiştiniz. Jaxson sevdiklerini bırakıp gidecek türden bir adam değil."

"Biliyorum." Fincanımdaki karamel sıvısına bakıyorum. "O harika bir arkadaş, sadece benim için değil.

Destekleyici, anlayışlı, ilgili ve sevgi dolu, sadece bana karşı değil."

"Çünkü onu tanıma fırsatı bulamadın, Leigh. Annen öldüğünde onunla yeni tanışmıştın. Bir gece çılgınca seks yapmışsınız ve ben bunu şimdi öğrendim. Bu konuda hiç mutlu değilim." Bir şeyin farkına vardığında dudakları bir O harfi oluşturdu. "Dur bakalım." Kocaman gözlerle bana bakıyor. "Jaxson senin ilk sevgilin miydi?"

Yüzüm kızarıırken masanın altına sürünmek istiyorum. Hastaneye girdiğimde kendime bu kadar güvenirken günlük hayatta hiç güvenimin olmaması çok komik.

"O benim tek çocuğumdu," diyorum o kadar sessiz söylüyorum ki Willow'un beni duyabilmesi için eğilmesi gerekiyor. "Bu her şeyi açıklıyor."

"Öyle mi?"

Kafamın karışmasından nefret ediyorum. İçimi kaotik hissettiriyor.

"Onunla özel bir şey paylaştın. Kendini ona daha önce hiç açmadığın bir şekilde açtın. Savunmasızdın, duygusaldın... tam bir karmaşaydın," diye ekliyor kuru bir sesle. "İlk kez seks yaptığımda ben de aynı şeyi hissettim."

Kaşlarımı çattım. "Yaptın mı?"

Nazik gülümsemesine sıcaklık katan anlayışlı bir bakışla öne doğru eğiliyor.

"Konuşacak kimsen yoktu. Bilseydim sana açıklayabilirdim. Ama şimdi buradayım, o yüzden sana özetlememe izin ver."

Annem öldüğünden beri Willow'a daha iyi bir arkadaş olamadığım için içimde bir üzüntü hissediyorum. Willow aklımın çalışma şeklini anlıyor. Sadece o ve babam. Bilgi benim başa çıkma mekanizmam. Ben gerçekçiyim. Öne doğru eğildim, bana vereceği her türlü bilgiyi özümsemeye hazırdım.

"Bir noktada, sen ve Jaxson bir bağlantı kurdunuz. Sen gördüğünden hoşlandın, belli ki o da gördüğünden hoşlandı. Bir kıvılcım vardı. Bilirsiniz, daha önce bahsettiğiniz yanma gibi."

Anladığımı göstermek için başımı sallıyorum. Büyük patlama etkisine benziyor.

Jaxson ve benim aramda büyük bir patlama olduğu kesin. "Onunla yattığında, onu içeri aldın. Sadece gerçek anlamda değil. O kişiyle daha derin bir seviyede bağ kurarsınız. Yine, sadece gerçek anlamda değil." O alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bunu söylemek zorundaydım."

Gülüyoruz ve bu gerginliği biraz azaltıyor.

"Bunu sana açıklamama gerek yok, Leigh. Sadece ondan hoşlandığını kendine itiraf etmelisin. Bence sorun şu ki, anneni kaybettiğinde ona aşık oldun ve onu da kaybetmekten korkuyorsun. Ona açılma riskini almak istemiyorsun çünkü olabileceklerden korkuyorsun. İşlerin yürüyüp yürümeyeceğini ya da yürüyüp yürümeyeceğini bilmiyorsunuz. Onunla bir yıl mı yoksa elli yıl mı geçireceğinizi bilmiyorsunuz. Böyle hissetmeniz normal."

Bana yalvarırcasına bakıyor. "Yine de sana bir şey söyleyebilirim. Eğer gitmesine izin verirsen pişman olacaksın. Onunla geçireceğin bir yıl hiç olmamasından daha iyi olabilir. Bu yüzden Marcus'la birlikteyim. Onunla son birkaç günümü geçirmeyi ve sevildiğimi bilmeyi, çekip gitmek ve nasıl olabileceğini merak etmeye tercih ederim."

O haklı. Kendime yalan söylüyordum. Kendimi ondan nefret ettiğime inandırmak için çok uğraştım çünkü onun yanıdayken hissettiklerimden korkuyorum.

Onu.

"Birini sevmek neden bu kadar korkutucu?" Fısıldıyorum.

"Sadece onları kaybetme olasılığına odaklanırsanız korkutucu olur. Bugüne odaklanır ve her seferinde bir gün yaşarsanız, o kadar korkutucu olmaz. Hangisinin daha çok acı vereceğine karar vermelisiniz - sizi mutlu edebilecek bir adama şans vermek mi, yoksa hiç şans vermeyip yalnız yaşlanmak mı? Şahsen, hayatımı yalnız yaşamak beni çok korkutuyor."

"Ne dediğini anlıyorum." İçimi çekiyorum ve pencereden dışarı bakıyorum. "Neredeyse altı yıl oldu, Willow. O da değişti, ben de. Açıkçası, bir araya geleceğimizi sanmıyorum. Sadece bu konuda biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Bilirsin, her şeyi kendim için anlamlandırmaya."

Willow ayağa kalkıyor ve ben de aynısını yaptığımda bana sarılıyor.

"Gitmen gerek yoksa uçağını kaçıracaksın. Benimle her konuda konuşabileceğini unutma. Farklı eyaletlerde yaşıyor olabiliriz ama ben her zaman senin yanında olacağım."

Geri çekildiğimde yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Teşekkür ederim. Buna gerçekten ihtiyacım vardı." Birkaç dakika birbirimize baktık ve bana verdiği huzuru ona da verdim.

"Onu düzelteceğim."

Gözleri yaşlarla dolarken başını sallıyor. "Sana inanıyorum, Leigh."

Birlikte dışarı çıkıyoruz ve yollarımızı ayırmadan önce birbirimize bir kez daha sarılıyoruz.

Bölüm 9

JAXSON

Leigh gelmeden çok önce uçağa bindiğimden emin olurum.

"Bay West," diye selamlıyor hostes beni, yüzünde belirgin bir şaşkınlık ifadesiyle. Bu beni kontrol etmesini engellemiyor. "Sizi beklemiyorduk. Ben Tia, uçuş boyunca sizin hostesiniz olacağım." Sözlerinde görmezden gelmeyi seçtiğim bir flört tonu var.

"Bu bir son dakika kararıydı." Lüks kamaranın etrafına göz gezdiriyorum. "Bu Dr. Baxter için bir sürpriz, bu yüzden ona gemide olduğumu haber vermezseniz sevinirim. Kalkıştan sonra servis edilmesini istediğim yiyecekleri de getirdim."

Sesimi profesyonel tutuyorum ve ona atıştırabileceğimiz lezzetli ikramlarla dolu kahverengi kâğıt torbaları ve hafif bir beyaz şarap uzatıyorum. Planım Leigh'i daha iyi tanımak ve onun da beni tanımasına izin vermek. Son birkaç yılda aramızda oluşan uçurumu silmemiz gerekiyor.

Personel bölümündeki yerime oturuyorum ve kemerimi bağlıyorum. Birkaç dakika sonra Leigh'in karşısında oturacağımı düşünerek kalbim hem endişe hem de heyecanla çarpmaya başlıyor. İnene kadar kaçabileceği hiçbir yer olmadığı için tüm dikkatini bana vermesi gerekecek.

Onu bizi denemeye ikna etmek için yaklaşık altı saatim var.

Seyir yüksekliğine ulaştığımızda, emniyet kemerini çıkarıyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum.

Tia'yı orada bulunca, tüm yiyecekleri yerleştirmeme ve tabaklamama yardım ediyor. Her fırsatta bana sürtünmeye çalışıyor, bu da beni cehenneme kadar rahatsız ediyor.

"Lütfen masayı hazırlar mısın, Tia?" Hızlıca soruyorum, ona beyaz bir masa örtüsü ve mumlar uzatıyorum.

"Elbette, Bay West." Sesi gırtlaktan geliyor, sanki dizlerinin üzerine çöküp beni emmek de dahil ondan istediğim her şeyi yapmaya hazırmış gibi.

Perdenin arkasından bakıyorum ve Leigh'in pencereden dışarıya bakışını izliyorum.

En azından sürpriz faktörü hala benim tarafımda.

Üzerinde bir çift siyah pantolon ve vücuduna, özellikle de dolgun göğüslerine tam oturan beyaz bir bluz var. Soğuk hava meme uçlarının kumaşın üzerinde gerilmesine neden oluyor ve ben de kalkıklığımın o kadar da belli olmaması için kendimi ayarlarken yumuşak bir iniltiyi bastırıyorum.

Leigh rahat görünüyor ki bunu gördüğüme sevindim. Konuşurken ne kadar az gergin olursa, davamı savunurken şansım o kadar artar.

Tia her şeyi hazırladıktan sonra perdeyi yavaşça kenara çekiyorum. Leigh içeri girdiğimi fark etmiyor ve ben de bir süre daha onun güzelliğini seyrediyorum. Yanına oturduğumda başını bana çeviriyor ve yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor.

"Bu uçakta olacağını bilmiyordum," diyor, güzel kahverengi gözleri hâlâ kocaman.

"Sana sürpriz yapmak istedim," diye itiraf ediyorum. Onunla oyun oynayacak vaktim yok.

"Ben mi? Neden?" Yüzü bana dönük olacak şekilde vücudunu çeviriyor ve bunu bana soğuk davranmadığına dair iyi bir işaret olarak kabul ediyorum.

Kelimelerimi dikkatli seçmeliyim. Ani bir aşk ilanıyla onu korkutup kaçırmak istemiyorum.

"Siz daha yakından tanımak istediğim birisiniz."

Neden onu tanımak istediğimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Aslında bu ferahlatıcı. Takıldığım kadınların çoğu bunun sıradan bir kaçamaktan öte bir şey olduğunu varsayıyor. Bir de bana ve Indie Ink'te çalışmanın getirdiği zenginliğe hakkı olduğunu düşünen birkaç kişi var. Hiçbiri bana dolar işaretleri görmeden bakmadı.

Leigh'in gözleri bir an için benimkileri tuttu. Bana böyle baktığında, beni incelemeye çalıştığını, hareketlerimin ardındaki gerçeği aradığını anlıyorum.

Tekrar pencereden dışarı bakıyor ve fısıldıyor, "Ben hâlâ aynı kişiyim, Jaxson. Tek yaptığım iş. Arkadaşlara ayıracak vaktim yok."

Her zaman açık sözlüdür. İçinde yalan söylemek olduğunu sanmıyorum.

"Benimle geç bir öğle yemeği ye, Doktor. Uçak indiğinde hala aynı hissediyorsan, söz veriyorum bu işin peşini bırakacağım."

Gözlerini bana dikti. "Sadece öğle yemeği mi?" "Sadece öğle yemeği."

"Tamam," diye fısıldıyor.

Ayağa kalktım ve elini tutarak masaya doğru yürüdüm. Yanına oturmadan önce o oturana kadar bekliyorum. Bana dönmeden önce karşımızdaki boş koltuklara bakıyor. Sessiz sorusunu duymazdan geliyorum ve Tia'ya başımı sallayarak tabağı getirmesi için işaret veriyorum.

Tia şarapları açmadan önce tabağı masanın ortasına yerleştiriyor. Mutfağa geri dönmeden önce kristal bardaklara biraz dolduruyor ve bizi yalnız bırakıyor.

Leigh yemeğe bakar ve alaycı bir şekilde gülümser. "Reddetmiş olsaydım yemeği ne yapacaktın?"

"Büyük ihtimalle hepsini yerim. Ben rahatına düşkün bir yiyciyim."

Yumuşak bir kıkırdama çıkarıyor. Narin parmakları şarap kadehinin sapına dolanıyor ve küçük bir yudum alıyor. Dili dışarı fırlıyor ve dudaklarını yalıyor. Kadehi masaya geri koyarken eli kucağına geri dönüyor.

Özür dilemeyi aradan çıkarmaya karar verdim. Yeni bir şeye başlayabilmemiz için o gece olanları geride bırakmamız gerekiyor.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve o daha çekemeden parmaklarımı onunkinin etrafında sıkıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve rahatsız olmasına rağmen başka tarafa bakmıyor.

"Özür dilerim, Doktor. O gece seni bırakmamalıydım."

Dudakları aralanıyor ve gözlerindeki bakış sanki beni susturmak üzereymiş gibi keskinleşiyor.

"Lütfen bunu söylememe izin verin," diye fısıldıyorum ısrarla.

Başka tarafa bakmasını ya da bana cehenneme gitmemi söylemesini bekliyorum ama onun yerine başını sallıyor.

Rahat bir nefes aldım. Bu benim için bir kazanç.

"Seninle seviştiğim için özür dilemeyeceğim."

Gözleri morarana kadar yumuşuyor ve hâlâ acı çekiyor olmasından nefret ediyorum.

"Siz evime gelmeden hemen önce annem Logan'ı aradı. Onun telefonlarına çıkmayı reddediyorum. O... en iyi anne değildi diyelim. Her aradığında..." Başımı sallıyorum ve o kadını düşündüğümde her zaman yüzeye çıkma tehdidinde bulunan öfkeyi kontrol etmek için derin bir nefes alıyorum. "Onu düşünüp de sinirlenmeden edemiyorum."

Leigh diğer elini benimkinin arkasına koyarken vücudu sandalyeye doğru gevşiyor.

Tanrı'ya şükür. Beni dinliyor.

"Oraya vardığında öfke içinde boğuluyordum. Sonra ne kadar üzgün olduğunu gördüm ve kahretsin... Yemin ederim acını hissedebiliyordum. Sadece nefret edip sevişmiş olsaydık, şu anda kesinlikle dizlerimin üzerine çökmüş, boktan bir durumu çok daha kötü hale getirdiğim için senden af diliyor olurdum. Ama o gece aramızda olanlar, birçok açıdan benim için bir ilkti."

Başını eğiyor ve bana saçmaladığımı düşündüğünü açıkça belli eden bir bakış atıyor.

"Willow bana vidalama ekibi listesinden bahsetti, Jaxson. Ben kesinlikle senin ilkin değildim."

Bedenimi ona doğru çeviriyorum ve sol kolumu masanın üzerine koyarak ona yaklaşıyorum. Parfümünün tatlı kokusu daha derin nefes almama neden oluyor.

Kahretsin, onun kokusunu özledim.

"Öptüğüm tek kadın sensin, Doktor."

Bilgiyi sindirmesine izin veriyorum ve dudaklarının sessiz bir solukla ayrılışını izliyorum. "Neden?" diye fısıldıyor.

"Sen tanıdığım diğer tüm kadınlardan farklısın. Seninleyken doğru hissettim."

"Ayrıca seviştiğim tek kadın sensin. Ne zaman başka biriyle denesem, seni görüyorum. Denedim ve... yapamıyorum."

"Denedin mi?" dediğinde gözlerinde acı parıldıyor.

Konuşmanın bu kısmı berbat. Kahretsin, keşke atlayabilseydim. "Birkaç kez denedim ve başarısız oldum."

Titrek bir nefes veriyor. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Gözlerim yüzünde geziniyor, yumuşak tenini ve o gözleri... Kahretsin, o gözler. Onlarda geleceğimi görebiliyorum.

"Her şey. Her şeyin seninle ilgisi var ve bu yüzden seni tanımak istiyorum."

Başını sallıyor ve birleşmiş ellerimize bakıyor.

"Sadece seksti, Jaxson."

Çenesinden tutup yüzünü kendime çeviriyorum.

"Sen yalancı değilsin, Doktor. İkimiz de bunun sadece seks olmadığını biliyoruz."

Kabul etmediğinde çenesini bırakıyorum ve elimi boynuna götürüyorum. Parmaklarımı hassas cildinin üzerinde gezdiriyorum ve tüylerimin diken diken oluşunu izliyorum.

Dokunuşuma tepki vermesini bekliyorum. Bunu ondan duymam gerek.

"Bu fiziksel bir tepkiden başka bir şey değil. Hiçbir anlamı yok" diye savunuyor.

Ona doğru eğildim ve ağzımı kulağına dayadım. "Peki ya karnındaki çarpıntı?"

Sanki bu şekilde benden saklayabilecekmiş gibi elini hızla ortasının üzerine koyuyor.

"Peki ya bana baktığında hissettiğin o umut ışığı? Gerçekten burada oturup bana karşı hiçbir şey hissetmiyormuş gibi mi davranacaksın?"

"Tek hissettiğim korku," diye tükürdü. Az önce söylediği şeyin şoku üzerimde dalgalanırken geri çekiliyorum.

"Neden? Çekip gitmemem gerektiğini biliyorum ama o anda doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Seni asla kasıtlı olarak incitmezdim, Doktor."

Şarap bardağına bakıyor ve şöyle diyor: "Annemi kaybettiğimde canım çok yandı. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Rasyonalize edemiyordum. Seninleyken acımı dindirdin."

Gözlerini benimkilere çeviriyor ve gözlerindeki yalvaran bakış, onu kollarıma alıp asla bırakmama isteği uyandırıyor.

"Hayatımda ilk kez bir erkek tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu bana hissettirdin. Sonra çekip gittin. O gece seni ve annemi kaybetmişim gibi hissettim. Canım yandı..." titreyerek nefes alıyor. "Acı dayanılmazdı."

"Doktor, senden uzaklaştım çünkü istediğin buydu. Hayatımda yaptığım en zor şey senden uzaklaşmaktı. Birinden nefret etmen gerekiyordu ve suçu ben üstlendim. Ama aradan altı yıl geçti. Bu başka bir hayatta oldu."

Nefes alış veriş hızlanırken acı çekiyor gibi görünüyor.

"Başka bir hayat," diye fısıldıyor ve bunu yüzünün her yerinde görebiliyorum.

Onun söylediklerinden bahsettiğimi biliyor.

"Aramızda çok şey yaşandığını biliyorum ve ağırdan almamız gerektiğini anlıyorum. Seni aceleye getirmeyeceğim. Sadece, sen benden nefret etmeden seni sevebilme ihtimalimin olup olmadığını bilmek istiyorum."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlamaya başladığında nefesimi tutuyorum. Kahretsin, kalbimi kırdığı yer burası.

"Senden nefret etmiyorum, Jaxson. Bir zamanlar senden hiç hoşlanmıyordum ama asla nefret etmedim."

"Geçmiş zaman kullandın. Bu benden şimdi hoşlandığın anlamına mı geliyor?" Elimde değil ama takılıyorum.

"Senden hoşlanıyorum Jaxson, ama bu birlikte olabileceğimiz anlamına gelmiyor. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Neredeyse yabancıyız ve bir ilişki için zamanım yok."

"Zamanınız yok mu, yoksa zaman ayırmayacak mısınız? Arada fark var, Doktor."

"Ben ilişki için uygun değilim, Jaxson. Senin dünyana uyacak birini bulmalısın."

"Benim dünyama uyan tek kadın sensin." Sinirli bir nefes verdi ve bana ters ters baktı.

Vazgeçmiyorum. Bana istediği kadar ters ters bakabilir ama gitmesine asla izin vermeyeceğim, özellikle de benden hoşlandığını bildiğim için.

LEIGH

Onu uzak tutmak gittikçe zorlaşıyor. Seviştiğimiz gece paylaştığımız aynı samimiyet şimdi bizi sarıyor.

Bana bakışı bile o geceki gibi. "Bana gerçekten neden korktuğunu söyle, Doktor?"

Sesi alçak ve o kadar duygu dolu ki ağlamak istiyorum. İstesem bile ona yalan söyleyemem. Sanki o geceye geri dönmüş gibiyim.

"Başka kimseyi kaybedemem," diye fısıldadım. "Eğer seni içime alırsam, seni severim ve seni kaybettiğimde... Yapamam, Jaxson."

Elleriyle yüzümü çerçeveliyor ve alnını alnıma bastırıyor. Kalbim öylesine acıyla sıkışıyor ki, neredeyse göğsümü tutup onu rahatlatmaya çalışacağım. Bana o kadar çok şey hissettiriyor ki, bu beni boğuyor.

"Beni kaybettiğinde mi? Seni terk edeceğime çoktan karar verdin. Bu sen değilsin, Doktor. Sen varsayımda bulunacak türden biri değilsin."

Ona kocaman gözlerle bakıyorum. Şu anda söylediği her şey ona neden aşık olduğumu hatırlatıyor.

O beni görüyor. Beni anlıyor.

Ama aynı zamanda beni öyle bir incitecek güce de sahip ki bir daha asla toparlanamayacağım.

Yüzümü ondan çeviriyorum çünkü ona daha fazla bakarsam aramızdaki bu çekime teslim olacağım.

"Annemi kaybettiğimi öğrendiğimde beni gördün. Bunun bana ne yaptığını gören tek kişi sensin. Seni kaybettiğimde çok daha kötü olacak. Eğer seni sevmek için kendime izin verirsem, seni her şeyimle seveceğim."

Lütfen anlayın! Zaten çok acıyor.

"Jaxson, acı beni yok edecek."

"Seni terk etmeyeceğimi göstermem için bana bir şans ver," diye yalvarır.
"Senden asla isteyerek uzaklaşmayacağım."

Hüzünle gülümsüyorum çünkü durum bundan ibaret. "Bir gün başka seçeneğin olmayabilir. Hepimiz öleceğiz. Seni kurtaramadığım için ölecek olsaydın... Bu düşünceyi nasıl sindireceğimi bile bilmiyorum."

Sonunda anladığını görebiliyorum çünkü benden uzaklaşıyor, yüzü duygusallıktan paramparça olmuş.

Birkaç dakika sessizce oturduk, her birimiz kendi düşüncelerimizle meşguldük.

Bana tekrar baktığında, sağ kolunu arkama yerleştirip sandalyeye dayıyor. Onun tarafından hapsedilmiş olmak hiç yardımcı olmuyor. Ona doğru eğilmek istiyorum çünkü kendimi onun içinde kaybedebileceğimi biliyorum. O zaman bunların hiçbirini düşünmek zorunda kalmayacağım.

"Doktor, annenizi kaybettiğinizde onu tanıdığınıza pişman oldunuz mu? Eğer zamanda geriye gidebilseydiniz, onu on dokuz yıl boyunca tanıyıp kaybetmek mi isterdiniz, yoksa onu hiç tanımayıp acı çekmekten kurtulmak mı?"

Sorusu karşısında nefesim kesiliyor, bana böyle bir şey sorabildiği için bir anda öfkeleniyorum.

Yüzümü ondan çevirmeye başladığımda, beni yerimde tutmak için sol elini yanağıma koyuyor.

"Sadece cevap ver. Bu uçaktan inmene izin vereceğim ve eğer cevap verirsen seni bir daha rahatsız etmeyeceğim," diyor ısrarla.

"Elbette annemden pişman değilim. İnanılmaz bir kadındı. Daha iyi bir anne isteyemezdim. Ona on dokuz yıl boyunca sahip olduğum için şanslıyım. Ve evet, geriye dönebilseydim hiçbir şeyi değiştirmezdim."

"Neden?" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Cevap verirsem duracağını söylemiştin."

"Neden değiştirmiyorsunuz, Doktor? Kendinizi acıdan kurtarabilirsiniz."

"Çünkü onu seviyorum!"

Sesimin keskinliğı kaybolduğunda ikimiz de zor nefes alıyoruz.

Yüzümü onun elinden çekip kurtarıyorum ve koltuktan kalkıyorum. Koridorda adımlamaya başladım, içimdeki bu gerginlik için bir tür rahatlama bulmam gerekiyordu.

Jaxson ayağı kalkıyor ve önüme geçerek volta atmamı engelliyor.

"Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum, Leigh."

Bu adımı ikinci söyleyişi. Bana Doc demesini sevdiğimi asla itiraf etmeyeceğim, ama bana Leigh dediğini duymak kalbimi patlayana kadar genişletiyor.

"Seni kaybetmekten korkuyorum. Hiçbirimizin gelecekte ne olacağına dair en ufak bir fikri yok. Önce ben ölebilirim ya da önce sen ölebilirsin. İkimiz de aynı riski almış oluruz."

Gözlerini kapatıyor ve o kadar yürek parçalayıcı bir güzelliğe sahip ki fiziksel bir darbe almış gibi hissediyor.

"Bay Hayes tanıdığım tek babaydı. Neler olduğunu anlayamayacak kadar küçükken babam beni ve Logan'ı terk etti. Annem... dışarıda bir yerlerde çünkü bizi büyütmek çok zahmetliydi. Bay Hayes siz gittikten kısa bir süre sonra vefat etti. Hayatımda sahip olduğum her ebeveyn figürünü kaybettim. Kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum ve ne kadar acı verse de, sensiz bir ömür geçirmektense seninle bir gün geçirmeyi tercih ederim."

Gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Kişisel alanıma giriyor ve ellerini boynumun iki yanına götürüyor. Yüzümü yukarı kaldırıyor, gözlerimiz buluşuyor ve bu ana o kadar çok duygu yüklenmiş ki nefes almakta zorlanıyorum.

"Her şeyi tekrar yaparsın çünkü anneni seviyorsun. Bana seni öyle bir sevme şansı ver ki, sen de beni öyle sev, bu hayatta ve öbür dünyada

başka bir hayat. Eğer aşkımız ölüm acısına değecekse, en azından onun için savaşmamız gerekmez mi?"

Omuzlarım çöküyor ve yüzümü göğsüne bastırıyorum. Kendimi tekrar hayır demeye ikna edemiyorum. Onu tekrar itemem.

"Nasıl çıkılır bilmiyorum. Daha önce hiç çıkmadım bile. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranacağımı bilemem. Farklı eyaletlerde yaşıyoruz. Birbirimizi görmek için bir aşağı bir yukarı uçamayız. Biz -"

Beni göğsünden çekip bir parmağını dudaklarıma bastırıyor.

"Bir aşağı bir yukarı uçacağım. Seninle çıkmak için yeri göğü inletirim doktor.

Sadece evet de. Benimle çıkacağını söyle ve gerisini bana bırak."

Kalbim sanki aort diseksiyonu yapmak üzereymişim gibi göğsümde güm güm atmaya başladığında sertçe yutkunuyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum, şimdiden yanlış seçim yaptığımdan korkuyorum.

Jaxson'ın yüzünde bir şok ifadesi beliriyor ve sonra neredeyse göz göze gelecek şekilde eğiliyor.

"Gerçekten mi? Evet mi dedin? Evet mi dedin?"

Bir kahkaha patlatıyorum ve beni öyle sıkı kucaklıyor ki ayaklarım yerden kesiliyor. Ben de kollarımı boynuna dolayarak ona sarılıyorum. Ona tekrar sarılmak harika bir his.

"Siktir, Doktor," diyor heyecanla. "Teşekkür ederim."

Sonunda ayaklarım yere değene kadar beni vücudundan aşağı indiriyor. Beni öpecekmiş gibi görünüyor ve bu beni anında kızartıyor. Bir adım geri atıyorum ve gömleğimi düzeltiyorum.

Onu çoktan öpmüş olabilirim ama aradan çok zaman geçti. Şu an çok gergin hissediyorum. Her şeyi berbat edeceğim. Biriyle çıkma fikrine alışmak için biraz zamana ihtiyacım var.

Utangaç bir ifadeyle ona bakıyorum, ağzımdan çıkan sorudan nefret ediyorum. "Yani artık çıkıyor muyuz? Bitti mi?"

Yüzündeki gülümseme o kadar genişliyor ki, eğer kulakları olmasaydı başının etrafını sarardı.

"Sen tanıdığım en sıra dışı insansın."

"Bunu daha önce de söylemiştin," diye mırıldanıyorum, bana cevap vermemesinden memnun değilim.

"Çok parlak bir zekanız var, Doktor. Benim asla anlayamayacağım şeyler yapabiliyorsun ama iş günlük hayata gelince sana gösterecek çok şeyim var."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni bir kez daha kucaklıyor. Başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor ve fısıldıyor, "Sadece biz çıkıyoruz, yani sen başka erkeklerle görüşmüyorsun ve ben de başka kadınlarla çıkmıyorum. Bir pislik olacağım ve seni kız arkadaşım olarak ilan edeceğim."

Pislik dediğinde gülüyorum, ilk tanıştığımızda ona böyle seslendiğimi hatırlıyorum.

"Tamam," diye fısıldadım, başka bir şey söyleyemeyecek kadar bunalmıştım.

"Yani bu telefonundaki numaramın engelini kaldıracağın anlamına mı geliyor?" diye alaycı bir şekilde sorar.

Gülüyorum, en başta numarasının engellenmesine neden olan konuşmayı hatırlıyorum.

"Bunu düşüneceğim," diye karşılık veriyorum, uçaktan iner inmez engeli kaldıracağımı bilerek.

Bölüm 10

JAXSON

Ben: Günün nasıldı?

Heyecan verici. Bir nakle yardım etmem gerekiyor.

Birinin göğsünü keserek tahrik olan tanıdığım tek kadın sensin.

Benimle çıkmaktan vazgeçmek için hâlâ vaktin var. Uykumda ne yapacağımı asla bilemezsin.

Ben: Şimdi bana seni yatağa bağlamam için bir sebep veriyorsun. Doktor: Tek yönlü bir aklın var.

Ben: Söz konusu sen olduğun zaman o çukurda yaşıyor. Doktor: Günün nasıldı?

Mesaj geldiğinde gülüyorum. Ne zaman cinsel yakınlaşmalarda bulunmaya başlasam hala utanıyor.

Ben: Uzun ve sert. Ne zaman seni düşünsem sikim gibi.

Doktor: Etkilemeye çalıştığın her kadınla böyle mi konuşuyorsun? (Deniyorum diyorum çünkü bunun senin lehine çalıştığını hayal bile edemiyorum).

Ben: Hayır, sadece seninle kirleniyorum. (İtiraf et. Bu seni gülümsetiyor.) Doktor: Hayır.

Belki.

Tamam, iyi. Bu beni gülümsetiyor.

Bir kakhaha daha attım. Kahretsin, onu özlemişim.

Bana bir fotoğraf gönder.

Fotoğrafın yüklenmesini bekliyorum ve netleştiği anda kaşlarımı çatıyorum.

Ben: Sana asılan adam da kim?

Sebastian. Bu akşam onunla yemek yiyeceğim, yani şimdi gitmeliyim yoksa asla zamanında hazır olamayacağım.

Başka bir adamla yemek mi yiyor? Ne oluyor lan? Öfke, önüne çıkan her şeyi yok etmeye niyetli bir orman yangını gibi içimde alevleniyor.

Ben: Onunla yemek yemeyeceksin. Neden?

Ben: Onun bir siki

var. Yani?

Derin bir nefes al, Jax. Aramaya basıyorum ve cevap vermesini bekliyorum. "Hazırlanmam gerek, Jaxson."

Odasında dolaştığını duyabiliyorum ve sonra banyoya dolan suyun sesi kulaklarımı dolduruyor.

"Şimdi yıkanacak mısın?"

"Öyleyim. Hastanenin yarısı saçıma yapışmış gibi kokarak dışarı çıkamam."

Televizyonu kapattım ve odama doğru yürüdüm. Gömleğimi çıkarıp, "Banyoya girdiğinde telefonunu hoparlöre ver" diyorum.

"Hem seninle konuşup hem de saçımı yıkayamam." "Doktor, telefonunuzu hoparlöre alın."

İç çektiğini duyuyorum ama beni dinliyor. Banyoya giriyorum ve banyonun dolması için muslukları açıyorum. Pantolonumu ve boxerımı çıkardım.

"Banyoda mısın?" Telefonumu hoparlöre alıp tezgahın üzerine bırakırken soruyorum.

"Biniyorum. Bil diye söylüyorum, bu seninle yapmak için çok garip bir konuşma."

"İçeride misin?" Muslukları kapatıp banyoya girerken tekrar soruyorum. Suya batıyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını duyuyorum.

"Ben de v a r ı m . Yıkanmak için iznine ihtiyacım var mı?" Alaycı bir ton duyuyorum ve bu beni sadece gülümsetiyor.

"Göğsüne dokun." Sesimi kasıtlı olarak alçalttım. "Ne?"

Sesi biraz şaşırmış gibi geliyor.

"Telefon seksi yapıyoruz, Doktor. Göğsüne dokun ve bana nasıl hissettirdiğini söyle."

"Kendime dokunmuyorum! Aklını mı kaçırdın sen?"

Bu sefer kahkahalarımı tutamıyorum. Önce ben gitmeye karar verdim, bu şekilde daha rahat hissedebilirdi.

"Elim karın kaslarımda, ama vücudumda aşağı doğru hareket ettirirken senin olduğunu hayal ediyorum. Elinin sikimin etrafını sardığını hissetmek istiyorum."

"Jaxson," diye fısıldıyor. Yanaklarının pembeleştiğini hayal edebiliyorum, bu da onu daha da tahrik ediyor.

"Kendine dokun, Doktor. Elinizi karnınıza koyun ve benimkiyle birlikte aşağı doğru hareket ettirin."

"Bu asla işe yaramayacak." Belirsiz bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. "İşte, şimdi mutlu musun? Elim karnımda."

"Gözlerini kapat ve sesimi dinle," diye talimat veriyorum kendi gözlerimi kapatırken. "Elini amına doğru götür. Orada seninle birlikte olduğumu hayal et, Doktor. Sana dokunuyorum."

O sessiz, ben sadece suyun şırıltısını duyabiliyorum.

"Elim nerede doktor?"

"Karnımda," diye fısıldıyor.

"Elimi bacaklarının arasına sok," diye fısıldıyorum kendimi yumruklarken.
"Elin sikimin etrafına sarılmış. Çok iyi hissettiriyor."

Nefesi kesiliyor ve boğazımda bir inilti yükseliyor.

"Bir parmağını içine sok ve avucunu klitorisine bastır." Kızarmış yanaklarını ve ayrılmış dudaklarını hayal ederken sikimi pompalamaya başladım. Ona her çarpışımda zıplayan göğüslerini hâlâ net bir şekilde görebiliyorum.

"Parmağını daha hızlı hareket ettir ve klitorisine daha sert bastır."

"Jaxson," diye nefes alıyor ve keşke orada olsaydım da onu çıkaran gerçekten benim elim olsaydı.

"Aynen öyle, Prenses. Seni parmaklamama izin ver. Tekrar boşalmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum. Kaslarının sikimi sıktığını hissetmek istiyorum. Seni uçurumun kenarına iterken vücudunun titrediğini hissetmek istiyorum."

Yükümü kaybettiğimde kalçalarım yukarı doğru itiliyor ve saniyeler sonra nefes nefese kaldığını duyuyorum. Boşalırken onu net bir şekilde hayal edebiliyorum.

"Sesin çok ateşli geliyor, Doktor. Tekrar içine gömülmek için gerçekten sabırsızlanıyorum."

Boğazını temizliyor ve birkaç derin nefes aldığında gülümsüyorum. "Bu farklıydı," diye fısıldıyor.

"Utanma. Benimleyken asla utanma." "Tamam."

Bir zil çalıyor ve seks sonrası mutluluğum anında buharlaşıyor.

"Kahretsin! Hazır değilim." Banyodan çıkmak için çabalarken suyun şıpır şıpır aktığını duyuyorum.

"Randevuya gitmiyorsun, Doktor. Onun ağzını burnunu kırmak için beni oraya uçurma."

"Gitmem gerek, Jaxson. Yemekten döndüğümde seni ararım." "Leigh, sakın telefonu suratıma kapatayım deme."

Banyodan çıkıyorum ve belime bir havlu sarıyorum.

"İşte bu kadar. Oraya geliyorum. Belli ki özel randevunun ne demek olduğunu anlamamışsın."

"Şşş... aşırı tepki veriyorsun."

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Kapıyı açtığını duyuyorum ve kaşlarım saç çizgimin ötesine fırlıyor.

"Bebeğim, sırlıslık olmuştun. Scoot! Ben paspas yaparken git o tatlı kıcını kurula.

Bu pisliği temizle." Kendimi kontrol edebilmek için elimi yüzüme sürüyorum.

"Sakın o su birikintilerine basayım deme. Kıcına kırmızının elli tonunda şaplak atarım."

Leigh'in "Jaxson, facetime'a geç" dediğini duyduğumda görüşüm öfkeden bulanıklaşıyor.

Elimden geldiğince çabuk facetime'a geçiyorum. Gülümseyen yüzü ekranı dolduruyor. Sonunda ne kadar sinirli olduğumu fark ettiğinde yüzünde bir endişe titreşimi belirliyor.

Telefonu kendisinden uzaklaştırıp iki adama çeviriyor ve kaşlarım ikinci kez saç çizgime çarpıyor.

"Jaxson, bunlar arkadaşlarım Sebastian ve Ryan. Çocuklar, bu benim... Jaxson."

Beni erkek arkadaşı olarak tanıtmadı.

"Merhaba," diyorum, bluz ve topuklu ayakkabı giymiş tek adama bakarken başka bir şey düşünemiyorum.

"Aman Tanrım," diyor ve bana bakış şeklinden o kadar da rahat olduğumu söyleyemem. "Bizden bir şeyler saklıyormuşsun, bebek-kız. Kendin için yakalamayı başardığın iri kıyım bir parça."

Sonra anladım. Onlar eşcinsel.

Şükürler olsun!

Rahatlama vücudumda dolaşırken nefesim kesiliyor.

"Biraz sessiz biri ama yine de bu senin işine yarayabilir. Bilirsin, ağzı senin zevk vadinde meşgulken."

Gülmeye başlıyorum ve bunun hissettiğim ezici rahatlamadan mı yoksa adamın çok komik olmasından mı kaynaklandığından emin değilim.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum. Leigh ile arkadaş olduğunuz için ne kadar rahatladığımı bilemezsiniz. Seninle şahsen tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Her kelimesinde ciddiymim. Kızım onlarla güvende olacak.

"Aww," soldaki adam bayılıyor. Gerçekten bayılıyor. Bu bir ilk.

"Onu şimdiden seviyorum. Ne zaman ziyarete geliyorsun?" Çılgılık atıyor ve heyecanla bize bakmadan önce diğer adamın ellerini tutuyor. "Çifte randevu!"

Tekrar gülmeye başladım ve iyi arkadaş olacağımızı biliyordum.

Leigh telefonu gülümseyen yüzüne geri getiriyor.

"Bu nasıl bir intikamdı?"

Beni gerçekten kandırdığını düşünerek kıkırdadım.

"Ben gelene kadar bekle," diyorum alt dudağımı ısırırken. Gözleri ağızıma odaklanırken dudakları aralanıyor.

Bunu bilmek güzel. Dudağımı ısırduğымda kız arkadaşım tahrik oluyor. Bunu kesinlikle daha sonrası için hatırlayacağım.

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyor.

"Afiyet olsun, Doktor. Yarın konuşuruz." "Tatlı rüyalar," diyor.

"Islak rüyalar olacaklar."

Aramayı sonlandırmadan önce gülmeye başlarken başını sallıyor.

Yatağa oturdum ve derin bir nefes aldım. Az önce bana yaptığı eşek şakası için ondan intikam almalıyım. Bir dahiyi nasıl alt edeceğim?

LEIGH

Marcus'un bugün gelmesi için her şey hazır. Dr. Magliato ameliyatta bana yardım etmeyi kabul etti. Bu sadece bir önlem.

Marcus'un durumunun kötüleşmesinden biraz endişeliyim. Hem Willow hem de Jaxson bana geçen hafta daha da zayıfladığını söylediler. Vücudunun ameliyat travmasına dayanıp dayanamayacağını ancak onu gördüğümde değerlendirebileceğim.

Dr. Magliato'nun ofisinin kapısını çaldım.

"Biraz vaktiniz var mı? Bay Reed'in ameliyatı hakkında konuşmak istiyorum." "Ameliyata girmeden önce birkaç dakikam var."

Oturdum ve her zamanki gibi doğrudan konunun özüne indim.

"Eğer durumu kötüleştiyse, onu mümkün olan en kısa sürede masaya yatırmak istiyorum."

Programına bakıyor ve ben de öne doğru eğilerek onu görmeye çalışıyorum.
o.

"Tiyatro gece 1'e kadar dolu. Eğer acil bir durumsa, o zaman ameliyatı tek seferde yapmak zorundayız."

Bu da 22 saatlik bir vardiyada çalışacağım anlamına geliyor. Yüzümdeki endişeyi görüyor. Marcus'un ameliyatı için dinlenmem gerek.

"O gelmeden önce hala zaman var. Git birkaç saat uyu."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim, Doktor."

Ofisinden çıkarken, hastanenin bu konuda beni desteklediği için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Nöbetçi odasına giderken hemşire odasına uğradım.

Sebastian'a "Bana ihtiyacın olursa nöbetçi odasında olacağım," diyorum.

"Bu iyi bir fikir. Git o güzel kafanı dinlendir. Ben seni korurum."

Ona gülümsüyorum ve sonra gidip çok ihtiyacım olan uykumu alıyorum.

Uyandığımda gözlerim duvardaki saate takılıyor ve üç saat uyuduğumu fark ediyorum. Bir şokla ayağa fırlıyorum. Lanet olsun! Sadece bir saat kestirmek istemiştım. Alarmımın neden çalmadığını anlamak için telefonumu arıyorum. Bulamayınca yataktan kalkıp altına bakıyorum.

"Telefonun Sebastian'da."

Jaxson'ın sesini duyunca döndüm. "Burada ne işin var?" Şaşırarak sordum.

Sonra içimi bir mutluluk dalgası kaplıyor ve kendimi toparlayamadan ona doğru koşuyorum. Vücudum onunkine çarpıyor ve kollarımı boynuna doluyorum. Kolları beni sardığı anda içimi bir huzur kaplıyor.

"Bu karşılamayı hak edecek ne yaptım ben?" diye soruyor yüzünü boynuma bastırıp derin bir nefes alırken.

Biraz geri çekiliyorum, az önce kendimi ona attığım için utanıyorum.

"Ş a ş ı r d ı m ," diye mırıldanıyorum, yüksek sesle itiraf etmeye hazır değilim.

onu özledim.

Bana gülümsüyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"Evet, ben de seni özledim doktor."

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum, ondan hiçbir şey saklayamayacağımı ne zaman öğreneceğimi merak ediyorum. O benim içimi görüyor.

"Sana bir sandviç ve kahve getirdim. İşe dönmeden önce işine yarar diye düşündüm."

Geç öğle yemeğimizi köşedeki küçük bir masada hazırladı. Yerime oturduğumda ona bakmadan edemiyorum. Koyu gri bir takım elbise giymiş. Onu her gördüğümde daha da muhteşem görünüyor.

Aromadan derin bir nefes alırken fincanıma doğru inliyorum.

Jaxson boğazını temizliyor ve beni kafeinin neden olduğu komadan çıkarıyor.

Gözlerimiz buluştuğunda, hareketsiz kalıyorum. Bana bakışında o kadar büyük bir sıcaklık var ki, yoğun bir arzu çırpınışı hissediyorum. Sandviçimden bir ısırık alarak bunu gizlemeye çalışıyorum.

"Bunun için teşekkür ederim. Kafeterya yemekleriyle yaşarken bunun tadı beş yıldızlı bir yemek gibi geliyor."

"Rica ederim, Doktor." Rahat bir sessizlik içinde, gülümsemeler ve gizli bakışlar çalarak yemek yiyoruz.

Her şeyin çok hızlı ilerlememesi için kendimi sürekli uyarıyorum ama Jaxson'la birlikteyken zamanın bir önemi yokmuş gibi geliyor.

Yemeğimiz bittiğinde, masayı çabucak topluyorum. Salondan ayrılmadan önce, Jaxson bir kolunu belime doluyor. Bana doğru eğildiğinde kalbim çılgınca çarpmaya başlıyor. Ağzıma bir santimden daha az bir mesafede duruyor ve bir hayal kırıklığı hissediyorum.

"Yılbaşı gecesi için bir planın var mı?" "Sadece iş. Vardiyam akşam 7'de başlıyor." "Günü benimle geçirir misin?"

Başımı sallıyorum ve en ufak bir an için dudaklarımız birbirine değiyor. Jaxson uzaklaşırken sırtıyor. Uzun zamandır ilk kez sırtıttığını görüyorum ve bunun etkisine hazırlıklı değilim. Sonra alt dudağını ısırtıyor ve ben şehvet dolu bir sisin içinde kayboluyorum.

Kahretsin, bu çok ateşli.

Gözlerindeki alaycı bakışı fark ettiğimde omzuna bir tokat atıyorum. "Bunu bilerek yaptın."

"Geçen gece bana geçirdiğin kalp krizinin intikamını alıyorum." "Demek o oyunu oynuyoruz?" Yaramazca gülümsüyorum.

Omuz silkiyor. "Elinden geleni yap, Doktor."

Ona doğru eğiliyorum ve kulağına ulaşana kadar ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum. Tenine bir nefes sıcak hava göndererek elimi kalçasına atıyorum. Dudaklarımı çenesinin uzunluğuna doğru fırçalarken, elimi kalçasının önünden aşağıya doğru hareket ettiriyorum, tehlikeli bir şekilde sikine yaklaşıyorum.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ama Jaxson ile doğal geliyor. Bunun tam olarak ne olduğunu açıklayamam, ancak bunun üzerine saatlerce düşündüm.

Çenesinin ağzımın altında kenetlendiğini hissettiğimde, yüzümde kocaman bir sırıtışla geri çekiliyorum.

"Yemek için teşekkürler. Sonra görüşürüz." Odadan çıkıyorum ve benimle dalga geçtiğine dair bir şeyler homurdandığını duyunca gülüyorum.

Bölüm 11

JAXSON

Leigh'i nöbet odasından çıkana kadar takip ettim. Hemşire istasyonundaki tezgâhın üzerine eğildiğinde, kışını tokatlamaktan kendimi alamıyorum.

Nefes nefese kalıyor ve yüzünde bir kızarıklık belirirken bana kocaman gözlerle bakıyor.

Ona göz kırpıyorum, bu da kızarmasını daha da derinleştiriyor.

Marcus'u kontrol etmeye gidiyorum. Buraya geldiğimde onu yerleştirmişlerdi. Leigh'i aramaya çıktım ve Sebastian olmasaydı onu asla bulamazdım. Birini uyurken izlemenin bu kadar tatmin edici olduğunu bilmezdim.

Asansör çağırmak için düğmeye basıyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Leigh'in başka bir doktorla konuşurken beyaz önlüğünü silkmesini izlerken gülümsüyorum.

Asansörün sesi duyuldu ve kapılar açılmaya başladı. Tıbbi personelin çıkabilmesi için yoldan çekiliyorum.

Arkamda kopan bir gürültüyle hemşire o da s ına dönüp bakıyorum. Sebastian'ın yüzü kıpkırmızı oldu ve boğazını tutmaya başladı.

Leigh Sebastian'ın arkasına geçip kollarını ona doladığında ben de onlara doğru koşuyorum. O çok daha küçük ve ona Heimlich yapacak kadar güçlü değil. Birden ağzından çiğnenmiş bir kalem kapağı fırlıyor ve ayaklarımın yakınına düşüyor.

Leigh sırtını ovarak iyi olup olmadığını kontrol ederken, ben ağzım açık bir şekilde duruyorum.

Sanırım yanılmışım. Kızım kendini nasıl idare edeceğini biliyor.

Sebastian'ın gözlerinden yaşlar dökülüyor ve boğulduğu için üzgün olduğu anlaşılıyor.

Bir adam Sebastian'a, "Bu kadar dramatik olmana gerek yok," diye çıkışıyor. "İşinin başına dön."

"Dr. Langley," diye soluk soluğa bağırdı Leigh, "Bu profesyonelce bir davranış değil."

Doktor Leigh'e ters ters bakıyor ve ona doğru bir adım atıyor. Ona küçümseyici bir bakış atıyor ve kalbim öfkeyle çarpıyor.

Bir adım öne çıkıp Leigh'in arkasında ve Sebastian'ın yanında yerimi alıyorum. Adama dik dik bakıyorum, bir şey yapmaya kalkışması için ona meydan okuyorum.

"Bay Ward işini yapamıyorsa burada olmamalı," diye dudak büküyor adam, tehlikeyi gözünün önündeyken fark edemediği belli.

Leigh'in omuzlarından tutup onu yana çekiyorum, böylece doktorun yanına gidebiliyorum.

Belli ki bu adamın Sebastian'la kişisel bir sorunu var çünkü o bir eşcinsel.

"Arkadaşım boğuldu ve sen kabalık ediyorsun. Ona bir şey borçlusun. Özür dilerim." Doktor kaşlarını çatarak bana bakıyor ve ben onun bana bakmak zorunda kalmasına bayılıyorum. "Karşınızdaki kişi sizin iki katınız olduğunda korkutma yöntemleriniz aynı etkiyi yaratmıyor. Özür dilemeye ne dersin?" Yumruğumla karşılaşmak üzere olduğuna dair onu uyaran son bir bakış atarak homurdanıyorum.

Bakışlarını Sebastian'a yöneltiyor. "Özür dilerim," diye kelimeleri ısırarak söylüyor. "Bay Ward," diye fısıldıyorum karanlık bir sesle.

"Özür dilerim, Bay Ward."

Doktor özür dileyip aceleyle yanımdan uzaklaştı. Zorbalardan nefret ederim. Eğer bu benim bölgemde olsaydı, onu sedyeye götürürlerdi.

Sebastian arkamdan "Kahramanım," diye bağıyor ve beni kucaklıyor.

Bir an afalladım ama ağlamaya başlayınca ben de ona sarıldım. Benden bir baş daha kısa ve hemşire istasyonunun etrafında duran diğer insanların garip bakışlarını açıkça görebiliyorum.

Onu rahatlatmak için "İyisin, sadece şoktasın," diyorum.

Sözlerim onu daha çok ağlatıyor ve diğer insanların ne düşüneceği cidden umurumda değil. Arkadaşım üzgün ve onu teselli etmememin hiçbir yolu yok.

Kolumu ona dolayarak koridorda ilerlemesine ve en yakın bekleme odasına girmesine rehberlik ediyorum. Mendilleri görüyorum ve birkaç tane alıyorum.

"Al bakalım," diye fısıldıyorum, ona karşı ne kadar korumacı hissettiğime şaşırarak.

Bir kolunu üzerimden çekiyor ve titreyen eliyle tutuyor. Yüzündeki gözyaşlarını silerken kollarımız birbirimize sarılmış halde duruyoruz.

Leigh'e bakıyorum ve yüzündeki ifade nefesimi kesiyor. Sevdiğiniz kadının size hayranlıkla baktığını görmek hayatınızı değiştiren bir an.

Sebastian sakinleşince bana bir kez daha sarıldı.

"Bebek kızımız iyi iş çıkardı," diye fısıldıyor kısık sesle. "Kıçımı kurtardı. Ölseydim zavallı Ryan yıkılırdı. Yani, gerçekten harika bir kıç."

Sebastian dönüp bana kıçını gösteriyor, bu da beni güldürüyor.

"Evet, Ryan şanslı bir adam," diyorum kahkaha nöbetleri arasında.

Sebastian her zamanki şımarık haline geri dönerek, "Dr. Pussy-deprived ile ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," diyor.

Bir sonraki kriz geldiğinde hâlâ gülmekten kendime gelememiştim. "Am yoksunluğu mu?" Nefes almaya çalışırken soruyorum.

"Evet, aslında üzücü. Bence sevişemediği için bu kadar huysuz. Ayrıca o kadar suratsız ki eminim aleti buruşmuştur."

Sonunda gülmeyi bıraktığımda omzundan tutup onu göğsüme çekiyorum.

"İyi misin?"

O da bana sarılıyor ve göğsüme doğru başını sallıyor.

"Öyleyim. Makyajım mahvoldu ama bu düzeltilebilir." Geri çekiliyor ve heyecandan gözleri parlıyor. "Bunun ne gerektirdiğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"Çifte randevu," diye bağırıyor ellerini çırparken. "Ryan'ı arayıp hazırlanmasını söyleyeceğim."

"Sen onu aramadan önce Marcus'u kontrol etmem gerekiyor. Marcus'un durumu iyiye yemeğe çıkabiliriz."

Sebastian, Leigh'i kapıdan dışarı iter. "Ne bekliyorsun? Git viziteni yap."

Kapı Leigh'in arkasından kapandığında Sebastian bana dönüyor. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor, bu da beni bir adım daha yaklaştırıyor.

Elimi omzuna koyarak "İyi misin?" diye sordum.

Başını sallıyor ve bana öyle içten bir ifadeyle bakıyor ki, içim içime sığmıyor.

"Teşekkür ederim, Jaxson."

"Ne için? Ben pek bir şey yapmadım."

"Dr. Langley homofobik olduğunu her fırsatta açıkça ortaya koyuyor. Bana bir insan gibi davrandın. Benim için bu dünyadaki tüm farkı yaratıyor. İnsanlar erkek bedenine hapsolmuş bir kadın olmanın nasıl bir şey olduğunu her zaman anlamıyor. Farklı olduğum için beni yargılama eğilimindeler."

Sebastian ve Ryan'a hayatımdaki diğer kadınlara davrandığımdan farklı davranmayacağıma dair burada söz veriyorum.

Onu göğsüme çekiyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Çünkü senin ne kadar harika bir insan olduğunu görme zahmetine girmiyorlar." Söylediklerimde ciddi olduğumu görebilmesi için ona bakıyorum. "Hangi cinsiyetten olduğun önemli değil Sebastian. Çok güzel bir ruhun var bebeğim. Kimsenin sana aksini söylemesine izin verme. Ben Marcus'u kontrol ederken sen de git makyajını tazele."

LEIGH

Marcus beklediğimden daha iyi görünüyor.

"Ameliyatınızı ayın yirmi dokuzunda saat beşte planladım. Dr. Magliato bana yardımcı olacak. Emin ellerde olacaksınız Marcus," diyorum çizelgeyi tamamlarken.

"Teşekkürler, Doktor."

Ona gülümsedim. "Bir şey değil. O zamana kadar rahatla."

Tam Jaxson içeri girerken dışarı çıkıyorum. Kapıda karşılaşıyoruz ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"O iyi mi?" diye fısıldar.

"Evet, sadece dinlenmesi gerekiyor. Sebastian iyi mi?"

Jaxson bana güven verici bir şekilde gülümsüyor. "Öyle. Sen işini bitirene kadar ben burada olacağım."

"Gelip seni alacağım." Turuma dönmeden önce kolunu sıktım.

İşim bittiğinde Marcus'un odasına bakıyorum ve genişçe gülümsüyorum. Jaxson onunla kart oynuyor.

"Dostum, hasta olman hile yapmana izin vereceğim anlamına gelmez. O kartı geri al."

"Kaydı," diye homurdanıyor Marcus.

"Selam çocuklar." İçeri giriyorum ve ancak o zaman Willow'un burada olmadığını fark ediyorum. "Willow nerede? Geleceğini sanıyordum?"

Marcus soğuk bir şekilde, "Onu burada istemiyorum," diye tersliyor.

"Kız arkadaşımı yemeğe çıkaracağım. Biraz uyumaya çalış," diyor Jaxson ayağa kalkarken.

Kolumdan tuttu ve beni odadan çıkarmaya başladı.

Kapı arkamdan kapanmadan önce omzumun üzerinden "İyi geceler Marcus," diyorum.

Bi

Z. "Bunun için özür dilerim," diye özür dilerim. "Tekrar bir araya geldiklerini sanmıştım." Jaxson ellerimizi birleştiriyor ve elimin tersini ağzına götürüyor. O

tenime bir öpücük konduruyor.

"Sorun yok, Doktor. Yemin ederim bu ikisi bana kamçı etkisi yapıyor. Bu sefer gerçekten devam edeceklerini düşünmüştüm ama Marcus bu sabah ilişkiyi bitirdi."

"Nasıl başa çıktığını öğrenmek için onu daha sonra aramam gerekiyor."

Jaxson asansörün düğmesine basıyor ve beklerken ben de onun yanına yaslanıyorum. Onun burada olması güzel. Benim dünyama uyacağını düşünmüyordum ama onu Sebastian'la birlikte gördükten sonra boşuna endişelendiğimi anladım.

"Sebastian Ryan'ı almaya gitti. Bizimle restoranda buluşacaklar."

Asansöre adım attık ve bedenimi onunkine çevirdim. Elimi çenesine koyuyorum, tenimdeki sertliği hissetmek istiyorum.

"Böyle inanılmaz bir adam olduğun ve Sebastian'ı rahatlattığın için teşekkür ederim. Çok duygusal olabildiğini biliyorum ama onu seviyorum."

"O benim de arkadaşım. Sebastian ve benim oldukça dikkat çekici bir ortak noktamız var."

"Ne? Bu kesinlikle senin tarzın değil. Seni pembe ruj sürerken hayal edemiyorum."

Fısıldamadan önce bir kahkaha patlattı, "Sen. Sen varsın." Yüzünü elime çeviriyor ve avucuma bir öpücük konduruyor.

"Benden asla kurtulamayacaksın."

"Öyle mi?" Parmaklarımı gömleğinin içine kıvrırırken alay ediyorum. "Gerçekleri söylemeye başladığımda bile mi?"

Başını sallıyor. "Bana denklem fırlattığında bile."

Elleri kıcıma kayıyor ve beni sıkıca kavrayarak vücuduna doğru kaldırıyor. Ağzı kulağıma ulaşana kadar çenemin üzerinde geziniyor.

"Flört konusunu aradan çıkarmalıyım ki bu ilişkinin seks kısmına geçebilelim."

Sert uzunluğunun içime doğru bastırıldığını hissedebiliyorum ve bu beni inletiyor. "Ben de sabırsızlanıyorum," diye itiraf ediyorum.

Bölüm 12

JAXSON

Restorana vardığımızda Sebastian ve Ryan çoktan bizi bekliyorlardı. Masaya geldiğimizde Ryan yerinden kalkıyor ve bana sarılıyor.

Bir şey söylemesine gerek yok, çünkü bana attığı minnettar bakış her şeyi anlatıyor

Hepsi.

Siparişimizi verdikten sonra, "Peki ne kadar zamandır Evli misin?"

"Geçtiğimiz Ekim ayında beşinci yıldönümümüzü kutladık. Benim lezzetli iri kıyım erkeğim bana doyamıyor," diyor Sebastian elini Ryan'inkinin üzerine koyarak.

"Vay canına, tebrikler."

Garson içkilerimizi getiriyor ve ben de kadehimi karşımdaki adama doğru kaldırıyorum.

"Bir elli yıla daha içelim."

"Buna içerim," diyor Ryan. Sebastian'ın ağzına şefkatli bir öpücük konduruyor ve Leigh'e baktığımda onun bana gülümsediğini görüyorum.

Sebastian, "Leigh ile nasıl tanıştınız?" diye soruyor.

"Üstüne soda döktü ve sonra bana göt herif dedi."

"Bana gülüyordun," diyor Leigh, kırılmış gibi yaparak. "Evet, sanırım bunu hak ettim."

Herkes gülüyor ve sohbet sorunsuz bir şekilde akıyor, tek kesinti garson siparişlerimizi getirdiğinde oluyor.

Sebastian ve Ryan'ın okulda çok iyi arkadaş olduklarını öğreniyorum. İkisi de birbirlerine aşıkmiş ama birlikte yaşamaya başlayana kadar ikisi de ilk adımı atmaya cesaret edememiş. Ryan çıplak uyumayı seviyordu ve Sebastian ona kahve getirdiğinde, bu bir X-rated filme dönüştü.

Sebastian, "Baloya gitmedim çünkü yanımdaki o kıça kafayı takmıştım," diyor. "Biriyle çıkıyordu. Çok kıskanmıştım ve size söyleyeyim, yeşil benim rengim değil."

"Baloya gittin mi?" Leigh bana soruyor ve bu bana onun hiç okula gitmediğini ve bu deneyimleri kaçırdığını hatırlatıyor.

"Hayır, ben yapmadım. Sanırım bir tek Logan vardı... bir dakika, o Mia'nın balosu içindi. Hiçbirimiz bizimkine gitmedik."

"Willow bir keresinde bana özel öğretmenlerin olduğunu söylemişti. Okuldan kaç yaşında mezun oldun?"

"On üç. Boston'da altı yıl geçirdim ve sonra seninle tanıştım. Gerisini biliyorsun."

"Çocukken en sevdiğin anın ne?" Bana normal bir şey söylemesini istiyorum.

"Bir düşüneyim." Şarabından bir yudum alıyor ve gülümsüyor. "Dört yaşındaydım. Annem bana kendi ilk yardım çantamı vermişti. İçinde gerçek bir stetoskop vardı. O gece onun kalp atışlarını dinlerken uyuyakalmışım. İşte o zaman kalp hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istediğimi fark ettim."

Hatırladıkça gözlerinin parladığını görüyorum ve bu ışığın onun içinde parlamaya devam etmesi için elimden geleni yapacağıma dair kendime söz veriyorum.

"En sevdiğin anın ne?" diye soruyor, çenesini avucunun içine dayayarak.

"Bu çok kolay," diyorum, anı zihnimde canlanırken gülümseyerek. "Son senemde öfke sorunlarım vardı. Bir gün bir çocuk beni kızdırdı ve ben de ona yumruk attım. Bay Hayes içeri girdiğinde, müdür tarafından kıcıma tekme yemeyi bekliyordum. Beni yerel spor salonumuza götürdü ve benim için bir sözleşme yaptı. Bütün öğleden sonrayı benimle birlikte torbayı yumruklayarak geçirdi. Benim için hep zamanı vardı. Hiçbir şeye hayır dediğini hatırlamıyorum."

"Onu kaybettiğin için üzgünüm," diye fısıldıyor.

"Onu kaybetmedim, Doktor. Baktığım her yerde o var. Bana öğrettiği her derste o var. Ne zaman kötü bir şey olsa, bana ne yapmam gerektiğini söyleyen sabırlı sesini duyuyorum."

"Ayy... beni ağlatacaksın ve rimelimi sürmem on dakikamı aldı," diyor Sebastian.

Tabaklarımız yeni temizlendi ve içkilerimizi bitiriyoruz. Eve gitme vakti yaklaştıkça göğsümde bir beklenti oluşmaya başlıyor. Otelde bir oda ayırttım ama Leigh'in beni evinde kalmaya davet etmesi için sessiz bir dua ediyorum. Her anımı onunla geçirmek istiyorum.

Sebastian Ryan'a, "Gitme vakti geldi, benim lezzetli iri kıyım şeyim," diyor.

"Siz gidin. Bu gece benden," diyorum Ryan cüzdanına uzandığında.

"Teşekkürler bebeğim," diyor Sebastian ve sandalyesinden kayarak yanıma gelip yanağımdan öpüyor. "Kızımıza iyi bak," diye fısıldıyor uzaklaşmadan önce.

"Sen benim iri kıyımım mısın?" Onlar gittikten sonra Leigh alaycı bir şekilde sorar.

Elimi masanın altından geçirip kalçasına koyuyorum. Ne yazık ki pantolon giyiyor. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, parmaklarım bacaklarının arasındaki V'ye değene kadar elimi bir santim yukarı kaldırıyorum.

Eğildim ve baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadım, "Bunun benim olduğunu bildiğin sürece." Amcığının üzerindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum, bu da yanaklarının kızarmasına neden oluyor. "Senin evine varır varmaz sikimi amının derinliklerine gömmeyi planlıyorum."

"O zaman hesabı ödeseniz iyi olur Bay West."

Hay sikeyim.

Elim havaya kalkıyor ve garsonumuzu çağırıyorum. Ben hesabı ödemek için acele ederken Leigh gülüyor. Hesabı ödedikten sonra Leigh'in elinden tutup onu restorandan dışarı sürüklüyorum.

Onun evine gitmek tam bir işkenceydi. Taksinin arkasında ereksiyon olmuş bir şekilde oturuyorum. Kendimi ayarlama zahmetine bile girmiyorum. Leigh'in evine yanaşır yanaşmaz parayı yolcu koltuğuna fırlatıyorum ve Leigh'i arkamdan sürüklüyorum.

Kahkahası havayı dolduruyor ve elini benimkinden çekip kurtarıyor. Gülümsemesini bastırmaya çalışırken yavaşça ön kapıya doğru yürüyor.

"Alay etmeyi bırak ve kapıyı aç, Doktor," diye arkasından homurdanıyorum.

"Belki de yürüyüşe çıkmalıyız?" diye soruyor. Omzunun üzerinden bakarken gözleri ay ışığında parlıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve göğsümü sertçe sırtına bastırıyorum. Onu yerinde tutmak için bir kolumu beline doluyorum ve sol elimle göğsünü kavıyorum. Sırtını kavislendirene kadar yumuşak etini sıkıyorum.

"Aç şu lanet kapıyı, yoksa yemin ederim seni buradan götürürüm."

Sağ elimi karnından aşağıya ve amına doğru kaydırıyorum. Parmaklarım meme ucunu buluyor ve yüzümü boynuna indirirken onu çimdikliyorum. Pantolonunun üzerinden amını ovalarken hassas tenini emmeye başlıyorum.

Memnun bir şekilde, titreyen elleriyle ön kapının kilidini açmasını izliyorum. Kapıyı açar açmaz onu içeri itiyorum ve kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyorum. Gömleğinin önünü tutup çekiyorum, düğmelerin serbest kalmasına izin veriyorum.

malzeme yol veriyor. Yırtık gömleği yere atıyorum ve sütyenini çözüyorum. Üzerinden çıkardıktan sonra onu çeviriyorum ve kışından tutarak vücuduma doğru kaldırıyorum. Bacaklarını ve kollarını bana doluyor ve ben odasının olabileceğini düşündüğüm yöne doğru yürürken derin derin nefes alıyoruz.

"Odan nerede?" Parmaklarımı kışının derinliklerine batırırken homurdanıyorum. Parmak uçlarımda amının sıcaklığını hissedebiliyorum ve bu da sikimin pantolonuma karşı acı verici bir şekilde gerilmesine neden oluyor.

"Koridorun sonunda," diye nefes alıyor.

Odaya ulaştığımda, kelimeleri ezerek söylüyorum, "Işığı aç. Seni net görmek istiyorum."

Körü körüne duvara vuruyor ve ikinci denemesinde düğmeye basıyor.

Yatağı görüyorum ve evinin neye benzediğini umursamadan ona doğru yürüyorum.

Onu doyurduktan sonra bir göz atacağım.

Onu yatağa bırakıp pantolonuna uzandım ve hızla düğmelerini açtım. Fermuarı aşağı doğru çekiyorum ve sıkıştığında bel bandından tutup bacaklarından aşağı doğru çekiyorum. Külotu pantolonla birlikte hareket edince rahatladım. Bu bana zaman kazandırdı.

Kıyafetleri kenara fırlatıyorum ve önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Kalçalarından tutarak vücudunu yatağın kenarına doğru çekiyorum. Bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama ben kalçalarını tutup iterek açıyorum ve omuzlarımı araya sokuyorum. Ona hiçbir uyarıda bulunmadan, amına yapıştım ve sertçe emdim.

"Jaxson!" diye bağılıyor, kalçaları yataktan kalkarken. Bir kolumu karnının üzerine koyarak onu tekrar yatağa yatırıyorum.

Tekrar emerken saçlarımı tutuyor, ama beni uzaklaştırmak yerine saçlarımı yumrukluyor ve beni kendisine doğru daha sert itiyor.

Ona daha sonra iyi davranırım. Şu anda sistemimden atmam gereken altı yıllık cinsel hayal kırıklığım var.

Yatakta dönüp durana kadar klitorisini yalayıp emiyorum.

Bir parmağımı içine sokup kıvırıyorum, tek gereken bu. Vücudu gerilmeye başlıyor ve orgazmın kaybolmasına izin vererek geri çekiliyorum.

Pantolonumun fermuarını açıp sikimi serbest bıraktığımda sinirli bir inilti çıkarıyor ve bana bakıyor. Çabucak bir prezervatif taktım.

Onun üzerine sürünüyorum ve kolumu altından geçiriyorum, onu kendime kaldırıyorum ve yatağın yukarısına doğru sürünüyorum. Onu bırakıyorum ve sikimi tutarak girişine yerleştiriyorum. Güçlü bir vuruşla içine girerken kendimi tutacak halim kalmamıştı.

Vücudu eğilirken elleri yorganı pençeliyor ve ben de bu andan yararlanarak göğsünü ağzıma alıyorum. Kolumu ona doluyorum, bu pozisyon çok hoşuma gidiyor. Bir yastık kapıp altına koyuyorum.

Çekiyorum ve meme ucunu ısırırken, sikimi tekrar dar amına sokuyorum.

Kahretsin, bunca yıldır istediğim şey buydu.

İticilerim daha da sertleşiyor ve derinleşiyor ve onun sıkı kaslarının beni sıktığını hissetmekten zevk alıyorum. İnlemeleri ve hızlı nefes alışları kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Altımda titremeye başladığında, daha hızlı hareket ediyorum ve başımı kaldırarak onun parçalanmasını izliyorum.

LEIGH

Hareket edemiyorum.

Kemiksiz hissederek Jaxson'ın banyodan dönmesini bekliyorum. Hâlâ giyinik. Ön kapının dışında beni tuttuğunda, orada

bizi durduramazdı.

Banyodan çıkıyor ve tıpkı ilk seviştiğimizde olduğu gibi yanında sıcak bir bez getiriyor. Oturup bacaklarımın arasını temizlemeye başladığında kendimi mahcup hissediyorum.

Kumaşı bir kenara atıyor ve ardından gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor.

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve onun soyunmasını izliyorum ve güzel çıplak vücuduna ilk kez iyice bakıyorum.

Bronz teninin altındaki her kas mükemmel bir şekilde oyulmuş. Gözlerim kalçalarına indiğinde genişliyor.

"Bu içime nasıl sığıdı?"

Yatağın üzerinde sürünürken bana sırtıyor. "Hafızanızı tazeleyeyim, Doktor."

Bu sefer patlayıcı bir ihtiyaç yok ve vücudunu benimkinin üzerine indirirken tanıdık geliyor. Aleti tam açıklığının yanında duruyor ama kendini içime itmiyor. Bunun yerine bir kolunu başımın iki yanına koyuyor ve gözlerimin derinliklerine bakıyor.

Öptüğü tek kadının ben olduğumu söylediğini hatırlıyorum. Beni bir daha öpmemiş olması dikkatimden kaçmadı.

Gözleri yüzümün her santimini görüyor ve o gece bana attığı bakışların aynısını atıyor.

"En sevdiğin renk ne?" diye soruyor.

Sorusuna şaşırarak ona gülümsüyorum.

"Eğer bir seçim yapmam gerekirse, kırmızı derim." "Neden kırmızı?"

"Kan renginde." Başını sallarken yüzündeki ifadeye gülüyorum. "En sevdiğin renk ne?"

"Pembe."

Bunu düşünmesine bile gerek yoktu.

"Neden?"

Şakacı bir şekilde sırtıyor "Bu senin amının rengi." "İyy," diye gülüyorum, yüzümdeki kızarıklık boynuma doğru süzülüyor.

"Aynı zamanda utandığınızda ya da tahrik olduğunuzda yanaklarınızın rengidir."

"Bir adada mahsur kalsaydınız yanınıza hangi üç şeyi alırdınız?"

"Kahve." Bu tartışmaya açık bile değil. "Dizüstü bilgisayarım, ama ömür boyu ücretsiz Wi-Fi ile birlikte gelmeli."

"Neden dizüstü bilgisayarın?"

"Orada sıkışıp kalmışken ders çalışabilirim."

Bir kakhaha patlatıyor ve vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum. Bu adamla ten tene olmak inanılmaz.

Ellerimi çenesine götürüyorum ve parmak uçlarımı kirli sakalının üzerinde gezdiriyorum "Seni getireceğim," diye fısıldıyorum.

"Neden?"

"İyi orgazm oluyorsun."

Kıkırdıyor ama cevabımdan tatmin olduğunu görebiliyorum. "Sen ne alırdın?"

"Sen, Marcus ve yemek."

"Yemek aklıma gelmedi," diye düşünüyorum.

"Sorun değil, bana oral seks yapabilirsin."

Bu fikir karşısında burnumu kııştırdım. Hiç bir erkeğe oral seks yapmadım, bu yüzden nasıl olacağını bilmiyorum.

"Bu daha sonra yapacağımız bir deney," diye fısıldıyor alnımdaki saçları tararken.

"Altımda çok iyi hissediyorsun."

Orada tartışamam. Onun üzerimde olması inanılmaz bir his.

"Bize bir şans verdiğiniz için teşekkür ederiz." Sesi alçak ve cızırtılı ve duyguları yüzünden okunuyor.

Dudakları dudaklarıma değene kadar başını yavaşça eğiyor. Öpücük beklentisi üzerime çökerken gözlerimi kapatıyorum. Nefesini yüzümde hissediyorum ve sonunda beni öpüyor. Ağzımı ona açıyorum ve dilini içeri soktuğunda derin bir inilti çıkarıyor.

Her şeyimizi öpücüğe dökeriz. Geçmişimizi, bugünümüzü ve geleceğimizi. Acıyı öperek uzaklaştırırız ve asla bozmayacağımız sözler veririz.

Geri çekildiğinde, göreceklerimden korkarak gözlerimi kapalı tutuyorum. Gözlerindeki vedayı görmek istemiyorum. Buna ikinci kez dayanamam.

"Gözlerini aç, Doktor."

Korku omurgama doğru tırmanırken başımı sallıyorum.

Vücudunun geri çekildiğini hissediyorum ve nefesimi tutarak kendimi gittiği zamanki darbeye hazırlamaya çalışıyorum. Ama gitmiyor. Aletini o kadar yavaş içime sokuyor ki vücudum titremeye başlıyor.

"Bana bak," diye fısıldıyor leğen kemiği benimkiyle aynı hizaya geldiğinde. Gözlerimi yavaşça açıyorum ve bir veda göremeyince gözlerim doluyor.

Aşkı görüyorum.

Beni öptüğünde verdiği sözlerin onaylandığını görüyorum.

Bir kez bile göz temasını kesmeden içimde hareket etmeye başlıyor. Bacaklarımı ve kollarımı ona doluyorum, sonsuza kadar böyle kalabilmeyi diliyorum.

Bir kolunu altımdan geçiriyor ve popomu tutarak daha hızlı hareket etmeye başlıyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve tenin tene çarpma sesi odayı dolduruyor.

Karnımda kasılmalar oluşmaya başladığında tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Orgazm bedenimi titretirken, ağzını

Beni öylesine tutkuyla öpüyor ki aldığım zevk on katına çıkıyor. Ağzımın içine doğru inerken vücudu benimkine karşı sarsılıyor.

Son orgazmımız da geçtiğinde beni derinden öpüyor. Vücudunu benimkinden ancak sevişme seansımız soğuduktan çok sonra kaldırıyor.

İçimden çekildiğinde, endişenin parıltısını
görüyorum. "Sorun yok. Hap kullanıyorum."

"Özür dilerim. Unutmamalıydım."

Dayanamıyorum ve yataktan kalkarken poposuna bir tokat atıyorum.

"Oh, bu oyunu böyle mi oynamak istiyorsun," diye homurdanıyor. Beni kucağına aldı ve ben nefesimi tutamadan beni duşa soktu. Duşu açıyor ve üzerime soğuk su yağarken bir çığlık atıyorum. Spreyin altına giriyor ve kısa süre sonra vücudundan gelen sıcaklık benimkindeki soğuğu kovuyor.

Bölüm 13

JAXSON

Bütün gün Marcus'un dikkatini dağıtmaya çalıştım ama artık hiçbir şey işe yaramıyor.

Kart, satranç ve hatta scrabble oynamayı denedim. Televizyonda bir komedi filmi açtım, ama o sadece boşluğa bakıyordu.

Şimdi ikimiz de burada oturmuş dakikaların nasıl geçtiğini izliyoruz ve bu berbat bir şey. Ona bakıp duruyorum, birlikte geçirdiğimiz tüm o harika zamanları düşünüyorum. Keşke aklını okuyabilseydim de onu daha iyi hissettirmek için ne söyleyeceğimi bilebilseydim.

Ameliyattan bir saat önce yüzünde panik belirliyor.

"Jax, Willow'la bağlantıda kalacağına söz ver. Ona göz kulak ol. Onun kıymetini bilmeyecek bir herifle evlenmediğinden emin ol. Onunla her zaman ilgileneceğine söz ver."

Sesi o kadar büyük bir korkuyla doluydu ki yatakta yanına oturmak için hareket ettim. Ellerimi başının yanına koyuyorum ve bana bakmaktan başka çaresi kalmayacak şekilde ona doğru eğiliyorum.

"Yine başlama şu saçmalığa. İyileşeceksin. En iyi doktora sahipsindir ve ölmene izin vermeyecek. Sakın pes etme. Şimdi olmaz."

"Çok korkuyorum. Ya uyanamazsam? Ya ölürsem, Jax? Ölümden sonra ne var?"

Hiperventilasyon geçirmeye başladı ve monitörler çıldırarak odayı gürültüyle doldurdu. Ben yardım çağıramadan Sebastian odaya dalıyor. Bir düğmeye basıyor ve gürültü kesiliyor. Ayağa kalkıyorum ve Marcus'un yüzüne bir oksijen maskesi yerleştirdiğinde yoldan çekiliyorum.

Arkadaşımın en güçlü olması gereken anda kırılmasını izlerken sadece elimle ağzımı kapatarak durabiliyorum.

"Haydi, sevgilim. Derin bir nefes al. Bana bak." Sebastian, Marcus'la birlikte nefes alır. Sebastian'a bakarken gözleri korkudan kocaman olmuştur.

Sebastian onu yatıştırmaya devam eder ve Marcus'un elini göğsüne koyar. "Benimle nefes al, bebeğim. Derin nefes al, işte böyle, bırak gitsin. Derin nefes al ve bırak."

Sakinleşene kadar Marcus'un yanında sabırla oturuyor. Tek yapabildiğim düşmek üzere olan gözyaşlarımla savaşmak.

"Nefes almaya devam et," diye fısıldıyor Sebastian. Marcus'un elini tutar ve iyi olduğundan emin olur.

"Al bakalım." Sebastian oksijeni çıkarır ve Marcus'a gülümser. "Kendini bu kadar yıpratma. Emin ellerdesin."

Sebastian elini kurtarmaya çalışıyor ve beni şaşırtan bir şekilde Marcus onu tutuyor.

"Gitme. Kal ve konuş benimle. Bana her şeyi anlat. Sadece zihnimi meşgul et, yoksa delireceğim."

Sebastian yatağın kenarına oturur ve alaycı bir şekilde gülümser.

"Bu konuda beni serbest bırakmak istediğine emin misin?"

Marcus derin nefesler almaya devam ederken başını sallıyor.

"Tamam, seni uyarmadığımı söyleme. Bakalım..." Sebastian'ın yüzü aydınlanır. "Evet, buna bayılacaksın. İşte oradaydım, dolapta saklanıyordum çünkü eşcinsel olmak sosyal olarak kabul edilebilir bir şey değildi. Dolabın içinde annemin topuklu ayakkabılarını deniyordum. Onda leopar desenli bir çift vardı.

Hoşuma gitti. Kapıyı açtı ve ben bacağıma havada, topuklarını ayağıma bastırmaya çalışıyordum."

Sebastian gülmeye başlar ve bu Marcus'un gülümsemesine neden olur.

"Sevgilim, sana annemin çok kızdığını söyleyeyim. Kızımı tekmeleyecek sandım. Kızımı dolaptan çıkardı ve topuklu ayakkabılarını alıp göğsüne dayadı."

Duygusal bir bakış gülümsemesini yumuşatır.

"Kızgındı çünkü koca ayaklarımı onun 400 dolarlık ayakkabılarının içine sokmaya çalışıyordum. Eşcinsel olduğum için kızmamıştı. Bir hafta boyunca çöpü dışarı çıkarmak zorunda kalsam da, bu benim en sevdiğim anılarımdan biri."

"Eşcinsel olduğunu hep biliyor muydun?" Marcus soruyor.

"Geylik sadece bir etiket. Diğer çocuklardan farklı olduğumu hep biliyordum. Onlar arabalarıyla oynarken ben evde kalıp bebeklerle oynamak istedim. Kardeşlerim babamla balık tutmaya giderken ben evde kalıp annemle yemek pişirmeyi seçtim. Ben şanslıyım. Ailem bana hiç farklı davranmadı. En büyük ağabeyim bana zorbalık etmeye çalışan her çocuğu döverdi. Ryan'a olan hislerim konusunda kafam karıştığında, annem beni oturttu ve bana bir ruhun eşini seçemeyeceğini söyledi. Siz ruh eşisiniz çünkü aynı ruhu paylaşıyorsunuz."

"Buna inanıyor musun?"

"Tüm kalbimle istiyorum. Ryan'sız bir hayat düşünemiyorum."

"Annen sana ruh eşlerinden bahsettiğinde, Ryan'ın aradığın kişi olduğunu o zaman mı anladın?"

"Hayır, sadece kafamı kızımdan çıkarıp erkeğime sahip çıkmam için benimle konuştu. Ryan'ı ilk gördüğümde anlamıştım. Onun doğru kişi olduğunu biliyordum çünkü sürekli ona geri dönüyordum. Kendimi ne kadar kandırmaya çalışsam da onu bırakamadım. Ayırmaya çalışmak bir ruhu ikiye bölmeye çalışmak gibidir."

Odanın kapısı açılır ve Leigh içeri girer, ardından başka bir doktor gelir.

"İçindeki parçaları çıkarmaya hazır mısınız?" diye soruyor Marcus'a sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Sebastian ayağa kalkar ama Marcus'un elini bırakmaz. "O da gelebilir mi? O bir hemşire. İzin var mı?"

Panik ve korku Marcus'un gözlerine geri dönüyor ve keşke onun elini tutan ben olabilseydim **d i y o r u m**.

"Sormana gerek yok. Tüm prosedür boyunca yanında olacağım," diye güvence veriyor Sebastian.

"Gitme vakti geldi Marcus. Jaxson'la biraz yalnız kalmak ister misin?"

"Lütfen," diye fısıldar, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştır.

Sebastian, Marcus'un elinin arkasını öper. "Kapının hemen dışındayım. Hazır olduğunuzda arayın."

Herkes odayı boşalttığı anda Marcus'a dönüyorum.

"İyi olacaksın." Tek söyleyebildiğim bu. Onun da buna inanmasını istiyorum. "Çocuklara bundan bahsetme. Beni hatırlamalarını istemiyorum. korkuyorum."

"Siktir, Marcus," diye tıslıyorum. Üzerine eğildim ve yüzünü ellerimin arasına aldım. "Ölmeyeceksin. Seni o lanet inci gibi kapılara kadar takip edeceğim ve kıcını sürükleyerek geri getireceğim, böylece seni kendim öldürebileceğim. Sen benim ruh eşimsin. Sakın beni terk etmeyi aklından bile geçirme."

"Korkuyorum, Jax." Gözyaşları ellerime yuvarlanırken nefes nefese kalıyor. "Çok korkuyorum."

"Seni seviyorum." Alnımı onunkine bastırıyorum ve gözyaşlarımı daha fazla tutamıyorum. "Seni seviyorum. Seni seviyorum, Marcus Reed. Beni duyuyor musun?" Başını sallarken gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Seni seviyorum ve bunu atlatacağsın. Bunu benim için yap. Seni kaybedemeyecek kadar bencelim. Bir hayat yaşayamam

Senin içinde olmadığın bir yerde. Sen benim kemiklerimdesin.

Savaşacağına söz ver. Benim için savaş."

Bileğimi tutuyor ve titreyen bir nefese duymam gereken sözleri fısıldıyor.

"Söz veriyorum, Jax. Savaşacağım. Savaşacağım çünkü hayatının her dakikasında yanında olmak istiyorum. Sahip olduğum her şeyle savaşacağım."

Sertçe yutkunuyor ve yüzü bu duygunun altında parçalanıyor, bu da beni daha çok ağlatıyor.

"Ama eğer başaramazsam, bunun pes ettiğim için olduğunu düşünmeyin.

Kendini suçlama, çünkü suçlayacağını biliyorum. Daha fazla mücadele etmediğim için beni suçlama." "Eğer başaramazsan ne yaparım ben?" Acı beni parçaladıkça inliyorum.

benim aracılığım la.

"Yaşıyorsun," diye ağlıyor. "İkimiz için de yaşıyorsun. Seni çok sevdiğimi bilerek yaşıyorsun."

İkimiz de ağlıyoruz çünkü Leigh ne kadar iyi olursa olsun, başaramama ihtimali var.

LEIGH

Dr. Yang anestezi uygularken Sebastian Marcus'un elini tutar. Marcus'un alnına bir öpücük kondurur ve ona içtenlikle gülümser.

"O muhteşem gözlerini tekrar açtığında burada olacağım," diye fısıldıyor Marcus suyun altına girmeye başlarken.

Neşteri alıp göğsüne baktım. Bu Marcus değil.

Bu bir hasta. O
bir hasta.

Derin bir nefes alıp cilt kesisini yapıyorum ve yumuşak doku katmanlarını kesiyorum. Sternumu bir testereyle açıyorum ve kan kaybını en aza indirmek için sternumun alt tarafındaki arteriyel kanama noktalarını koterize ediyorum. Açıklığı en üst düzeye çıkarmak için sternal ekartörler kullanıyoruz ve atan kalbi gördüğüm anda derin bir nefes alıp zihnimin kontrolü ele almasına izin veriyorum.

JAXSON

Bekleme odasında oturuyorum ve Ryan içeri girdiğinde tırnaklarımı yemeye başlamak üzereyim.

"Sebastian aradı ve bir arkadaşına ihtiyacın olabileceğini söyledi." Bana bir fincan kahve uzattı ve yanıma oturdu.

"Teşekkürler. Keşke nasıl gittiğini bilseydim."

"Pek bir şey bilmiyorum ama iyi olacağından eminim."

"Umarım öyledir," diye fısıldıyorum.

Telefonum çalıyor ve Carter'ın adının ekranda yanıp söndüğünü görünce cevap veriyorum.

"Hey."

"Nasılsın?"

"Bilmiyorum. Umutlu olmaktan korkmaya doğru gidip geliyorum."

"İnmek üzereyiz. Birazdan orada oluruz." "Acele et," sözcüğünü sıkarak söyledim.

Görüşmeyi sonlandırırken omuzlarım çöküyor. Arkadaşıma burada ihtiyacım var.

Dünyada benim için en önemli olan iki kişi o ameliyathanede ve oradan sadece birinin çıkmasından korkuyorum.

Ryan elini sırtıma koyuyor ve ağlamaya başlamam için tek gereken bu. Endişe çok yoğun. Nefes alamıyorum.

Bölüm 14

JAXSON

Ryan'ın yanımda oturması çok yardımcı oluyor. Ryan, Sebastian ile evli ve Sebastian'ın şu anda Marcus'un elini tuttuğunu bilmek, sanki yanlarındaymışım gibi hissettiriyor.

"Neden onu ameliyattan önce göremedik?"

Mia'nın sesini duymak başımı kaldırmama neden oldu. Saniyeler sonra tüm ekip bekleme odasına daldı.

"Marcus'un istediği de buydu. Ameliyattan çıktığında onu göreceksin," diye sabırla açıklıyor Logan.

"Selam çocuklar," diyorum genel olarak

herkese. "O nasıl?" Rhett soruyor

"Herhangi bir haber var mı?" Carter bir saniye sonra soruyor. Ryan daha fazla soru sorulmasını engellemek için elini kaldırıyor.

"Hâlâ bekliyoruz. Haber almak için henüz çok erken." Carter'a elini uzattı.

"Ryan Ward. Ben Sebastian'ın kocasıyım."

"Carter Hayes. Pardon ama Sebastian kim?" diye soruyor Ryan'ın elini sıkarken.

"O burada bir hemşire. Şu anda Marcus'la birlikte. Bir gelişme olduğu a n d a bize haber verecek."

Carter, Ryan'ın yanına otururken, "Teşekkür ederim," diyor.

Mia yanıma oturuyor ve bana sarılıyor. "Nasılsın?" diye fısıldıyor.

Başımı sallıyorum ve bir nefes veriyorum.

Kolunu belime dolayarak yanağını koluma yaslıyor.

Della ve Danny bekleme odasına girdiğinde şaşırdım. Geldiklerini bilmiyordum.

Danny bana doğru yürürken gülümsüyor. Kıpırdanarak kucağıma oturuyor ve bana kocaman bir öpücük veriyor.

"Neden bu kadar üzgün görünüyorsun, Jax Amca?"

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve "Kalbim biraz kırık" diye fısıldıyorum. Alt dudağı titremeye başlarken elini kalbimin üzerine koyuyor. "Ağlama Jax Amca," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarımı kırıştırmaya ve derin bir nefes çekmeye çalışıyorum ama Danny dizlerinin üzerine çöküyor ve minik kollarını boynuma doluyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyor sırtımı sıvazlarken. Minik eli saçlarımı okşamaya başlıyor ve ben kendimi kaybediyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyor beni teselli ederken. "Sadece üzerime sümük bulaştırma, tamam mı? İhtiyacın olursa annemden mendil isteyeceğim."

Sözlerine aynı anda hem gülüp hem ağlıyorum ve itiraf etmeliyim ki kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

Duygularımı kontrol etmeyi başardığımda Danny geri çekildi. Gömleğini tutuyor ve üzerine sümük bulaşıp bulaşmadığını anlamaya çalışıyor. Della ona bir mendil uzatıyor ve o da yüzümdeki gözyaşlarını silmekle meşgul oluyor.

"Şanslısın, Jax Amca. Senin sümüğün yok. Ben ağladığımda sümüğüm her yere akıyor. Sürekli geliyor, geliyor ve geliyor." Bitirdiğinde, ıslıl ıslıl gülümsüyor. "İşte, şimdi daha iyisin."

"Evet Prenses," diyorum başının tepesine bir öpücük kondururken.
"Kalbimi onardın."

Birkaç dakika sonra Danny kucağımdan inip Carter'ın kucağına oturuyor.
Onun kollarında uykuya dalması uzun sürmedi.

Hepimiz oturup beklerken oda sessiz. Saatime her baktığımda sadece on saniye geçmiş oluyor.

Kapı açılır ve Sebastian içeri girer. Donakalır ve gözleri odayı tarar.

"Aman Tanrım, bu odada o kadar çok testosteron var ki zavallı yumurtalıklarım yanacak."

Ryan ayağa kalkarken, "Senin yumurtalıkların yok," diyor.

"Hayali olanlarım. Bence yer değiştirmeliyiz. Ben yakışıklıları rahatlatayım, sen de git Marcus'un elini tut."

"Sebastian," diyorum, sinir krizi geçirmeye hazır bir halde. "O nasıl?"

"Oh, evet!" Sonunda buraya neden geldiğini hatırlar. "Marcus iyi. İyi. Geri dönmek zorundayım. Too-de-loo." Parmaklarını sallayarak el sallıyor ve kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

"Az önce ne oldu öyle?" Rhett gözleri hâlâ kapıdayken sorar.

"Kocam dağınık beyinlidir. Önemli olan tek şey Marcus'un iyi olması," diyor Ryan tekrar yanıma otururken.

Elini sırtıma koyuyor ve benimle göz göze geliyor.

"Marcus iyi gidiyor, Jaxson."

"Öyle," diye fısıldıyorum aklıma geldikçe. "Tanrı'ya şükür."

"İşe giderken ruj sürmesine izin var mı?" Rhett soruyor.

Başımı sallıyorum. Bunun iyi bir yerden geldiğini biliyorum ama Ryan öyle düşünmeyebilir.

"Elbette. İşe giderken ruj süren herhangi bir kadınla aynı şey."

Rhett başını sallar. "Doğru, ben bu şekilde düşünmemiştim."

Başka bir sorunun gelmekte olduğunu görebiliyorum ve bir inilti çıkarıyorum. "Nasıl öpüşüyorsun?"

"Kahretsin, Rhett," diye inleyerek yüzümü ellerimin arasına aldım.

"Hayır, öyle demek istemedim. Sadece ne zaman bir kadını öpmek zorunda kalsam ve ruj sürüyorsa, rujun çoğu yüzüme bulaşıyor. Kadınlarınızın hiçbiri ruj sürmüyor, ben de Ryan'a sorayım dedim."

Ryan kıkırdıyor ve ben de Rhett'le eğlendiği için ona minnettar oluyorum.

"Bu yüzden onları yemeğe götürüyorsun. Önce onlar yemek yerse, ruj sorunuz olmaz."

Rhett ağzını açıyor, ama Ryan onu durdurmak için parmağını kaldırıyor. Bana doğru eğiliyor ve Rhett'e fısıldıyor.

"Akşam yemeğini atlamak istiyorsan, sana sakso çekmelerine izin ver. Hem rujdan kurtulur hem de puan kazanırsın."

Ryan hâlâ uyuduğundan emin olmak için hızla Danny'ye bakar. Rhett oturup düşünürken cevaptan etkilenmiş görünüyor. "Evet, iki numaralı seçeneği daha çok sevdim."

"Eww... Tam buradayım," diye tıslıyor Mia. "Ömür boyu yara izi taşıyacağım."

Logan gülmeye başlar ama Mia ona ters ters bakınca hemen yutkunmaya çalışır.

Della bir yandan odaya bakarken bir yandan da gülmekten yüzü kıpkırmızı oluyor.

Carter başını eğiyor ve sessizce gülerken tüm vücudu Danny'yi sarsmaya başlıyor.

Bir saniye sonra hepimiz kahkahalara boğulduk. Gerilimin çoğunu hafifletiyor.

Ryan bana doğru eğilirken ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Bir şey değil."

LEIGH

Bu koridorda her yürüdüğümde midem düğümleniyor.

Gözyaşlarımla savaşırken derin bir nefes alıyorum. Normalde böyle bir şeyden etkilenmezdim ama söz konusu Marcus olduğu için hissetmeden edemiyorum.

O da annem gibi yüksek riskliydi.

Kapıya geldiğimde, duygularımı kontrol etmeye çalışırken gözlerimi kapatıyorum. Profesyonel olmam gerekiyor. Ben bir doktorum.

Ağlayamam.

Omzumda bir el hissediyorum ve arkama baktığımda bunun Dr. Magliato olduğunu görüyorum.

"Ailenizle konuşmamı ister misiniz?"

İlk gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken başımı sallıyorum. Jaxson'ı gördüğümde ağlamamı durdurmamın imkânı yok.

"Lütfen," diye fısıldıyorum önce o girebilsin diye kenara çekilirken. Kapıyı açtığında onu bekleme odasına kadar takip ediyorum.

Herkes burada. İlk ayağa kalkan Jaxson oluyor ve gözleri benimkileri buluyor. Gözyaşlarım daha hızlı akıyor ve ağzımı kapatıyorum.

Yüzündeki kan çekiliyor ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyorum ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmıyor.

"Bay Reed'in ameliyatı başarılı geçti. Dr. Baxter'ın büyük bir dikkatle ele aldığı küçük bir komplikasyon vardı. Hasta şu anda iyileşme sürecinde. Hepinize eve gidip biraz dinlenmenizi öneririm. Onu yarın görebileceksiniz."

Carter onun elini sıkarken büyük bir rahatlamayla, "Teşekkür ederim Doktor," diyor.

Marcus'un ameliyattan sağ çıkmasını kutlamak için bu ana ihtiyaçları olduğunu bilerek odadan çıkıyorum ve aceleyle asansörlere gidiyorum. Kapılar açıldığında hızla içeri giriyorum ve kapıların kapanması için düğmeye tekrar tekrar basıyorum. Jaxson'ın koridorda yürümesini izliyorum ve kapılar önümde kapanmadan önce gözlerimiz bir anlığına buluşuyor.

Taksi şoförü ona verdiğim adrese giderken bana acıma dolu bakışlar atmaya devam ediyor. Evin önünde durduğunda parasını ödüyorum.

Merdivenlerden ön kapıya koşuyorum ve kapı açılana kadar tahtaya vuruyorum.

"Onu kurtarabilirdim," diye ağlıyorum. "Neden onu kurtarmadın?"

"İçeri gel tatlım," diye fısıldıyor babam. Beni içeri çekiyor ve kapıyı kapatıyor.

Çalışma odasına gidiyoruz, kasasından bir dosya çıkarıyor. Kararsız bir el ile bana uzattı.

Dosyayı açıp annemin dosyası olduğunu gördüğümde yere düşüyorum ve hepsini görebilmek için sayfaları halının üzerine saçıyorum.

Tüm bilgileri özümserken yüzümdeki yaşları elimin tersiyle siliyorum.

Son kâğıt parçasına geldiğimde iki büküm olup içine ağlıyorum.

"DNR'ı vardı. Bu onun seçimiymi, Leigh. Kalbi durduğunda, onun isteklerine karşı gelemezdim."

DNR'yi göğsümde ufalayıp ayağa kalkıyorum. Babama başımı salladım ve fısıldadım, "Anlıyorum."

Ön kapıya doğru yürüdüğümde babam arkamdan seslendi, "Nereye gidiyorsun?"

"Anne," diye fısıldıyorum evden çıkarken.

Ayaklarım otomatik olarak hareket ediyor, bir adımı diğzerinin önüne koyuyorum. Sokaklar sessiz. Normalde gecenin bu saatlerini severim. Ama bu gece değil.

Mezarlığa vardığımda, annemin mezarına giden dar patikadan aşağı doğru yürüyorum. Mezar taşının önünde durdum ve DNR'ı ona uzattım.

"Neden?" Nefes nefese kaldım. "Neden böyle bir şeyi imzaladın? Buna hakkın yoktu. Sen bir anneydin. Benim annemdin."

Mezarının üzerine diz çöküyorum ve bir cevap için teselli bulmadan bekliyorum. "Beni terk etmeyi seçtin," diye fısıldıyorum.

Uzandım ve bacaklarımı göğsüme doğru kıvırdım. Marcus'un Jaxson için savaştığı gibi annem benim için savaşmadığı için ağlıyorum.

Mezarında ne kadar yatacağımı bilmiyorum.

Nedenini kaç kez sorduğumun sayısını unuttum.

Annemin neden beni terk etmeyi seçtiğini anlayamıyorum.

Patikadan gelen ayak seslerini duymuyorum. Kollar altımdan kayıp bir göğse doğru kaldırıldığında karşı koymuyorum.

Annemin benim için savaşmadığının kanıtı olan DNR'a tutunuyorum.

"O iyi mi?" Sebastian'ın fısıldadığını duydum.

"Evet. Hadi onu eve götürelim," diyor Jaxson ve sesi kulağıma doğru gürüyor.

"Burayı terk etmekten yanayım. Gece yarısı mezarlıkta olmak benim büyümü bozuyor. Sana yemin ederim Jaxson, eğer bir hayalet görürsem seni burada bırakırım. Zombi olamayacak kadar yakışıklıyım."

"Zombiye dönüşemezsin," diye fısıldıyorum.

"Gördün mü, işe yarayacağını söylemişim. Beni yola getirmeye karşı koyamıyor."

"Kedi paraziti *Toxoplasma Gondii* size bulaşmadığı sürece," diyorum zihnim gerçeklerle dolu cennetine geri dönerken.

"Ne diyeyim?" Sebastian çığlık atıyor. "Kadın, ben buradan çıkana kadar böyle şeyler söyleme. Aman Tanrım, yıkanmam lazım."

Sebastian'ın saçmalıklarını duymazdan geliyorum ve yüzümü Jaxson'ın göğsüne dönüyorum. Gerçekleri birbiri ardına düşünmeye başlıyorum.

Tıp fakültesinde öğrencilerin çoğunun DNR'si vardı. Sınıfımızda yapılan bir anket, yüzde seksenin daha az agresif bir yaşam sonu bakımı istediğini gösterdi.

O zamanlar ne istedikleri beni rahatsız etmiyordu.

Şimdi annemi DNR yüzünden kaybettiğime göre, benim bilmediğim neyi bildiklerini merak ediyorum.

Bölüm 15

JAXSON

Leigh'i nazikçe yatağa yatırıyorum ve yanına uzanmadan önce ayakkabılarını çıkarıyorum.

Gözlerinin içine baktığımda kalbim kırılıyor. Ne olduğundan emin değilim. Babası Sebastian'ı aramış ve Leigh'in evini terk ettiğini söylemiş. Eğer bize onu nerede bulacağımızı söylemeseydi, hala annesinin mezarında yatıyor olacaktı.

Elindeki buruşuk kağıt parçasına uzanıyorum ve yavaşça parmaklarından çekiyorum.

Açtım ve bunun bir canlandırmama emri olduğunu gördüğümde her şey anlam kazandı.

"Marcus'u kapattığımda, onu kurtarabileceğimi anladım. Bunu bildiğim için..."

Göğsüme doğru küçük bir yumak halinde kıvrılıyor. Kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum, içindekileri dökmesini bekliyorum.

"Neden DNR imzalasın ki?"

Annesinin kaybından sonra iyileşip iyileşmeyeceğini merak ederek gözlerimi kapatıyorum.

"Babam bana dosyayı gösterdi. Onu kurtarabilirdi. Omurgası da yaralanmıştı. Felç olabilirdi ama hayatta kalırdı."

"Doktor," bana bakması için onu geri çekiyorum. "Anneni tanıımıyordum ama sence felçli olmakla başa çıkabilir miydi? DNR'yi seni sevmediği için imzalamadı. Nasıl öleceği konusunda söz sahibi olmak istediği için imzaladı."

"Felç olsa bile umurumda olmazdı."

"Kendinizi onun yerine koyun. Evlendik ve tıpkı sana benzeyen küçük bir kızımız oldu. Çok zeki ve önünde harika bir gelecek var. Onun için ne isterdin?"

Az önce söylediklerimi düşünmeye başladığını görebiliyorum, o yüzden devam ediyorum. "Annenizin dolu dolu bir hayatı oldu, Doktor. Omurgası hasar görmemiş olsa bile yine de onun seçimiydi. Kendi nedenlerinizle DNR imzalamamayı seçersiniz. Bu onun seçimiydi. Kendine göre sebepleri vardı ve bu sebepler onun için anlamlıydı."

"Keşke nedenlerini bilseydim," diye fısıldıyor.

"Bunlar gerçekten önemli mi? Hayattaki her şeyi anlama ihtiyacında olduğunuzu biliyorum, ama Doktor, bu her zaman mümkün değil. Önemli olan onunla geçirdiğin zaman. Önemli olan onun seni sevmiş olması. Nasıl öldüğüne o kadar takmışsın ki, nasıl yaşadığını hatırlamayı unutuyorsun."

Farkına vardığında gözleri açılıyor ve dudakları aralanıyor. "Haklısın," diye nefes alıyor.

Ayağa kalkıyor ve Sebastian'ı teselli ettiğim günkü şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Jaxson, haklısın. Çok bencilce davrandım. Ben onun neden böyle bir seçim yaptığını anlamamış olabilirim ama o anladı. O gece ne olduğunu anlamak için o kadar çok uğraştım ki, onun neye benzediğini unuttum."

Yataktan fırlar ve dolabın kapağını açar. Ayak parmaklarının üzerinde durur ve üst raftan bir kutu alır.

Yatağın üzerine koyarken doğruluyorum. Kapağı çıkarıyor ve yatağın üzerine tırmanıp dizlerinin üzerine oturuyor.

Titreyen bir el ile kutunun içine uzanır ve bir fotoğraf çıkarır.

Fotoğraflara bakarken ağzında bir gülümseme beliriyor. Her fotoğrafa bakmasını izliyorum ve sonra kutunun altından bir zarf çıkarıyor.

Leigh, keşke seni ne kadar çok sevdiğimi bilseydin. Ne kadar çok sevdiğini ancak kendi çocuğunu kucağına aldığında anlayacaksın. Dünya için sen bir dahisin, ama benim için sen her zaman benim küçük kızım olacaksın. Başardığın her şeyle gurur duyuyorum ve olacağın kadınla da gurur duyuyorum. Yaptığın her şeyde başarılı olacağını biliyorum. Sana çok güveniyorum bebeğim. Eğer bir şey olur da gitmek zorunda kalırsam, lütfen beni affedin. Lütfen.

Dünyanın her zaman siyah ya da beyaz olmadığını anlamaya çalışın.

Göremediğiniz gri alanlar vardır. Tartışamayacağınız ve gerçeklerle doğrulayamayacağınız şeyler vardır. Senin için tek bir dileğim olsaydı, bunu kabul etmen olurdu. Gitmiş olmam, seni sevmekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyor.

Her zaman, anne.

"Grinin bir renk olmadığını biliyor muydun? Bu bir renk tonu, " diyor mektubu katlayıp kutuya geri koyarken.

"Ben yapmadım."

"Bir rengi beyazla karıştırırsanız buna renklendirme, daha açık bir rengi siyahla karıştırırsanız buna da gölgelendirme denir."

"Doktor," diyorum dikkatini çekmek için.

Başka bir şey söylemek için ağzını açıyor, ben de elimle kapatıyorum. Onu kucağıma çekiyorum ve kollarımla sarıyorum. "O seni sevdi. Önemli olan tek şey bu." Başını salladı ve bana baktı.

"Seni seviyorum, Jaxson. Seni o kadar çok seviyorum ki bunun ölçüsü olamaz. Sana olan sevgim sonsuz."

"Nasıl bu kadar şanslı olabildim?" Onu kendime doğru çekerken soruyorum. "Beni ıslattın."

Ağzımı onunkine bastırırken gülüyorum.

Gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken dudaklarına karşı "Islak olman hoşuma gidiyor," diye homurdanıyorum.

LEIGH

Sebastian ona sünger banyosu yaptırırken ben de vizitelerimle ve Marcus'u kontrol etmekle meşgulüm.

Bir tokat sesi duyuyorum ve ne yaptıklarını görmek için gözlerimi monitörlerden ayırıyorum.

Marcus'un belden aşağısı örtülüdür ve Sebastian Marcus'u yıkayabilmek için örtüyü aşağı itmeye çalışmaktadır.

Marcus, Sebastian'ın elini tekrar iterken, "Kes şunu," diye homurdanıyor.

Sebastian ellerini iki yanına sokar ve kaşlarını kaldırarak Marcus'a bakar.

"Sevgilim, eğer aletini yıkamamla ilgili bir sorunun varsa, bunu her zaman Leigh'in yapmasına izin verebilirim."

Marcus ağzını birkaç kez açıp kapatıyor, ne diyeceğini bilemiyor.

Marcus'u kızdırmak için "Benim için fark etmez," diyorum.

"Hayatta olmaz, kadın! Jaxson'ın beni öldürmesini mi istiyorsun? Hayatımı tehdit eden bir olayı daha yeni atlattım."

"Ne olacak bebeğim? Kıpırdamadan duracak mısın yoksa Jaxson'ın kadının aletine dokundurduğunu öğrenmemesi için şansını deneyecek misin?"

"Bunu kendim de yapabilirim," diyor Marcus şarapları.

Sebastian gülmeye başlar ve süngeri ona uzatır. "Tamam. Yap da görelim."

Marcus donakalıyor ve birkaç dakika sonra Sebastian'a ters ters bakıyor. "Çürüyüp düşmesini mi istiyorsun?" Sebastian ekler.

"Kahretsin, bir kadından daha kötüsün," diye tersliyor.

"Teşekkür ederim bebeğim," diye haykırıyor Sebastian. "Bunu senden gelen bir iltifat olarak kabul edeceğim çünkü gerçek bir pislik gibi davranıyorsun."

"Bitir şu lanet işi." Gözlerini kapatırken tıslıyor.

Sebastian'ın profesyonel ve hızlı bir şekilde Marcus'un bacaklarını yıkamaya başlamasını izliyorum.

Kapı açılır ve Rhett içeri girer.

"Hey, kardeşim," diyor, sonra kafasını kaldırıp bakıyor ve donup kalıyor. Kaşları saç çizgisine doğru fırladı. "Dafuug?"

Yüksek sesle gülmemek için iki dudağımı da ağzımın içine çekiyorum.

"Görüldüğü gibi değil," diye savunuyor Marcus bacağını Sebastian'ın ulaşamayacağı bir yere çekmeye çalışırken.

"Bunu daha önce de duymuştum," diye mırıldanıyor Sebastian.

Rhett başını öne eğer ve ne gördüğünü anlayamadığı anlaşılnca kapıyı işaret eder.

"Ben... Ben sonra gelirim."

"Rhett," diye bağıyorum gülmeye başlarken. Eğiliyorum ve kendimi ayakta tutmak için ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum. "Sadece bir sünger banyosu."

Rhett'in gözleri kocaman oldu. "Bunları buraya mı veriyorsun?"

Sebastian gözlerini deviriyor. "Belli ki iyi tanıdığın sapıkça türden değil. Yemin ederim, senin o kirli zihninin posta adresi tam da çukurun ortasında. Kaybolmuş bir osuruk gibi orada dikileceğine, gel de onu sabit tut ki işimi bitirebileyim. Hâlâ ilgilenmem gereken başka hastalarım var. Bazıları sünger banyomu çok beğeniyor."

Rhett dikkatle yatağa yaklaşırken, "Kahretsin, kadın," diye fısıldıyor. "Ayın o zamanı mı?"

Sebastian, Rhett'in yüzünün önünde bir parmağını oynatırken, "Sakın gidip de içindeki sürtüğü ortaya çıkarma," diye uyarıyor.

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve parmaklarımdan yaşlar damlayana kadar gülüyorum. Keşke kaydedebilseydim.

Sebastian işini bitirdiğinde Marcus'a sert bir bakış atar.

"İntikam kötüdür, sevgilim. Kıçın tekrar hareket eder etmez, benimle karaoke yapmak zorundasın. Hayır cevabını kabul etmeyeceğim. Bir daha bana sataşırsan bunu aklında tut."

Marcus ağzını açtığı anda hemen elimle kapatıyorum. "Eğlenceli olacak," diyorum.

Sebastian odadan çıkar çıkmaz Marcus'a bakıyorum.

"Karaokesine bulaşma. Elini beş saatten fazla tuttu.

En azından onunla birlikte bir şarkı söyleyebilirsin."

"Ölmedim mi diye merak etmeye başladım. Eminim cehennem böyle bir yerdir," diye mırıldanıyor Marcus.

Rhett oturur ve ayaklarını yatağın kenarına dayar.

"Eğer bu cehennemse, ben varım. Seni Bayan Sebastian ile şarkı söylerken görmek için sabırsızlanıyorum. Bunun için iyi para öderdim."

Marcus, Rhett'e ters ters baktı. "Buradan çıkar çıkmaz kıçına tekme basacağım."

Rhett kaşlarını sallıyor. "Kıçımı seviyorsun."

Rhett, Sebastian'ın erkek versiyonu. Onları asla yalnız bırakmamam gerektiğini hatırlamalıyım.

Bir sonraki hastama geçerken, üzmekten kendimi alamıyorum. Marcus iyileşir iyileşmez hepsi gidecek.

O zaman Jaxson ve bana ne olacağından emin değilim.

Bölüm 16

JAXSON

Marcus tehlikeyi atlattığına göre Carter New York'a dönüyor. Herkesten benimle Marcus'un odasında buluşmalarını istedim.

Rhett içeri girer ve etrafta birini arıyormuş gibi yapar. "Ne? Bugün sünger banyosu yok mu?"

"Kapa çeneni," diye tıslıyor Marcus, onu uyaran bir bakış atarak.

Rhett kıkırdamaya başlayınca ben de soruyorum. "Ne kaçırdım?"

"Hiçbir şey," diyor Marcus çok hızlı bir şekilde, bu da kesinlikle kaçırdığım bir şey olduğu anlamına geliyor.

Rhett kaşlarını sallıyor. "Bayan Sebastian Marcus'a sünger banyosu yaptırıyor."

"Siktir git, Rhett," diye homurdanıyor Marcus, ama ağzının kenarındaki gülümsemeyi görebiliyorum.

Carter ve Logan odaya girerek benim yorum yapmamı engellediler.

"Benimle burada buluştuğunuz için teşekkürler çocuklar," diyorum herkes yerleşir yerleşmez. "Burada bir şube açmayı ya da eğer hazırsanız beni IIP'den satın almayı görüşmek istiyorum."

Sanki hiçbir anlam ifade etmiyormuşum gibi hepsi bana boş boş bakıyor.

"Ben burada Leigh ile kalacağım," diye açıklıyorum.

Carter bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Jax, birbirimizi tanıdığımız onca zaman boyunca hiç arkanda olmadım mı?"

Şimdi kafam karıştı. "Bunun benim burada kalmamla ne ilgisi var?"

"Çoktan yapıldı. Logan ve ben bir bina satın almak için teklif verdik, Beğeneceğinizi umuyoruz. Logan işleri ayarlamak ve üst yönetimi işe almak için burada sizinle birlikte kalacak. Ben bugün dönüyorum ama Rhett bir hafta daha kalacak. Değil mi Rhett?"

Rhett bir an için gözlerini televizyondan ayırır. "Evet, tabii."

"Hepiniz biliyor muydunuz? Pislikler," diye gülüyorum onlara, Indie Ink Publishers için Kaliforniya'da bir şube açmamı sorun etmedikleri için rahatlamış bir şekilde.

"Konuşmak istediğin tek şey buysa, ben gidiyorum. Kızlarımı özledim."

Logan, Carter'la birlikte dışarı çıkarken Rhett'in gözleri televizyona yapışmıştır. "Yani bu gerçek bir şey mi? Sen ve Doc," diye sorar Marcus.

"Evet. Burada kalmak senin için sorun olur mu?"

"Elbette öyle. Bayan Sebastian'ı onu terk edemeyecek kadar çok seviyor," diye cevap veriyor Rhett.

Marcus gülmeye başlarken, "Y e m i n ederim Rhett," diyor ama hemen duruyor ve acı içinde yüzünü buruşturuyor.

"Yarın büyük gün," diyorum. "Hazır mısınız?"

"Evet, buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum. Pizza, hamburger ya da buffalo kanadı yemek için can atıyorum... Kahretsin, karnımı tika basa doyuracağım."

"Yarın sabah görüşürüz." Rhett'e baktım. "Onu güldürme."

Çocukları bırakıp hemşire odasına doğru yürüdüm.

"Hey, Bayan Sebastian. Doktoru gördünüz mü?"

Rhett'in ona Bayan Sebastian dediğini duyduğumuzda hepimiz başladık. Aslında Rhett'ten etkilendim. Sebastian'a Bayan Sebastian gibi davranmak için elinden geleni yapıyor.

bir kadın. Onları flört ederken bile yakaladım. Yemin ederim bu gezegende Rhett'i hazırlıksız yakalayabilecek hiçbir şey yok.

"İşte orada, aşık çocuk." Sebastian başını Leigh'in bir ofisten çıktığı yere doğru e ğ i y o r .

"Teşekkürler. Cuma gecesi için hala anlaştık mı?"

"Oh, tabii ki. Gerekirse Marcus'u tekerlekli sandalyeyle sahneye sürüklerim.

Bana bir şarkı borcu var."

Kahretsin, bunu görmek için sabırsızlanıyorum. Leigh'e doğru yürürken kıkırdıyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum.

"Evet."

Kolumu beline doluyorum ve ağzına sert bir öpücük konduruyorum.

"Hadi gidelim. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Taksi verdiğim adrese doğru giderken, Doc'a gününün nasıl geçtiğini sorarak onu meşgul ediyorum. Taksi apartmanın önüne geldiğinde, ödemeyi yapıyorum. Doc'un elini kendi elime alıyorum ve ajanın bizi karşılayacağı fuayeye doğru yürüyorum.

"Bay West, benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim." "Jill, bu benim kız arkadaşım, Dr. Baxter."

El sıkıştılar ve Doc bana sorgulayan bir bakış attı.

"Yukarı çıkalım mı?" Jill soruyor.

Asansöre biniyoruz ve Jill kat numarasına basmadan önce bir anahtar kartı okutuyor. Kapılar açılıp dışarı çıktığımızda Doktor'un gözleri büyüdü.

Onu oturma odasına götürürken "Vay canına," diye nefes alıyor. Jill'le ben Doktor'la konuşurken beklemesi için anlaştım.

"Beğendin mi?"

Gözleri sağa sola dalarken Doktor başını sallıyor.

"Büyüleyici. Geniş pencerelere bayıldım. Marcus ve senin için bir yer mi arıyorsun?"

Çenesinden tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum.

"Benim yanıma taşınacağını umuyordum."

Sözlerim aklına yerleşirken yüzünü dikkatle izliyorum. Gözleri açılıyor ve yüzüne güzel bir gülümseme yayılıyor.

"Birlikte yaşamamızı mı istiyorsun?" diye sorarken gözleri parlamaya başlıyor ve çenesi titriyor.

"Sana olan sevgim sonsuz, Doktor. Gözlerine baktığımda geleceğimi görüyorum. Sen benim evimsin ve eğer burayı sevmezsen, aramaya devam edebiliriz. Seninle birlikte olduğum sürece, nerede yaşadığımız umurunda değil."

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve çenemi çerçeveleyerek beni usulca öpüyor. "Burayı seviyorum. Ne zaman taşınabiliriz?"

Jill'in olduğu yere dönüyorum. "Teşekkürler, Jill. Evet dedi."

"Tebrikler." Jill bize doğru yürüdü ve iki anahtar kartı uzattı. "Umarım ikiniz de burada mutlusunuzdur."

Jill ayrılırken, Doktor kaşlarını çatar. "Çok çabuk oldu."

"Onu çoktan satın aldım. Eğer hayır dersen, Marcus'un o."

"Yani bizim mi?" diye nefes nefese kalıyor.

"Evet." Kolumu beline dolayıp onu kucağıma alırken gülümsüyorum. vücuduma karşı. "Vaftiz etmeye ne dersin?"

Onu oturma odasını mutfaktan ayıran tezgâha taşıyorum ve tezgâhın üzerine bırakıyorum. Ellerimi tezgâhın üzerine koyuyorum ve vücudumla onu kafesliyorum.

"Bu tanıdık geliyor," diye fısıldıyor arkasına yaslanırken.

Bluzunun üstteki iki düğmesini açıyorum ve kumaşı başının üzerine kaldırıyorum. Sütyenini açarak askılarını kollarından aşağıya doğru kaydırıyorum. Elimi göğüs kemiğinin üzerine koyuyorum ve elimi yavaşça vücudundan aşağıya doğru sürüklüyorum. Tezgâhın üzerine geri düşüyor ve bu bana pantolonunu çekmem için tam erişim sağlıyor.

külotunu çıkarıyorum. Onu önümde çırılçıplak bıraktı ımda, bacaklarını omuzlarımla üzerine yerle tirim ve ellerimle g  slerini kapatıyorum. Onu g be inden amına kadar öpmeye ba lıyorum, sonra zevkten titreyene kadar klitorisini yalamak ve emmek için zaman ayırıyorum.

LEIGH

Bara girdi imizde, grubu k  k sahnenin yanında oturdukları yerde görüyorum.

Sebastian ve Ryan'la birkaç kez buraya gelmi tim ama Jaxson'ın burada benimle olması harika bir duygu.

Marcus Rhett'le geldi ve Marcus'un korkmadı ını g rd  me sevindim. Sebastian onu sahnede görmeyi gerçekten dört gözle bekliyor.

"Selam  ocuklar," diyorum masaya ula tı ımızda. Jaxson sandalyemi çekiyor ve ben oturduktan sonra saçıma bir öpücük konduruyor.

Onunla ilk tanıştı ımda, bu kadar harika bir adama d n  ce ini asla d   nemezdim. Başlangıçta   phelerim olabilirdi ama artık hepsi çoktan yok oldu.

Diğer insanlar sırayla sahneye çıkarken biz de içki sipariş ediyoruz. Bazıları oldukça iyiyken, diğerleri açıkça eğlenmek için buradalar.

Sebastian'a doğru e ildim. "Bu gece çok güzel görünüyorsun. Pembe çizgilerine bayıldım."

"Teşekkürler, bebe im." Bana bir öpücük kondurdu. "Sen de oldukça seksi görünüyorsun."

 ltifatı karşısında burnumu kırı tırdım.

İkinci içkimizi içerken, Rhett Marcus'un ayağa kalkmasına yardım ediyor. Hepimiz onların sahneye çıkışını izliyoruz. Rhett, Marcus için bir sandalye kapıyor ve Marcus oturduğunda ikisi de birer mikrofon alıyor.

Yüzünde geniş bir sırıtişla oturan Jaxson'a bakıyorum.

Marcus mikrofonu ağzına götürürken Sebastian heyecanla ellerini çırpıyor.

"Bu şarkıyı Bayan Sebastian için yeniden yazdık. Onunla tanışana kadar meleklerle inanmıyordum."

Sebastian'a bir öpücük atar ve Sebastian da onu yakalamış gibi yapar. Giriş başladığı anda Sebastian'ın yüzü duygusallaşıyor. Gözleri parlamaya başladığında elimi sırtına koyuyorum. Marcus şarkı söylemeye başladığında elini ağzına götürüyor.

"Sizinle ilk tanıştığımızda gözlerinizin içine bakamadık. Tıpkı bir kraliçe gibisiniz, güzelliğiniz bizi utandırıyor."

Rhett öne çıkar ve Sebastian'a elini uzatır. Sahneye çıkmasına yardım ettikten sonra, Rhett onu Marcus ile kendisinin arasına yerleştirir.

Sebastian'a göz kırpmıyor ve şarkı söylüyor: "Bu güzel dünyada doğru olan her şey sensin, ama yine de özel olmayı diliyorsun. Biz senin özel olduğunu düşünüyoruz."

Marcus ve Rhett şarkı söylerken Sebastian'a bakıyor: "Kendini bir ucube gibi hissettiğinde, gerçek ucubelerin biz olduğumuzu hatırla. Burada ne halt ettiğinizi merak ettiğinizde. Buraya ait olduğunuzu hatırlayın."

Sebastian ağlamaya başlıyor ve ben de kendi gözyaşlarımın dışarı sızmasına engel olamıyorum.

Jaxson kollarını omuzlarıma doluyor ve beni yanına çekiyor.

Çocuklar Sebastian'a şarkı söylemeye devam ederken Ryan'ın gözleri sahneden hiç ayrılmıyor.

"Eğer biri sana zarar vermeye cüret ederse, merak etme her şey kontrolümüz altında. Mükemmel bir vücudun var. Mükemmel bir ruhunuz var. İnan bize, fark ediyoruz

ne zaman etrafta olmasan, çünkü senin özel olduğunu düşünüyoruz. Bizim için sen çok özelsin."

Rhett, Sebastian ağladığında kolunu ona doluyor ve göğsüne çekiyor.

"Sizi ne mutlu edecekse, ona sahip olduğunuzdan emin olacağız."

Marcus ayağa kalkar ve Sebastian'ın elini tutarak ona bir öpücük kondurur.

Rhett ve Marcus şarkıyı son sözlerle kapatıyor ve barda tek bir kuru göz olduğunu sanmıyorum.

"Sen çok özelsin. Bizim için özelsin. Sen bir ucube değilsin. Tuhaf biri değilsin. Sizi seviyoruz, Bayan Sebastian. Buraya aitsiniz. Bizim bir parçamızsınız."

Sebastian, Rhett'in göğsüne doğru hıçkırarak, "Aman Tanrım, makyajımı tamamen mahvettin," diyor.

Üçlü sahneden ayrılırken herkes büyük bir alkış koparır.

Yanaklarımı siliyorum ve Sebastian yanıma oturduğunda ona yandan sarılıyorum.

Elini yüzünün önünde sallarken, "Gözlerim akmayı durdurmuyor," diye inliyor.

Ryan Sebastian'a doğru eğiliyor ve bir mendil kullanarak rimel izlerini siliyor.

"Hissediyorum..." Sebastian Marcus ve Rhett'e bakar. "Beni herkesin içinde çirkin bir şekilde ağlatmış olsanız da, ikiniz de benim yakışıklılarımısınız ve sizi deliler gibi seviyorum."

Birer içki daha sipariş ediyoruz ve içkiler geldiğinde Ryan kadeh kaldırmak için kadehini kaldırıyor.

"Elbette benim de dahil olduğum muhteşem bir grup erkeğe. Güzel kadınlarımıza." Sebastian'a ve bana sevgiyle bakıyor. "Mucizelere ve sağlığa, ikisinden de asla mahrum kalmayalım."

Hepimiz onun sözlerine kadeh kaldırıyoruz ve Sebastian dans etmeye başladığında Jaxson'a yaslanıp arkadaşlarımızın eğlenmesini izliyorum.

EPİLOG

JAXSON

Sekiz ay sonra.

Logan'ın kamerayı kurmasını izliyorum. Bu onun için bir hobi haline geldi. Her buluşmayı kaydediyor.

"Bu yıl ilk kim gidiyor?" Rhett, Danny'nin yanında yerde oturduğu yerden soruyor.

Şükran Günü'nü benim ve Leigh'in evinde kutlayacağız.

"İlk ben gideceğim." Marcus ayağa kalkar ve odaya göz gezdirir. "Bir yıl önce hayatımın bittiğini düşünmüştüm. Bunu delirmiş gibi görünmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Sinirli bir şekilde gülüyor ve zorlukla yutkunuyor.

"Sadece söyle, bebeğim. Hepimiz biraz deliyiz," diyerek onu cesaretlendiriyor Bayan Sebastian.

"Evet, öyleyiz." Marcus kıkırdıyor, sonra yüzü ciddileşiyor. "Nasıl bir pislik olduğumu anlamam için neredeyse ölmem gerekti. Bu beni hâlâ her gün değiştiriyor. Bu yıl için en çok minnettar olduğum şey kalbimdeki parçalar. Onlar olmasaydı, Jax ve Doc bir araya gelemezdi. Bayan Sebastian ve Ryan'la asla tanışamazdım. O kadar çok şey kazandım ki, minnettar olmak bile nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmez."

"Kalıcı makyaj için Tanrı'ya şükürler olsun," diyor Bayan Sebastian gözlerinin altını silerken.

Ayağa kalkar ve kollarını odaya doğru açar. "Hepiniz benim halkımsınız. Tanrım, çok şanslıyım." Rhett ve Marcus'a bakar. "Oğullarım, sizi deliler gibi seviyorum. Ameliyat olmam için beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Sonrasındaki tüm şımartmalar için teşekkür ederim. B & V için teşekkür ederim."

"B & V nedir?" Danny, Rhett'e bakarak sorar.

Güldüğümü görmesinler diye yüzümü Doc'un boynuna saklıyorum. Rhett hemen, "Baban sana sonra anlatacak," diye cevap veriyor.

"Teşekkürler," diyor Carter, mutlu görünmüyor.

Rhett ve Marcus, Bayan Sebastian'ın cinsiyet değiştirme ameliyatı için ödeme yaptı. Bayan Sebastian buna göğüsler ve vajina anlamına gelen B & V diyor.

Mia ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Bana bir zarf uzattı ve Marcus'a gülümsedi.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Marcus sorar.

"Evet."

Zarfa bakıyorum ve nefesim ciğerlerime doluyor.

İlk çocuğunu bekleyen Jax'e.

Marcus'un el yazısı.

Zarfı açıp içinden sayfayı çekerken ellerim titremeye başladı.

o.

Jax,

Keşke orada olabilseydim. Olmasam bile, sadece gözlerini kapat,

Çünkü tam yanında duruyorum. Her zaman yanında olacağım.

Harika bir baba olacaksın. Bunu biliyorum çünkü sen harika bir arkadaşsın. İçinde çok fazla sevgi ve tutku var. Sevdiklerini şiddetle koruyorsun.

Sende bu var.

Marcus.

Ayağa kalktım ve derin nefesler alırken Marcus'a sarıldım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum uzaklaşmadan önce. "Sanırım bu benim sıram."

Doktor'a dönmeden önce gözlerimi kapatıyor ve duygularımı kontrol etmek için savaşıyorum. "Senin için çok minnettarım." Önünde diz çöküp ellerini tutuyorum.

Benim. "Bu eller için minnettarım. Bu yıl bana çok şey verdiniz. Bana Marcus'u verdin. Bana bir çocuk verdin. Bana sevgini verdin. Sen benim sonsuzluğumsun, Doktor. Lütfen evlen benimle."

Cebimden yüzüğü çıkarıyorum ve avucumun içinde tutarak ona her şeyimi sunuyorum.

"Jaxson, bu mükemmel," diye nefes alıyor yüzüğü avucumdan alırken. Onun için yaptırmıştım. Sonsuzluk tasarımıyla örülmüş basit bir yüzük.

"Evet." Zar zor bir fısıltı ama net bir şekilde duyuyorum.

Yüzüğü parmağına taktım ve dudaklarımı yüzüğe bastırdım.

Ayağa kalkıp Marcus'a dönüyorum.

"Madem b u r a d a kalmaya karar verdin, çocuğumuzun vaftiz babası olur musun?"

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Rhett soruyor. "Marcus'tan bahsediyoruz."

"Rhett!" Bayan Sebastian onu azarlar. "Seni dizlerimin üzerine yatıracağım ve bu sapıkça olmayacak."

Marcus bana elini uzatıyor, ben de tereddüt etmeden tutuyorum.

"Onur duyarım," diye fısıldıyor.

Tekrar oturuyorum ve kolumu Doc'a dolayarak onu yanıma çekiyorum. Diğer elimi hamile karnının üzerine koyuyorum; o da sol eliyle benimkini kapatıyor. Parmağındaki yüzüğüme bakıyorum.

Kahretsin, ben şanslı bir pisliğim.

"Benim sıram," diyor Mia ve hepimiz onun bir zarfı yırtıp açmasını izliyoruz. Mia ve Leigh'in aynı anda hamile kalması aslında çok komik. Aynı gün doğum yapmaları planlanmıştı. Logan'a baktım ve gülümsedim. Çocuklarımız neredeyse ikiz olacak, tıpkı bizim gibi.

Mia ve Logan, Mia Marcus'a sarılmak için ayağa kalkmadan önce Marcus'tan gelen mektubu okurlar.

"Senin için minnettarım Marcus."

Sıra Carter'a geldiğinde, kolunu Della'ya doluyor. "Benimle evlendiğin için minnettarım." Della'nın kollarındaki oğluna bakar. "Çocuklarımız için teşekkür ederim."

Carter ve Della'nın babalarının adını Christopher Miles Hayes koydular.

Rhett ayağa kalkar ve Danny'yi havaya fırlatır. Kadın gülmekten çılgın atar. "Senin için minnettarım, Danny."

Onu tekrar aşağı indirdiğinde, kollarını boynuna doluyor ve yanağına bir öpücük konduruyor.

"Senin için minnettarım, Ledge Amca." Ona ciddi gözlerle bakıyor. "Benim peri-tanrı babam olur musun? Ben de bir tane istiyorum."

Rhett Carter'a bakar. "Bence bu harika bir fikir. Vaftiz törenine kadar bekleyecektik ama şimdi de iyi bir zaman. Danny sana bir soru sordu, Rhett."

Rhett Danny'ye büyük bir sevgiyle bakıyor ve şöyle diyor: "Prenses, benden ne istersen olurum. Senin peri-tanrı baban olacağım. Gülmeye ihtiyacın olduğunda şakacın olurum. Seni korumama ihtiyacın olduğunda şövalyen olurum. Kalbimin sahibi sensin."

Danny, "Sadece gerçekten benim peri-tanrı babam olmanı istiyorum," diyor.

LEIGH

Neredeyse beş hafta sonra.

"Bunu bana nasıl yaparsın!" Başka bir kasılma vurduğunda inliyorum.

Jaxson kocaman gözlerle ve solgun bir yüzle bana bakıyor. Tam bir şey söyleyecekken Sebastian bacaklarımın arasında oturduğu yerden araya giriyor.

"O üzgün. Çükünü pantolonunun içinde tutmalıydı."

Gülmeye başlıyorum ama başka bir kasılma yüzümdeki gülümsemeyi siliyor.

"Vakit geldi, Dr. Baxter," diyor Sebastian. "İtmeye başlamanız gerekiyor."

"Ağrı kesici istiyorum," diye ağlıyorum. "Bana daha fazla ağrı kesici verin. Yeterince hızlı çalışmıyor."

"Yakında etkisini gösterecek. Sormayı bırak ve itmeye başla. Bu küçük cennet demeti ışığı ne kadar çabuk görürse, sen de o kadar çabuk kendini iyi hissedeceksin."

"Haklısın." Acıya rağmen nefes alıyorum ve Jaxson'ın elini daha sıkı kavrayarak ıkmaya başlıyorum.

İçim dışarı çıkacakmış gibi hissedene kadar ıkmaya devam ediyorum.

"Neredeyse, bebeğim. Bir kez daha ıkın," diye bağılıyor Sebastian.

Gözlerimi kapatıyorum ve tüm gücümle itiyorum.

"Aman Tanrım! Çok güzel bir kız. Bak, yeni bir kızımız oldu."

Sebastian bebeğimizin genzini temizlerken ve ilk tiz çığlık odada yankılanırken Jaxson beni bırakmıyor.

Sebastian onu yumuşak bir battaniyeye sarıyor ve bize getiriyor. Kızımızı kollarıma bırakıyor ve ben tüm beyin fonksiyonlarımı kaybediyorum.

Gerçek diye bir şey yok.

Denklem yok.

Kollarımda sadece mucize var.

Annem haklıydı. Şimdi anlıyorum. Bazı şeyler açıklanamaz. Jaxson'a duyduğum sevgi açıklanamaz.

Kızıma duyduğum sevgi o kadar güçlü ki; tüm sınırları aşıyor. Tüm zamanı, tüm mekânı, varlığımın her zerresini kapsıyor. Kalbimin kızım için hissettiklerini aklım asla kavrayamayacak.

"Bir kızımız var," diye fısıldıyorum Jaxson'a.

Parmağını kızın küçük yumruğunun içine sokuyor ve kız anında onu sıkıca kavıyor.

"Adı ne?" Sebastian sorar.

"Dash," diye fısıldıyor Jaxson. "Dash Marcelle West."

"Merhaba Dash," diye fısıldıyorum gözlerinin içine bakarken. "Adın, sana olan sevgimiz gibi sonsuzluk anlamına geliyor. Marcelle ise amcan Marcus gibi cesur anlamına geliyor."

Anneme sessiz bir dua gönderiyorum, Dash'in hayatı boyunca sadece sonsuz sevgiyi bilmesi için dua ediyorum. Amcasının gücüne ve babasının sarsılmaz sadakatine sahip olması için dua ediyorum.

Son

Marcus ve Willow'un Mart 2018'de çıkacak olan

Acımasız hikayesinde neler **olduğunu** öğrenin

Michelle'in heyecan verici Düşmanlardan Aşıklara serisinin ilk kitabından bir alıntı için okumaya devam edin: KALPSİZ, Kitap 1

Önsöz

DELLA

Hayat bir dizi yalandan oluşur.

Aşk mı? Hepimizin yalnız olduğu soğuk ve katı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak için birilerinin uydurduğu bir peri masalı. Bu dünyaya yalnız gelirsiniz ve yalnız gidersiniz. Yalnızlık, en çok korktuğumuz şeydir. Unutulduğunuz, reddedildiğiniz ya da göz ardı edildiğiniz anlamına gelir.

Küçük kızlara, bir prensin gelip onları sevgi dolu kollarına alacağına dair masallar anlatılır. Küçük yaşlardan itibaren onlara amaçlarının bir yere ait olmak olduğu öğretilir. Bir aileye, bir kocaya, çocuklara sahip olmaları gerekir - bunlar olmadan başarısız olurlar.

Küçük çocuklara itfaiyeciler, polisler, her türlü kötülüğün üstesinden gelecek cesur ruhlar hakkında hikayeler anlatılır. Onlara amaçlarının evin erkeği olmak, korumak, sağlamak olduğu öğretilir - eğer bunu yapamıyorlarsa, erkek değillerdir.

Bunların hepsi çoğu insanın inandığı yalanlar. Kendimiz için çok gereksiz acılar yaratıyoruz. Başarısız gibi hissediyorsunuz çünkü kimse sizi *sevmiyor*. Sadece seni gören biri varsa varsın. Hayatınız ancak bir başkası için yaşıyorsanız değerlidir.

Hissettiğiniz o huzursuzluk mu? Bu, inanmaya zorlandığınız tüm aldatmacalardan kurtulmak için haykıran ruhunuzdur.

Arada bir, birileri toplumun yarattığı normlardan kurtulur. Ben de o insanlardan biri olmak istiyorum. *Farklı* olmak istiyorum. İstiyorum ki

Toplumun bizim için koyduğu her kuralı çiğnemek.

Bu, hayatta olduğum ve hayatın içinde amaçsızca dolaşan bir koyun olmadığım anlamına gelecektir.

Bölüm 1

DELLA

Ben masayı toplamaya başlarken kızıl saçlı heyecanla, "Şimdi bakma ama az önce içeri girdiler," diye fısıldıyor.

Üniversitenin ilk yılından beri çalıştığım bar ve lokanta Rameses her zaman öğrencilerle dolup taşıyor.

Sarışın arkadaşı omzunun üzerinden bakarken boş tabakları üst üste koyuyorum.

"Kahretsin, çok ateşli. Rhett tarafından becerilmek için her şeyimi verirdim."

Önceleri insanların böyle konuştuğunu duyduğumda utanırdım ama neredeyse üç yıldır üniversitede olduğum için artık beni şok eden çok az şey var.

Benim geldiğim yerde pek bir şey çıkmaz. Saluda'da sadece bir ilkokul olduğu için Polk County Lisesi'ne gitmek zorunda kaldım. Yoldan geçen rastgele maceraperestler ve yaz aylarında gelen turist dalgası dışında, yedi yüz civarındaki yetersiz nüfus pek fazla flört malzemesi sunmuyordu.

Kapıya doğru bakıyorum ve bir grup adamın içeri girişini izliyorum. Onları o kadar iyi tanımıyorum. Onlar hakkında söylentiler duymuştum, Screw Crew olarak biliniyorlarmış. Her kız onlar tarafından becerilmek ister ve her erkek onlardan biri olmak ister. Bu gerçekten aptalca.

Benim bölümüme oturuyorlar ve siyah saçlı olan, temizlemekle meşgul olduğum masada oturan sarışına sırtıyor. Alt dudağını ısırıyor ve

ona göz kırpıyor. Kahretsin, ben bile bunun seksi olduğunu kabul etmek zorundayım. Biriyle çıkmıyor olabilirim ama her sıcak kanlı kız gibi ben de ateşli bir erkeği gördüğümde takdir ederim.

Sarışın heyecanla çığlık atar ve ayağa fırlar. "Yarına kadar, adım Rhett'in becerilenler listesinde olacak."

Kırmızı kafa masaya biraz para atar ve arkadaşını erkeklerin olduğu yere kadar takip eder. Sarışın, adamın kucağına kayar ve sanki yarın yokmuş gibi hemen onu öper. Üniversitede spor olarak *sevişme* olmalı. Yemin ederim öğrencilerin yarısı olimpiyatlara katılmaya hak kazanır.

Bizim oralarda insanlar böyle davranmaz. Eskiden çalıştığım Mom 'n Pop lokantasının sahibi Sue onları kapıdan kovalardı. Annem öldükten sonra Sue bizi yanına aldı. Sue sayesinde Grafik Tasarım alanında lisans eğitimi alabiliyorum. Onun cömertliği olmasaydı, Jamie ve ben sokaklarda yaşıyor olurduk. Annem kanserle uzun süren mücadelesinin ardından vefat ettiğinde yaklaşık üç aydır onun lokantasında çalışıyordum. Sue annemi toprağa verebilmem için bana borç para verdi. Bizi de yanına aldı. Yaşlı ve çivi gibi sertti ama aynı zamanda bizi önemseyen tek kişiydi.

Babam öldüğünde on yaşındaydım. Onu bizden alan bir kazaydı. Yürüyüş yaparken bir köke takılmış ve Büyük Bradley Şelalesi'nden aşağı düşmüştü. Babam öldükten sonra işler kötüye gitti. Annem Jamie'ye hamileydi ve geçimini sağlamak için her türlü tuhaf işi yapmak zorundaydı. Annem öldüğünde ben on altı yaşındaydım. Zavallı Jamie sadece altı yaşındaydı ve ölümün kesinliğini anlayamadı. Aylarca annemin nerede olduğunu ve ne zaman geri döneceğini sordu. Ailemizi erken yaşta kaybetmiş olsak da her şey o kadar da kötü değildi. Fakir olmak o kadar da önemli değildi. Hiçbir zaman dürüst bir iş yapmaktan korkmadım. Sadece Jamie için daha fazlasını istiyorum. Ona dünyayı vermek istiyorum ve o kasabada sıkışıp kaldığımız sürece bu gerçekleşmeyecek. Saluda sadece üç buçuk saat uzaklıkta olsa da, sanki

başka bir gezegenden. Saluda'daki insanlar kendi yollarında ilerliyorlar. Ben öyle değilim. O küçük kasabanın sunduğu monoton yaşamdan daha fazlasını arzuluyorum. Hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemek istiyorum. Bağımsız olmak istiyorum. Seyahat etmek istiyorum. Yaşamak istiyorum.

Kirli tabakları mutfağa götürmeden önce bardakları tepsiye yerleştirdim. UNC'deki bu bedava yolculuğu kazanmak için kıcımlı yırtarak çalıştım. Kazandığım bahşişler neredeyse kirayı karşılıyor. Zaten fazla bir şeye ihtiyacım yok. Diplomamı alabilmek için buraya çalışmaya geldim.

Sadece altı ay kaldı ve işim bitecek. O zaman iyi bir iş bulabilirim. Saluda'ya dönüp Jamie'yi alacağım ve o kasabadan temelli ayrılacağız. Bu benim üç adımlık planım. Başka bir şey için zamanım yok, bırakın oyalanmayı. Bayan Amerika olduğumdan değil, onunla çıkmak için bekleyen bir sürü erkek var. Hayır, karşı cins beni neredeyse hiç fark etmiyor, bu da benim için gayet iyi. Ayrıca, erkeklerin hepsi azgın aptallar. Oda arkadaşlarımdan Willow'un bir keresinde "*Sikler hükmeder, beyinlerin salyası akar.*" dediğini duymuştum.

Üç ateşli kızla aynı daireyi paylaşıyorum. Leigh, Willow ve Evie'nin surat asması gerekiyor ve erkeklerin hepsinin ayaklarının dibinde salyaları akıyor. Fark edilmeden geçip gitmemi kolaylaştırıyorlar ki bu bir lütuf. Kızlarla aynı evi paylaşıyor olabilirim ama birbirimizi pek tanımıyoruz. Onlardan herhangi biriyle takılamayacak kadar meşgulüm. Düşünsenize, bazen Willow ya da Leigh'i görmeden koca bir hafta geçip gidiyor. Gün aşırı gördüğüm tek kişi Evie.

Dışarı çıkıyorum ve çocukların oturduğu masaya doğru ilerliyorum, daha fazla insanın onlara katıldığını fark ediyorum. Masaya geldiğimde Evie'yi görüyorum. Adamlardan birinin yüzünü yemekle meşgul olan sarışına ters ters bakıyor.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" Genel olarak soruyorum.

Evie gözlerini çiftten ayırıyor. Beni fark ettiğinde dudaklarında hoş bir gülümseme beliriyor. Keşke onun saçları bende olsaydı. Kızıl saçlarındaki doğal kıvrım sayesinde yıkayıp gidebiliyor ve kurumaya bırakabiliyor. Bense kalın kahverengi saçlarımı fönle kurutmak zorundayım, yoksa içine bir şey yuva yapmış gibi görünür.

"Hey, tatlılar. Bana her zamankinden getir lütfen" diyor. Hemen altı tavuk nugget siparişini yazıyorum. Burada servis ettiğimiz tavuk nugget'lara bağımlı.

"Onu tanıyor musun?" Adamlardan biri bana bakarken Evie'ye soruyor. Kirli sarı saçları var, güçlü çenesinin üzerinde saat beş yönünde bir gölge var. Bela olabilecek birine benziyor.

"Evet, Della oda arkadaşlarımdan biri." Aralarında oturduğu iki sarışın erkeği işaret ediyor ve onları bana tanıtmaya başlıyor. "Bu ikisi Jaxson ve Marcus." Sonra çenesini telefonuyla meşgul olan başka bir adama doğru uzatıyor. "Bu Logan. Jaxson ve Logan ikiz." Kaşlarını şakacı bir şekilde sallıyor. "Çifte bela."

Evie'nin arkadaşları olduklarını görünce onlara gülümsüyorum. Beni arkadaşlarıyla tanıştırmasının pek bir önemi yok, yarın onları hatırlayacak değilim ya.

Siyah saçlı adama tekrar ters ters bakıyor. "Bu Rhett," diye neredeyse onun adını tükürüyor.

Aralarında bir şeyler kötü gitmiş olmalı.

Rhett sarışını kucağından itiyor ve koyu kahverengi gözleri benim üzerimde gezinirken dudaklarını yalıyor.

"Neden seninle daha önce tanışmadık?" diye soruyor. "Apartmana birkaç kez geldim ama seni orada hiç görmedim. İnan bana, senin gibi bir yüzü hatırlardım."

Flörtünü görmezden geliyorum ve cevap veriyorum, "Ya ders çalışıyorum ya da isteyim. Oda arkadaşlarımı pek görmüyorum."

"Eminim tadın tatlıdır," diyor bana göz kırparak.

Evie'nin ondan neden hoşlanmadığını şimdi anlıyorum. Onu hiç suçlayamam. Tekrar masaya bakmadan önce ona kaşlarımı çatıyorum.

"Mutfaktan bir şey isteyen var mı? Yirmi dakika içinde kapatıyoruz." Rhett tekrar, "Ben sizden birini alırdım," dedi.

"Zamanını boşa harcıyorsun," diye tersliyor Evie, sinirlenmiş bir halde.

Evie'ye baktığında yüzündeki gülümseme kayboluyor. Bana dönüp bakmadan önce saniyeler sessizlik içinde geçiyor. "Halı mı yiyorsun?"

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum, oyun oynayacak havada değilim. Yorgunum ve uyumayı düşünmeden önce bitirmem gereken bir ödevim var.

"Amcıklardan hoşlanır mısın?"

Ne pislik ama.

Muhtemelen Tanrı'nın kadınlara hediyesi olduğunu düşünüyordur.

Derin bir nefes alıyorum, böylece ona aklımdan bir parça vermiyorum. Bu işe, ona cehenneme gitmesini söylemenin tatmininden daha çok ihtiyacım var.

Jaxson aniden, "Ben bir Dr Pepper, çizburger ve patates kızartması alacağım," diyor. Bu diğerlerini de harekete geçiriyor ve ben de hızlıca tüm siparişleri yazıyorum. Siparişi mutfığa götürmeden önce Jaxson'a minnettar bir gülümseme veriyorum.

Siparişleri mutfığa teslim etmeyi bitirdiğimde, daha fazla masayı temizlemek için ön tarafa gidiyorum. Evie ve arkadaşlarının oturduğu masanın yanındaki masayı temizlemekle meşgulken Marcus, "Bacaklarını açtıramayacağına yüzüne bahse girerim," dedi.

"Kızların benim için genişçe açılmalarını sağlamakta ustayımdır. Açma çubuklarına benim adım verilmeliydi," diye şaka yapıyor Rhett, bir yandan da sarışını yanına çekiyor. "Öyle değil mi bebeğim?"

Başını hülyalı hülyalı sallıyor, aslında onun saçmalıklarına kanıyor.

Rhett'in o yüzlüğü çoktan cebine koyduğunu düşünerek başımı sallıyorum. Eğer söylerse, sarışın bacağı tam buraya vuracak.

Siparişlerini almaya gidiyorum ve Rhett'in tabağını önüne koyarken bileğimi tutuyor. Beni daha yakına çekmeye çalışıyor ama ben direnerek elimi onunkinden kurtarıyorum.

"Hadi bebeğim. Çok üşümüştün. Eminim seni ısıtmanın bir yolunu bulabilirim."

Boş ver onu, Della. O sadece kibirli bir pislik.

Kendi uyarımı görmezden gelerek ellerimi masanın üzerine koyuyorum ve tam yüzüne gelene kadar öne doğru eğiliyorum. Tatlı tatlı gülümsüyorum ve alt dudağımı ısıriyorum, tıpkı onun daha önce yaptığı gibi. Gözlerinin dudaklarıma kilitlenmesini memnuniyetle izliyorum.

"Oh, bebeğim," diye inliyorum baştan çıkarıcı bir şekilde. Dudaklarında ukala bir gülümseme beliriyor. Benimle bir şansı olduğuna gerçekten inanacak kadar kibirli. Ne salak ama. "Sırf seksi olduğun için her kızın seninle birlikte olmak istediğini sanıyorsun. Bana dokunmana izin verdiğim gün, cehennemin donduğu gündür. Senin çürümüş, cinsel yolla bulaşan hastalıklı aletini yanıma yaklaştırmam. "

Ona bir öpücük verip uzaklaşıyorum, ona haddini bildirdiğim için kendimden memnun hissediyorum.

"Şunu iki yüz dolar yapalım. Dediğim gibi, bunu senin için yaymasının imkânı yok," diyor Marcus gülmeye başlarken.

Kelimeleri duyunca olduğum yerde kalakaldım. Kanım kaynamaya başlarken yavaşça arkamı döndüm. Hatamı ancak Rhett'in yüzüne kocaman bir gülümseme yayılınca anlıyorum. Aptal oyunlarına kanmıştım. Bahis benim hakkımdaydı.

Rhett benimle göz göze geldiğinde, "İki katı," diyor. "Dört yüz dolar."

Marcus ve masadaki diğer çocuklar yine gülüyorlar. "Sıra sende. Lanet olsun, parayı almaktan zevk alacağım."

"Ne kadar aptalsın sen?" Genel olarak tüm erkeklere soruyorum. Hepsi arasında herhangi bir beyin aktivitesi olduğundan ciddi olarak şüpheliyim. "Benim önümde bahse giriyorsunuz. Siz aptallardan birini yanıma yaklaştıracığımı mı sanıyorsunuz?" Beni ilk kimin becerebileceğine dair iddiaya girmelerine, üstelik bunu benim önümde yapmalarına kızgın ve kırgınım.

Rhett ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Ona ters ters bakıyorum, keşke bir bakışımla onu hadım edebilseydim.

Elini yüzüme doğru kaldırıyor ve ben tokatla uzaklaştırıyorum. "Sen cidden işe yaramazın tekisin," diye çıkışıyorum, ona bedensel bir zarar vermek istiyorum.

"Burada neler oluyor?" diye derin bir ses Rhett'in suratına yumruk atma düşüncelerimi bölüyor.

Gözlerim sesin sahibine kayıyor ve bir an için kaşlarımı çatmayı unutuyorum. Onu grupta birlikte birkaç kez görmüştüm ama daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Kahretsin, çok seksi. Diğer çocuklar onun yanında sönük kalıyor. Diğerlerinden çok daha uzun boylu, koyu kahverengi saçları parmaklarımın kalın tellere dolanması için yalvarıyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve neredeyse nefes almayı unutuyorum. Gözleri, herhangi bir kıza kendi adını unutturacak karanlık havuzlar gibi. Çenesi birkaç günlük kirli sakalla kaplı ve bu onu çok daha çekici kılıyor. Gömleği kaslı göğsünün üzerine sıkıca sarılmış. Görüldüğü kadar sert olup olmadığını öğrenmek isterdim.

Rhett aniden, "Carter, tam zamanında geldin. Bir bahse girdik. Onu ilk yayana 400 dolar." Pislik başparmağıyla beni işaret ediyor. Ani bir istekle onu yakalayıp elinden çekip almak istiyorum.

Nedense, Carter burada olduğu için bu aptal bahis beni gerçekten rahatsız ediyor.

İşleri daha da kötüleştirmek için üç adam daha içeri giriyor ve masada durmaya başlıyor.

"Siz de ister misiniz?" Marcus ateşle benzin döküyor. "Neye katılmak?" diye sorar içlerinden biri.

"Bahis havuzu. Onu ilk kim becerirse, o kazanır."

Gözlerim etrafımdaki tüm yüzlerde geziniyor. Evie bana "özür dilerim" diyor. Jaxson ve Logan dikkatlerini veremeyecek kadar yemekle meşguller. Marcus bana göz kırıyor ve bu öfkem yeniden alevleniyor.

İşler kontrolden çıkmadan önce arkamı dönüp mutfığa geri dönüyorum. Masalarımın geri kalanını temizlemek için dışarı çıkmadan önce onların gitmesini bekliyorum. Rameses'te neredeyse üç yıldır çalışıyorum. Screw Crew gibi aptallarla uğraşmaya alışkın olduğumu düşünebilirsiniz.

Eve yürüyüş bu gece çok daha uzunmuş gibi geliyor. Kamyonetimi almalıydım. Eski ve ne zaman kenara çeksem kocaman bir duman topu bırakıyor ama en azından hala çalışıyor.

Eve geldiğimde, daire boş oluyor. Diğer kızlarla paylaşmanın en sevdiğim yanı bu. Buradayken daire hep bana kalıyor. Bazen onlarla dışarı çıkmanın, birlikte gülüp eğlenebileceğim yakın arkadaşlarımın olmasının nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Ama sonra kendime buraya arkadaş edinmek için gelmediğimi hatırlatıyorum. Jamie için buradayım. Önemli olan tek şey kız kardeşim. Ben burayı bitirdikten bir ay sonra Jamie 11 yaşına girecek. O on iki yaşına gelmeden iyi bir iş bulmalı ve kendimize ait bir ev almalıyım.

Çantamı tek kişilik yatağın üzerine atıyorum. Odamda pek bir şey yok, sadece ikinci el bir yatak ve komodin var. Önce duş alıyorum, sonra yatağıma yerleşmeden önce kendime kahve yapıyorum. Bütün gece sürse bile üzerinde çalıştığım ödevi bitirmem gerekiyor. Neyse ki yarın Pazar ve sadece on ikide işte olmam gerekiyor, bu da uyuyabileceğim anlamına geliyor.

Sonunda mutlu olana kadar işimin içinde kayboluyorum. İçinde hala biraz soğuk kahve kalan fincanı kaptığım gibi mutfağa yürüyorum. Kapının açıldığını duyduğumda fincanı durulamakla meşguldüm. Ellerimi kurulayıp hangi kızların evde olduğuna bakmaya gidiyorum. Carter'ın kolunu Evie'ye dolamış içeri girdiğini gördüğümde hafif bir hayal kırıklığı hissediyorum. İstenmeyen bu duyguyu üzerimden atıyorum.

"... siktiğimin orospusu," gözleri üzerime dikildiğinde her ne söylemekle meşgulse bitiriyor.

Kahretsin, o gözleri zihnimi çamura çevirme gücüne sahip.

Sonra Evie başını kaldırıyor ve şişmiş yanağını görünce şaşkınlıktan dudaklarım aralanıyor. Maskara yanaklarına bulaşmış, gözlerinin etrafında kırmızı lekeler var. Hemen öne atılıp Evie'yi ondan uzaklaştırıyorum.

"Çek ellerini onun üzerinden," diye tısladım.

Onlar içeri girerken Evie'ye küfretmekle mi meşguldü?

Onu kanepeye götürdüm ve oturmasına izin verdim. Yüzünü kaldırıyorum ve endişeli gözlerle yanağındaki çürüğü inceliyorum. Gözyaşları içimi öfkeyle titretiyor. Evie tanıdığım en iyi insanlardan biri. Neden ona zarar versin ki?

Carter'a dönüyorum, bedenim öfkeyle titriyor. "Çık dışarı!"

Bana doğru bir adım atıyor ve bu beni geriyor. Ben arkadaşlarım gibi değilim. Dizimi onun taşaklarına sokmaktan çekinmeyeceğim.

"İzin ver-" diye konuşmaya başladı ama sözünü kestim. Açıklamasını, becermeyi sevdiği o havai kafalı sürtükler için saklayabilir.

"Söyleyeceğin hiçbir şey bunu düzeltmeyecek. Omurgasız bir pislikten başka bir şey değilsin. Bu seni tahrik mi ediyor?" Ona doğru yürürken alay ediyorum. "Kendini erkek gibi mi hissettiriyor?"

"Della," diye sesleniyor Evie arkamdan. Ona geri dönmem gerekiyor. Onu itebildiğim kadar sert itiyorum ve geri adım attığında memnun oluyorum.

Başını eğiyor ve yüzünde okuyamadığım bir ifade var. Kızgınlık olabilir mi? Kimin umurunda? Screw Crew'dan nefret ediyorum. Bir avuç zorbadan başka bir şey değiller. Umarım Evie'nin yakın arkadaşı değillerdir. Onlar gibi adamlardan uzak durmalı. Onlar beladan başka bir şey değiller.

Daha önce görmedim ama giydiği tişörtün markası pahalı. Para kokuyor. Bu her şeyi açıklıyor.

"O paranın birazını kullanıp kendine biraz ahlak satın almalısın," diye çıkışıyorum.

Şaşkınlıkla gülüyor ve başını bana doğru sallıyor. Gözleri bacaklarıma kayıyor ve ancak o zaman üzerimde sadece bir tişört olduğunu hatırlıyorum.

CARTER

Beyaz pamuklu külot. Sikeyim. Gömleği aşağı çekti ve bana kaşlarını çattı.

"Dikkatli ol bebeğim. Bana öyle bakarsan başın belaya girer," diye alay ediyorum.

Çünkü onu kızdırmak çok kolay.

Daha önce lokantada, aslında onun seksi olduğunu düşünmüştüm. Erkeklere karşı durduğu için onu takdir ettim. Harika bacakları olduğunu kabul etmek için ondan hoşlanmama gerek yok ve ağzından bahsetmeme bile gerek yok. Onu dizlerinin üzerinde, dudakları sikime sarılmış görmek isterdim. O zaman onun benim hakkımda düşündüklerini yaşarım ve onun adını da sikilenler listesine eklerim. O sadece başka bir yargılayıcı kaltak. Arkadaşlarıma onu savunduğum, geri çekilmelerini ve iddiadan vazgeçmelerini söylediğim için pişmanım. Sırf dört yüz dolarlık bir sikikten başka bir şey olmadığını anladığında yüzündeki ifadeyi görebilmek için o bahsi kazanacağım.

Çatık kaşlarının ölüm bakışlarına dönüşmesini izliyorum, ama yanaklarına süzülen allığı kaçırmıyorum. Ne biliyorsun ki? Küçük ve kudretli Bayan benden nefret ediyor olabilir ama kızaran yanakları benden etkilendiğinin açık bir işareti. Bu benim yararına olacak.

Ona sırtıyorum ve fısıldıyorum, "Oyun başlasın."

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve kokusunu alıyorum. Yenilebilir kokuyor, ezilmiş elma gibi.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ve ben senin arkadaşlarından biri değilim" derken alnında hafif bir kaş çatma var. Aramızda bir parmağını oynatıyor. "Burada her ne olduğunu düşünüyorsan, öyle değil. Polisleri aramadan önce dairemizden çık. "

"Başkalarını yargılamakta çok hızlısın, değil mi?" Onunla eğlenmenin farklı yollarını planlamaya başladığımda söylüyorum. "Senden farklı olan herkesi yargılarken, yüksek kaidenin üzerinde oturmayı sevenlerden birisin. Bana sorarsan oldukça berbat bir durum."

"Sana sormadım," diye tersliyor, mavi gözleri öfkeyle parlıyor. Bu onları elektrikli gösteriyor.

"Hayır, yapmadın," diye fısıldadım. "Sana bir tavsiye, bir dahaki sefere hemen sonuca varmadan önce gerçeklerden emin ol. Böylece kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp özür dilemek için bana geri dönmek zorunda kalmazsın. Yine de seni dizlerinin üzerinde görmeyi çok isterim."

Yüzünü şüphe kapladığı anı görüyorum. Sonunda hareketlerini ikinci kez tahmin ediyor. Ona doğru eğildiğimde bu beni sırtmaya itiyor. Gözlerinin genişlemesini ve yanaklarındaki kızarıklığın derinleşmesini izliyorum.

"Unutma, bu küçük oyunu ben başlatmadım, sen başlattın." Yanaklarımız birbirine değene kadar daha fazla eğildim ve kulağına fısıldadım, "Ama kesinlikle bitireceğim, bebeğim."

Geri çekiliyor, nefesleri hızlı geliyor. "Hiçbir şeyi ben başlatmadım ve acınası bir oyun oynamıyorum."

Hâlâ ne yaptığını anlamıyor. "Tatlım, beni çok fazla parası olan ve zerre kadar ahlakı olmayan bir pislik olarak etiketlemekte çok hızlı davrandın. Ben kimim ki seni hayal kırıklığına uğratayım? Benimle ilgili kafadaki imaja uygun yaşamak zorundayım. Senin gibi zeki küçük bir şeyi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

Kocaman gözlerle bizi izleyen Evie'ye bakıyor. Della bana dönüp bakamadan arkamı dönüp gidiyorum. Özür dilemesini kolaylaştırmayacağım. İnsanların benimle dalga geçmesine izin vermeyeceğimi ve bunun yanına kâr kalmayacağını zor yoldan öğrenecek.

Beni Evie'ye vuracak boktan bir zengin çocuğu olmakla suçladığı için ona kızgın mıyım, yoksa onun katil vücudundan tahrik mi oldum, emin değilim. Daha önce bir kadın için hiç bu kadar kafam karışmamıştı. Onun ne düşündüğü neden umurumda ki? Benim hakkımda pek bir şey düşünmediği açık.

Evie'ye yardım ediyordum. O ve Rhett, Rhett'in etrafında dolaşan psikopat sarışın ona saldırdığında tartıştılar. Rhett'e erkek gibi davranmasını ve Evie'yi önemseydiğini kabul etmesini söyledim. Çöplerden kurtulmasını da söyledim. Yemin ederim Evie'ye aşık olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmamak için önüne gelen her şeyi beceriyor. İnkâr edip duruyor ama ne zaman başka bir erkek ona baksa kendini kaybediyor.

Neden bir araya gelmediklerini anlamıyorum. Kör bir adam bile birbirlerine aşık olduklarını görebilir.

Psikopat sarışın Evie'yi tokatladıktan sonra, iyi olduğundan emin olmak için onu eve getirdim. Bunu yaptım çünkü o iyi bir insan ve olanları hak etmedi. Ayrıca bunu yaptım çünkü Rhett en iyi arkadaşlarımdan biri ve olanlardan dolayı kendini kötü hissedeceğini biliyorum.

Ama daha çok Della'yı tekrar görme umuduyla yaptım. Daha önce lokantada aramızda bir gerginlik vardı ve bunun gerçek olup olmadığını merak ediyordum. Daireye ilk girdiğimde, Evie'nin yüzünü görene kadar gerginlik tüm gücüyle oradaydı.

O yargılayıcı tavrını takınana kadar adamların bu lanet bahsi unutmalarını sağlamaya niyetliydim. Daha önce de yanlış yargılandım ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Marcus ve Rhett'in sıkık listeleri var. Lakabımız olan Screw Crew'dan sorumlu olan erkek fahişeler onlar. Ben aziz değilim ama o ikisine karşı hiçbir şeyim yok. İkizler Jaxson ve Logan'a gelince, onlar flört etmeyi pek sevmezler. Jaxson üniversite ve kişisel antrenörlük arasında meşgul oluyor, Logan ise gruptaki sessiz kişi.

Bana gelince, tüm odağım diplomamı bitirmek. Mezun olduktan sonra Indie Ink Publishers'da çalışmaya başlayacağım. Babam en alttan başlamam gerektiğini söyledi. Nedenini anlıyorum. Şirket ve orada çalışan insanlar hakkında her şeyi öğrenmemin en iyi yolu bu. Babamdan görevi devraldığım, bunu hak ettiğim için yapmak istiyorum.

Çocuklarla paylaştığım eve dönerken, aklım o küçük ateşböceğine gitti. Sadece bir gömlek ve külot giymiş olmasına rağmen beni bir patron gibi idare etti. Evie'yi savunduğu için onu takdir etmeliyim. Ama lanet olsun, ben asla bir kadını incitmem.

Della ile biraz eğleneceğimden eminim.

Bölüm 2

DELLA

"Her şeyi yanlış anladınız," diyor Evie. "Carter beni sadece eve getirdi. Bana vuran o değildi. Carter bana asla zarar vermez."

Lanet olsun!

Ne halt ettim ben?

Kapıya doğru dönüyorum ve Carter'ın çoktan gittiğini görünce mideme korkunç bir his yerleşiyor.

"O sarışın sürtük beni tokatladı çünkü Rhett ile kavga ettim," diye açıklıyor. "Bu tür kızlardan neden hoşlandığını gerçekten anlamıyorum."

Kapıyı kapatıp mutfığa doğru yürüdüm. Buzdolabını açıp soğuk bir şeyler arıyorum. Fazla bir şey yoktu, ben de bir şişe su aldım. Oturma odasına geri dönerken etrafına bir bulaşık bezi sarıyorum.

Hafifçe Evie'nin yanağına bastırıyorum. "Sadece orada tut. Şişliğe iyi gelecektir."

Yanına oturdum ve iç çektim. Başımı arkaya atıyorum ve sefil bir iç çekiş daha yapıyorum.

"Carter'ı sana vurmakla suçladım," diye fısıldadım. "Kahretsin, özür dilemek zorunda kalacağım."

Evie elimi sıktı. "Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim."

Alt dudağımı dişlerimle endişelendiriyorum. Evie'yle göz göze geldiğimde, sadece acıma duygusu var.

"Kahretsin, fena çuvalladım, değil mi?"

Başını sallıyor ve su şişesini kucığına bırakıyor.

"Carter hakaret edip yanına kâr kalacak türden bir adam değil. Gruptaki en kalpsiz kişi o."

"Kalpsiz mi?" diye sordum. "Eve sağ salim dönmeni sağladı."

"Çünkü Rhett ile aramızda bir aşk-nefret ilişkisi var. Bu dört adam Carter'ın ailesi. Onlar için her şeyi yapar. Onu üç yıldır tanıyorum ve beni hâlâ güvenli bir mesafede tutuyor."

"Yani bana özür dilemememi mi söylüyorsun? Hatalı olduğumu kabul etmekten korkmuyorum."

Evie vücudunu benimkine doğru çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Sadece zamanınızı boşa harcayacak ve işleri daha da kötüleştireceksiniz. Jaxson'ı aldatan bir kız vardı. Carter, seks yapacaklarını düşünerek onu iç çamaşırlarına kadar soydu. Evlerinin dışında iç çamaşırlarıyla utanç yürüyüşü yaptırdı. Carter affetmedi, intikamını aldı. Tüm bunları görmezden gelsen daha iyi olur. Zaten onu çok sık görmüyorsun."

Ondan su şişesini aldım ve açtım. Az önce söylediklerini düşünerek birkaç yudum aldım. Onu zalim biri olarak görmemiştim. Belki de Evie haklıdır? Onu sık sık gördüğüm söylenemez. Ayrıca, diplomamı almama sadece birkaç ay kaldı. Biz farklı dünyaların insanlarıyız. Buradan ayrıldıktan sonra Carter'ı bir daha asla görmeyeceğim.

Merakıma yenildim ve sordum, "Neden onlarla takılıyorsun? Belaya benziyorlar."

"Onlar sorun değil, Della" derken derin düşüncelere dalmış görünüyor. Onlar benim ailem. Bunu çok az insan bilir ama benim hiçbir şeyim yoktu. Rhett beni bulduğunda açlıktan ölmeme ve sokakta yaşamama bir öğün kalmıştı." Dairenin etrafına baktı. "Bütün bunlar onların sayesinde. Eğitimimi, ihtiyacım olan her şeyi onlar karşılıyor."

İçimde bir şok dalgası. Milyon yıl geçse de Evie'nin bir zamanlar sokaklarda yaşadığını tahmin edemezdin.

"Karşılığında ne istiyorlar?" Ben soruyorum. Karşılığında bir şey elde etmeyen hiç kimse bir şey yapmaz.

Başını sallıyor. "Bir şey yok. İlk başta bir bit yeniği olduğunu düşünmüştüm. Yani, insanlar o kadar da iyi değiller, anlıyor musun? Ama hiçbir zaman bir şey istemediler, Della. Onları bu yüzden seviyorum. Mükemmel olmaktan çok uzaklar ama onlar benim."

Evie'nin bana anlattığı her şeyi özümseyerek bir yudum daha su içiyorum. "Onların adını kim buldu, Screw Crew?"

Evie kanepeye yaslanıp rahatlatırken kıkırdıyor. Şimdiye kadar en çok konuştuğumuz an bu. Güzel olduğunu kabul etmeliyim.

"Bu Marcus. Bu işe ilk o başladı. Eğer erkeklerden biriyle yattıysan, o zaman sen bir Screw Crew bebeğisin."

"Öyle m i s i n ?" Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. "Üzgünüm, bu kişisel bir soru."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Hayır, gelmeyeceğim. Kız kardeşlerin yasak olduğuna dair bir kuralları var."

Kaşlarımı çatıyorum, anlamıyorum. "Ama hiçbirleriyle akraba değilsin."

"Beni de öyle görüyorlar, o yüzden yasaklıyım. Bana sorarsanız bu aptalca bir kural. Sadece ben ve Mia varız, Rhett'in kız kardeşi. Rhett bu kuralı Mia 18 yaşına girdiğinde koydu. Sanırım Logan ona aşık. Rhett bana doğru baktığında Logan ona kuralı hatırlatıyor. Bence Rhett'i kuralı çiğnemeye zorluyor, böylece Mia ile bir ilişki yaşayabilecek."

"Logan telefonla konuşan iyi biri miydi?"

Başını sallıyor. "Her zaman telefonu açık. Mia'yla sürekli mesajlaştığını kimsenin bilmediğini sanıyor ama ben ekrana bir göz attım."

"Rhett neden kuralı bozmuyor?"

Evie'nin yeşil gözlerini hüzünlü bir bakış gölgeliyor. "Mia onun dünyası. Onu korumak için her şeyden vazgeçer ve hiç kimse onun küçük kız kardeşiyle çıkmaya layık değildir."

"Onun izni olsa da olmasa da birileriyle çıkacak," diye açık açık söylüyorum. "Önüne gelen her şeyi becerirken ondan biriyle çıkmamasını bekleyemez." Yüzünde bir acı titreşimi var ve bu beni sözlerime pişman ediyor. "Üzgünüm, Evie."

"Haklısın," diyor acısını omuz silkerek. "Carter'ın kalpsiz olduğu yerde, Rhett utanmaz. Önceleri, bir kıza bağlanmamak için o kadar çok kızla yattığını düşünürdüm. Zamanla bunun acımı hafifletmek için kendime söylediğim bir yalan olduğunu fark ettim. Bana ve Mia'ya bakıyor. Kendini bize adadı. Ben onun için sadece küçük bir kız kardeş gibiyim."

"Erkekler aptaldır," diye homurdanıyorum.

Carter ve Della'nın hikayesine devam edin ~

Kalpsiz.

Michelle'in heyecan verici Men Of Honor serisinin ilk kitabından bir alıntı için okumaya devam edin: PREDATÖR, Kitap 1

PROLOGUE

Cara

"Cara," diye seslendi babam bana, "battaniye sende mi?"

"Evet, baba." Battaniyeyi arabadan çıkardım ve annemle babamın peşinden yola koyuldum. Çoğu gencin aksine, ben ailemle birlikte olmayı seviyorum. Harika bir ilişkimiz var. Onlarla her konuda konuşabileceğimi biliyorum. Aramız hep böyleydi.

Babam teknenin motorunu çalıştırıyor ve bizi nehrin aşağısına doğru götürüyor. Güneşli bir gün ve sıcaklığın en kötüsünü serinletmek için hafif bir esinti var. Öğle yemeğinden sonra hep buraya geliriz. Bu bizim ailece geçirdiğimiz zaman. Barajın geniş açıklığına geldiğimizde babam tekneyi yavaşlatmaya başlıyor.

Battaniyeyi açıyorum ve annemle ben uzanıp rahat etmeye çalışırken mutlulukla gülüyorum. Babam bulunduğumuz yerden memnun kaldığında motoru kapatıyor ve sonra gelip diğer tarafıma uzanıyor.

"Şuna bak," diyor babam, bir bulutu göstererek. "Bir arabaya benziyor."

Gülüyorum. "Sana her şey araba gibi görünüyor."

"Hayır, ciddi," diye gülüyor ama devam ediyor, "bak, şunlar tekerlekler, şuradaki de çatı."

En saçma şeylerden bahsediyoruz ve sonra sessizleşip etrafımızdaki kuş cıvıltılarını dinliyoruz. Bunu benimle yapmayı özleyeceğim.

üniversiteye gittiğimde. Onlarla sadece birkaç değerli haftam kaldı. Her zaman yaptığım gibi dalıp gidiyorum.

Beni huzurlu uykumdan uyandıran büyük bir gürültü duyuyorum. Annemle babamın çığlıklarını duyuyorum ve tüm vücudum şoktan anında soğuyor.

Tekne aniden yana yatıyor ve bedenimi yana savuruyor. Zemini tirmalamaya çalışarak tutunacak bir şey arıyorum. Sandalyelerden birine sertçe çarptım ve vücudumu sarsarak keskin bir acıya neden oldu.

Tekne büyük bir çatırtıyla parçalanır ve su, açgözlü yudumlarla parçaları yutar.

"Baba! Anneciğim!" diye bağıryorum. Gözlerim etrafa dalıp onlardan bir iz arıyor ama teknenin parçalanması ve korkunç gürültüden başka bir şey yok.

Tekneden geriye kalanlar, son nefesini vermekte olan bir canavar gibi hızla havaya yükseliyor. Aşağı kaymaya ve sandalyeye tutunmaya başlıyorum ama çok geç kalıyorum. Bir şey omzuma sertçe çarpıyor ve çamurlu suya düşüşümü hızlandırıyor.

"Baba," diye çığlık atarken, düşüşümü durduracak bir şeyler arıyorum. Tahta parçaları bana batıyor ve sonra çamurlu su beni yutuyor.

Nasıl yüzüleceğini biliyorum. İyi bir yüzücüyüm ama suyun rengi nefesimi kesiyor... Kırmızı. Yukarı çıkmak için mücadele ediyorum ve bu sadece buz gibi bir korkunun vücuduma yayılmasına neden oluyor.

Ölmek istemiyorum!

Daha yüksek bir ses duyuyorum. Çarpma gibi değil. Bu sefer suya çarpıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Su gitmeme izin vermiyor.

Beyaz sıcak bir acı içime işliyor ve su yutuyorum. Kan yutuyorum.

Kör edici bir ışıkla uyanıyorum ve ışık sultanmakta olan gözlerimi yakmayı bırakmadan önce birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekiyor. Kafa karışıklığı içime çöküyor.

Neredeyim ben? Kelimleri söylemeye çalışıyorum, ama sesim bozuk bir inilti gibi çıkıyor.

Gözlerim odanın içinde geziniyor ve sonra sırtımda keskin bir ağrı başlıyor.

Annem ve babam nerede? Ne oldu?

Titreyen hıçkırıklar göğsümde dalgalanıyor ve acıyı çok daha kötü hale getiriyor.

Gözlerimden sıcak yaşlar dökölüyor, saçlarıma karışıyor.

"Cara." Gözlerim sese takılıyor ve onun annemin kardeşi Tom Amca olduğunu görüyorum. "Özür dilerim," diyor sandalyeden kalkarken.

Kaşlarımla çatıyorum, ne için üzgün olduğundan emin değilim.

Yorgun bir şekilde yüzünü ovalıyor ve sonra derin bir iç çekiyor. "Bir kaza oldu. Ailen... başaramadılar."

Ailem... öldüler mi?

HAYIR! Kalbim acıyla sıkışıyor ve sonra göğsümde keskin bir sancı büyümeye başlıyor. Acı dolu bir nefes çekiyorum ama bu his, içim boşalana ve sadece ailemin kaybıyla dolana kadar büyümeye devam ediyor. Bir sonraki nefesimde, hıçkırıklar boğazımı yırtmaya başlıyor.

Gitmiş olamazlar! Çok erken. Veda edemedim.

Düşüncelerim hızlanmaya başlıyor ve panik iliklerime kadar işliyor. Ölmüş olamazlar... ailem değil.

Ailemi bir daha asla göremeyeceğim gerçeği beni çok derinden yaralıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir boşluk duygusu beni sarıyor. Sanki bir dalga tüm mutlu anılarımı silip süpürüyor ve geride sadece üzücü bir kalp kırıklığı bırakıyor.

Tek kelime edemeyecek kadar korkuyorum ve gözlerim Tom Amca'ya bana farklı bir şey söylemesi için yalvarıyor. Annemle babamın gelmesini bekleyerek kapıya bakıp duruyorum.

her an gelebilir.

Her şeyi daha iyi yapacaklar. Boşluğu ortadan kaldıracaklar.

"Bakım personeli sizinle ilgilenecek. Yürüyebildiğin zaman ülkeyi terk etmelisin." Tom Amca'ya bakıyorum, sözleri karşısında kafam karışıyor.

Neden Güney Afrika'yı terk edeyim ki? Burası benim evim.

Yatağı tam popomun altından kaldırıyor ve hareket vücudumu sarsarak sırtımda bir acı dalgası yaratıyor. Tekrar aşağı indirmeden önce yatağın altına kalın bir zarf sokmasını izliyorum.

"O zarfı iyi sakla. İçinde senin için yeni bir pasaport ve biraz para var. Amerika'ya gitmen için bir vize ayarladım ama sadece üç ay geçerli. Bu kadar kısa sürede ancak geçici bir vize alabildim. Burada kalamazsın. Amerika'ya vardığında, küçük kasabalardan ayrılma ve adını bir daha asla kullanma. Nereden geldiğini unut, yoksa seni bulurlar."

Onlar mı? Kim onlar? Neden insanlar benim için gelsin ki? Bunların hiçbirini anlamıyorum.

Çaresizlik hissi beni ele geçirirken çığlık atmak istiyorum.

Tom Amca hafifçe yanağımı okşuyor, üzgün bakışları yüzüne bitkin bir ifade veriyor. "Güney Afrika'yı terk et, Cara. Mümkün olduğunca çabuk." Üzerime eğiliyor ve alnıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Kaç, Cara. Çok uzaklara koş ve asla durma!"

Onun gidişini izliyorum ve sonra hastane odasında sadece zarfla ve içime çekmeye çalıştığım her panik nefeste içime saplanan keskin boşluk parçalarıyla dolu bir kalple yalnız kalıyorum.

Gerçeklik tekrar içimi sıkıştırmaya başlamadan önce bir an için sadece göz kırpıp nefes alabiliyorum.

Ailem öldü! Yalnız

mıyım?

Başıma gelenlerden dolayı kederli ve üzgün bir şekilde ağlamaya başladım.

Be

n. Daha 18 yaşındayım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Annemi ve babamı istiyorum.

Odaya bir hemşire giriyor ve bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, ama ben hiçbir şey hissetmiyorum.

Sıcaklığı. Bana bir şey veriyor ve bu kalbimi tırmalayan acıyı yatıştırmaya başlıyor.

Bu rahatlamamanın geçici olduğunu biliyorum ama keyifli uykuyu kollarımı açarak karşılıyorum.

BİRİNCİ BÖLÜM

Cara

"Kapatma zamanı," diyor Bay Johnson o ürkütücü sessiz ses tonuyla. Başlangıçta bu beni korkuturdu ama paraya ihtiyacınız varsa böyle şeylere alışıyorsunuz. Hayatım boyunca pek çok farklı iş yaptım ama doldurulmuş hayvan satmak en az sevdiğim ve en tuhafı olmalı.

Bay Johnson bana 'işin püf noktalarını' öğretmeyi teklif etti (onun sözleri, benim değil.) Tahnitçi olmayı öğrenmek istememin imkanı yok. Sadece bir yüz dolara daha ihtiyacım var ve buradan gidiyorum. Zaten burada çok uzun süre kaldım.

Yalnız bir hayat yaşıyorum ama buna alıştım. Böyle işte. Değiştiremeyeceğin bir şeyi sorgulamanın bir faydası yok. Hayatımın bu şekilde devam edeceğini kabullenmek daha iyi.

Artık annemin adı olan Cassy Smith adını kullanıyorum. Cassy, Cassandra'nın kısaltması ve Smith de annemin kızlık soyadıydı. Tom Amca'nın yaptığı çok hoş bir şeydi. Bu şekilde kendimi ona daha yakın hissediyorum.

On sekiz yaşındayken başıma gelen şeylerin hiçbirini hâlâ anlamış değilim. Hayır, yalan söylüyorum. Acıyı anlıyorum, çünkü gerçek ve sürekli olan tek şey buydu.

Gemide ya da aileme ne olduğunu anlamıyorum. Neden ayrılmak zorunda kaldığımı ve Tom Amca'nın beni neden terk ettiğini anlamıyorum.

Hayatın anlaşılacak için var olmadığı sonucuna vardım - denemek sizi sadece delirtir. Hayat sadece yaşanmak içindir, her gün kendi sorunlarıyla yeni bir gündür.

Yedi yıldır Amerika'dayım. Şanslı numara yedi... değil mi? Artık pasaportumu kullanamıyorum. Sadece üç ay geçerliydi ama bir kamyon durağında tuvalet temizlemek olan ilk işimi bulmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Bektan bir işti ama z a t e n bu yüzden orada çalışmama izin verdiler. Ucuz iş gücü.

Tom Amca'nın dediği gibi sürekli hareket halindeyim. Bir yerde iki aydan fazla kalmam. Altı haftadır buradayım ve kaçmak için o tanıdık kaşınrtıyı hissediyorum.

Arkadaş edinmem ve kesinlikle kimseye bağlanmam ve Steven'ı uzaklaştırmamın nedeni de buydu. Onunla daha fazlasını görebiliyordum. Eğer biriyle daha fazlasını görebiliyorsan, bu genellikle bela demektir. Kaçarken, başka birine bağlanmak boynunuzda ölü bir ağırlık taşımak gibidir.

Scappoose'dan geçtiği için bir geceliğine onunla t a k ı l m a n ı n iyi bir şey olduğunu düşündüm. Sadece birkaç geyik avlamak için gelmişti, sonra eve dönecekti.

Seks yaptık, muhteşem bir şey değildi ama başka bir insanın dokunuşuna duyduğum özlemi yatıştırdı. Hiç gitmedi. Onu yerel barda takılırken gördüm, bu yüzden oraya gitmeyi bıraktım. Gitme vakti geldi. Bunu içimde hissedebiliyorum.

Daha iyi günler görmüş ceketimi omuzlarıma atıyorum ve tezgahın altında tuttuğumuz ısıtıcının kapalı olduğundan emin oluyorum. Bu dükkân zaten bir buz kutusu ve daha kış bile gelmedi.

Bay Johnson atölyesinin bulunduğu arka tarafa kilitlenirken ben de hızlıca o günkü yiyeceğimi çıkarıyorum. Küpün içindeki su hala sıcak, bu yüzden bir fincan eriştenin üzerine biraz döktükten sonra Bay Johnson'ı bekliyorum.

Atölyesinden ayaklarını sürüyerek çıkıyor ve ben de ön kapıyı açıyorum, böylece yanımdan ayaklarını sürüyerek geçmeye devam edebiliyor. Yavaşlamasını istemiyorum, çünkü o zaman yapacak yüzlerce şey bulacak ve ben burada daha uzun süre sıkışıp kalacağım.

Ayağımı kapıyı durdurmak için kullanarak, açık tabelasını kapalı gösterecek şekilde hızla çeviriyorum. İkimiz de dükkândan çıktığımızda Bay Johnson kapıyı kilitliyor. Kaldırımda ağır ağır y ü r ü m e y e başlamadan önce bana yorgunca el sallıyor. Sanırım ben de eve gitmeliyim.

Home.

Benim için öyle bir yer yok. Gölgeli bir motelden daha da gölgeli bir motele taşınyorum. O hastaneden kaçtığımdan beri hayatım böyle. Kaçmak zorundaydım, hayatımdan korktuğum için değil, yüklü faturayı ödeyecek durumum olmadığı için. Gece vakti bir hırsız gibi sıvıştım.

Yavaşça yürüyorum ve parmağımın ucuyla yemeğimin sıcaklığını test ediyorum. Çoktan soğumuş. Parmağımı bardağa sokuyorum ve yutulacak kadar iyi görünene kadar karıştırıyorum. Yıllardır cup o' noodle ile yaşıyorsanız, çiğnemezsiniz, sadece yutarsınız, böylece o şey guruldayan midenizi doldurabilir. Çiğnemek, artık tacos, pizza ya da hamburger için ayrılmıştır... iç çekerim.

"Merhaba," diye seslenildiğini duyuyorum a r k a m d a n . Omzumun üzerinden bakıyorum ve Steven'ın koşarak

Ben

"Bu berbat bir şey," diye mırıldandım.

Bana yetişiyor ve kolunu omuzlarıma atıyor. "Nereye gidiyoruz?" "Biz mi?" Oh, dostum, büyük umutların var. "Hiçbir yere gitmiyoruz. Ben eve gidiyorum." "Seninle yürüyeceğim," diyor fazla neşeli bir şekilde, sanki bu gece şansı yaver gidecekmiş gibi. "Ben tek başıma iyiyim." Kolunu omuzlarımdan çekip daha hızlı yürüyorum.

"Hadi ama bebeğim. Geçen gece iyi vakit geçirdik."

Olduğum yerde duruyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Tek gecelik ilişki," vurgu için bir parmağımı kaldırarak kelimeleri heceliyorum. "Bu bir daha olmayacak."

Elimi tutuyor, oldukça sıkı bir şekilde ve beni sokağa doğru çekmeye başlıyor.

"Hayır dedim, pislik," diye bağırarak kolumu çekip kurtarmaya çalışıyorum. İçimde alarm zilleri çalmaya başlıyor ve gerginlik üzerime çöküyor.

Bir fincan erişte elimden dökülüyor. "Yemeğimi döküyorsun!" Ona bağıyorum.

Yemeğimi kaybetmeyi umursamıyor gibi görünüyor ve elimi çekiştirmeye devam ederek beni daha hızlı hareket etmeye zorluyor.

Midem bulanıyor ve ilk defa kendimden şüphe etmeye başlıyorum. Bu adamı gerçekten ne kadar iyi tanıyorum?

Ya beni parka sürükleyip tecavüz ederse? Lanet olsun!

Ya bir seri katilse? Lanet olsun!

"Tamam," diyorum biraz nefes nefese. Panik damarlarımda dolaşırken kalbim çılgınca atıyor. "Sen bara git, ben seninle orada buluşurum. Ben sadece gidip duş a l m a k istiyorum." Sesim titriyor. Kahretsin, korktuğumu duyabiliyor.

"Hayatta olmaz, bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorsun," diye tersliyor.

Beni caddenin karşısına sürüklüyor. Araba lastiklerinin gıcırtısını duyuyorum ve hislerim harekete geçtiğinde artık çok geç.

Kollar beni arkamdan kavıyor ve bir bez parçası ağzıma ve burnuma tıkanıyor.

Tehlikede olduğumu anlamaya başladığımda üzerime soğuk bir korku dalgası yayılıyor.

Sert metal bir yüzeye fırlatıldığımda dehşet dolu bir çığlık boğazımı yırtıyor. Bir kapının çarparak kapandığını duyuyorum ve içimi ezici bir tehlike duygusu kaplıyor.

Yüzümü hastalıklı kokan bezden çekmeyi başardım. "Bırakın beni!" Her şeye tekme atıp vururken çığlık atıyorum.

Kollarımla kendimi yukarı itmek için çok uğraşıyorum ama sürekli aşağı itiliyorum.

"Go-Go-Go!" Steven bağıyor. "Paketi aldık."

Başımın yan tarafına sert bir şey çarpıyor ve sonra sağ koluma keskin bir iğne batıyor. Çekmeye çalışıyorum ama artık çok geç.

Tüm dünyam sallanıyor ve dönüyor.

İKİNCİ BÖLÜM

Cara

Dünya bulanıklaşıyor ve ilk başta hâlâ rüya gördüğümü ve suyun altında olduğumu sanıyorum ama sonra dilimde tatlılığın tadını alıyorum. Rüyalarımnda her zaman kanın metalik tadını alırım ve bu o değil. Bu hastalıklı bir tatlılık.

Gözlerim ağırlaşıyor ama onları zorla açıp etrafıma bakıyorum. Karanlık ve kendimi oturma pozisyonuna ittiğimde üzerinde olduğum şey boş bir ses çıkartıyor. Gözlerimin alışmasını bekliyorum ama alışmıyorlar. Kahretsin! Burası gerçekten karanlık, sanki mürekkep dolu bir kabın içine düşmüşüm gibi.

"Alo?" Fısıldıyorum, çünkü yüksek sesle söyleyemeyecek kadar korkuyorum. Cevap yok, sadece kendi acınası korkmuş sesimin sert yankısı var.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, ayaklarımın altındaki zemini dikkatlice test ediyorum ve yine içi boş bir çarpma sesi geliyor. Bir çeşit metal levhanın üzerinde duruyor olmalıyım. Sanırım.

Kollarım otomatik olarak geriliyor, bir şeye çarpacağımdan korkuyorum. Sanki dengem bir anda bozuldu ve beni terk etti, korkuya kapıldım ve hislerim tamamen altüst oldu.

Hareket edemeyecek kadar korkuyorum ama burada öylece duramayacağımı da biliyorum. Tüm vücudum, sanki büyük bir pisliğin içinde olduğumuzu şimdi anlamış gibi titremeye başlıyor.

"Haydi Cara," diye korkmuş zihnime biraz cesaret aşılama çalışıyorum. "Bir çıkış yolu bul. Sadece bir çıkış yolu bulmalısın. Sakin ol ve kendini kaybetme."

İleriye doğru küçük adımlar atıyorum, ellerim korkunç bir şekilde titriyor. Sert bir duvara çarptığımda nefesim dehşet içinde hızlı soluklara dönüşüyor. "Hayır! Kahretsin, neredeyim ben?"

Duvar boyunca yolumu hissediyorum, ama başka bir duvardan başka bir şey bulamıyorum, sonra bir tane daha... ve bir tane daha.

Alan çok küçük.

"Lanet olsun! Boka batmış durumdayım. Beni öldürecekler. Oh, Tanrım. Öldüm ben! Beni nasıl buldular? Neyi yanlış yaptım?" Panik, tüm sağduyuyu ortadan kaldırıyor. Bir köşeye doğru ilerliyorum ve kığım yere değene kadar aşağı kayıyorum. Neredeyse onunla bir olana kadar soğuk, sert yüzeye bastırıyorum.

Dehşet, karanlığın pençe gibi parmaklarıyla bana uzanmasını sağlıyor. Zamanı yavaşlatıyor ve havayı inceltiyor.

İçinde bulunduğum durumun dehşeti içimi titretiyor ve ağzımı kurutuyor.

Saniyeler kan donduran, dehşet dolu dakikalara dönüşüyor.

Dakikalar, sinir bozucu derecede korkunç saatler gibi hissettiren

şeylere kayıyor.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Dışarısı gece mi gündüz mü bilmiyorum. Kimin elindeyim ya da neden bilmiyorum.

Çıplak dehşetten başka bir şey bilmiyorum.

Dizlerimi göğsümde sıkıca kavırıyor, kendimi sallıyordum ki tek duvara çarpan gürültülü bir patlama sesi duydum. Çığlık atıyorum ve soğuk metale daha da bastırıyorum. Bu da neydi böyle?

Aşamalardan geçiyorum. Önce panik, sonra korku. Sonra tekrar sakinleşene kadar kaçmanın bir yolunu bulacağıma dair kendimle mantık yürütmeye başlıyorum. En son öfke geliyor, öfkeyle dolana kadar kendimi savunmanın yollarını planlamaya başlıyorum ve beni yakalayanı nasıl öldüreceğimi hayal ediyorum.

Saniyeler içinde sıcaktan soğuğa, histerik bir şekilde ağlamaktan çılgın bir insan gibi kendimi sallamaya geçiyorum.

Ama şu anda tek hissettiğim felç edici bir korku, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor. Her saniyenin son saniyem olabileceğini düşünüp duruyorum.

Havam tükenecek diye endişelenip duruyorum. Ya gömüldüysem ve bundan haberim bile yoksa! Bu kara delikte öldüğümü ve kimsenin bunu bilmeyeceğini hayal edip duruyorum.

Kapıda bir anahtar şingirtisi duyuyorum ve sonra küçük odaya ışık doluyor. Kuru dudaklarımdan korkmuş bir çığlık dökülüyor. Işık benden alınmadan önce hızla etrafımı tarıyorum. Sadece gri duvarlar, gri bir zemin ve gri bir tavan var. Küçük bir kutuya benziyor.

Aman Tanrım! Beni bir kutuya koymuşlar. Beni gömecekler!

Göğsüm sıkışmaya başlıyor ve nefes almak zorlaşıyor. Soğuk terler döküyorum ve vücudum korkunç bir şekilde titremeye başlıyor.

Bu şekilde ölmek istemiyorum.

Yanaklarımdan sıcak gözyaşları dökülüyor ama onları silmekten çok korkuyorum.

Kapının yanında duran adam bana öylece bakıyor ve bu beni dehşete düşürüyor. Sert bir sakalı ve dağınık, tuzlu ve biberli saçları var. Ortalama bir erkekten daha iri. Uzun boylu, geniş ve rahat bir hayat yaşadığını gösteren bir karnı var.

Onu tanımam biraz zaman alıyor ama tanıdığımda içimi bir rahatlama kaplıyor ve bir an için kendimi baygın ve sersemlemiş hissediyorum.

"Bay Attridge?" Mırıldanıyorum ve sonra gözyaşlarım geliyor.

Dengemi sağlamak için duvarı kullanarak ayakta durmaya çalışıyorum. Bacaklarım titriyor, her an yol vermekle tehdit ediyor.

Her zaman evimize gelirdi. O, babam ve Tom Amca kazadan önce çok yakındılar.

Ama sonra bana kaşlarını çatıyor ve artık dostça görünmüyor. Rahatlama anım kısa sürdü ve korku üzerime çökerken gözyaşlarım hemen kurudu.

"Cara," diyor odaya girerken. Kapıyı kapatıyor ve ben artık onu göremiyorum.

Bir kibrit küçük alanı bir anlığına aydınlatığında kalp atışlarım hızlanıyor ve irkiliyorum. Küçük alev ürkütücü gölgelerin zıplamasına ve çelik duvarlarda dans etmesine neden oluyor.

Bir sigara yakar ve sonra geriye sadece parlayan kırmızı kömür kalır.

"Easy'nin barının oradaki yolda yürürken seni gördüğümüzde ne kadar şaşırdığımızı bir düşünsene. Annene ç o k benziyorsun. Huzur içinde yatsın." Bir nefes çekiyor ve kömür daha da parlayarak odaya ürkütücü bir hava katıyor. "Adını annenin adıyla değiştirmen aptalca. Seni bulmamızı çok kolaylaştırdın."

Bir nefes daha çekiyor ve yüzü yine korkutucu bir kırmızı ışıltıyla aydınlanıyor.

"Evet, bu yaptığın gerçekten aptalca bir şeydi," diye fısıldıyor rahatsız edici bir şekilde ve tüylerim diken diken oluyor. "Ne yazık ki senin için babanla görülecek bir hesabımız var." Tükürdüğünü duyuyorum. Güney Afrika aksanının ne kadar derin olduğunu unutmuşum. Neden burada olduğunu anlamıyorum.

Titremeye başlıyorum ve korku beni boğana kadar göğsümde kabarıyor. "Bunların hiçbirini anlamıyorum!" Korku dayanılamayacak kadar büyük olduğunda haykırıyorum.

"Biliyorum, kızım. Üzgünüm ama işler böyle yürüyor. İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Çocuklar babalarının günahlarının bedelini öderler."

Kapı tekrar açılıyor ve üç adam içeri giriyor. Bir an için arkalarından süzülen keskin güneş ışığına karşı sadece silüetlerini seçebiliyorum. Birinin elinde bir kamera var ve kırmızı bir ışık yanıp sönmeye başlayana kadar kamerayı kurcalıyor.

Kameraya ne gerek var ki?

Diğer ikisi bana yaklaşıyor ve gözlerim onlara kayıyor. Steven!

Steven onlardan biri mi?

Titremem durdu ve sadece bakabiliyorum. Beni izliyorlardı. Çok dikkatsizdim! Hayatım için koştığımı unutmuşum.

"Kameraya adını söyle kızım," diye çıkışıyor Bay Attridge.

"Cassy Smith," diye geveliyorum. Onları kızdırmak istemiyorum.

"Gerçek adın!" diye sinirli bir şekilde tersliyor ve sesindeki düşmanlıktan ürküyorum.

"Cara Ellison." Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor.

"Tarihi söyle," diye tekrar tersliyor.

"Dokuz Ekim." Gözlerimi aynı anda her yerde tutmaya çalışıyorum, ama daha çok Steven ve Mr. Attridge.

"Ralph Ellison senin için kim?" Hırlıyor ve midem dehşetle çalkalanıyor. "O benim babam," diye inliyorum.

"Sadece on dakikalığına, beyler. O şerefsizin ciddi olduğumuzu anlamasını sağlayacak kadar kasete ihtiyacımız var. Çocukların seninle işi bittikten sonra amcan seni kurtarmak için koşarak gelecek, tıpkı aileni öldürdüğümde yaptığı gibi. Kızma Cara, işler böyle yürüyor. G ü c e n m e k yok." Sigarayı yanındaki adama uzatırken Bay Attridge' i kocaman gözlerle izliyorum. "Al bakalım, Henry." Sonra beni üç adamla baş başa bırakarak çıkıp gitti.

Kapı kapanıyor ve kameradan parlak bir ışık yanıp sönmeye başlıyor beni aydınlatıyor. Parlak ışık dışında her şey kararıyor. Vücudum titremeye başlıyor ve soğuk duvara geri çekiliyorum.

Neler oluyor?

Ne yapacaklar?

Aklımdan milyonlarca korkunç senaryo geçiyor ve içimdeki paniğin soğuk pençesini sıkıyor.

Önce Henry hareket etti ve bana doğru geldi. Karanlığın iri bir kütlesi gibi görünüyor. Çığlık atıp yana doğru eğildim ama kolumdan tutup beni geri çekti.

Nereye gidersem gideyim, kör edici ışık gidiyor ve küçük kırmızı ışık bana tüm bunları kaydettiklerini söylüyor.

Henry'nin sesi her sinirimi tahrik eden ve içimi titreten vahşi bir hırıltı. "Orada öylece durma! Buraya gel ve onu tut!"

Köşeden zorla sürüklendim. Dengemi kaybediyorum ve dizlerim sertçe yere çarpıyor. Dişlerim takırıyor ve zorlamadan dolayı dilimi ısıtıyor. "Ceketi çıkar," diye bağıyor Henry.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ve geri çekilmeye çalışıyorum. "Lütfen yapma!" Ne için yalvardığımı bilmiyorum ama aklıma gelen tek şey bu.

Hareketlerim panikle çılginca artıyor ve küçük alanda hepimizle birlikte hava sıcak ve havasız hale geliyor. Sigaranın dumanı öğürmek istememe neden oluyor.

Steven ışığın önünde hareket ederek ışığın kaybolmasını sağlıyor. Tüm duyularım bana geri dönmeden önce bir saniyeliğine şok içinde oturuyorum. Henry'nin parmakları kaval kemiklerime saplanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Geriye doğru düşüyorum ve başım sert çelik zemine çarpıyor, zeminde ve vücudumda titreşen içi boş bir ses daha çıkıyor. Boğucu bir his üzerime çökerken paniklemeye başlıyorum.

"Siktirin gidin!" Onlara tükürüyorum ve bacaklarımdaki tüm güçle tekme atmaya başlıyorum. Henry'nin göğsüne tekme atmayı başardım ve o da kış üstü yere düştü.

Zafer anımı ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek için kullanıyorum. Sürünerek uzaklaşıyorum ve yaptığım her hareket küçücük alanda yankılanıyor.

Steven bana doğru geliyor ve ben de kaçabilmek ya da en azından kendimi savunabilmek için ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Kaçma içgüdülerim sonunda devreye girdi. Geç olması hiç olmamasından iyidir!

Parlak ışık görmemi zorlaştırıyor. Üzerime atıyorlar ve korkudan içimden taş kesilmiş bir çığlık kopuyor. Bir sürü el beni tutuyor!

Çekiyorum ve vuruyorum ama hiçbir yere varamıyormuşum gibi geliyor. Tek duyduğum sert nefes alış verişler, kesinlikle benimki ve hemen yanımdaki onlarınki - yaklaşıyorlar.

Korkunç bir an kollarım acıyla geriye çekildi ve sonra ceketim vücudumdan söküldü. Yere itildiğimde kığım sertçe yere çarptı.

İçine girilmiş biri gibi vuruyor, tekmeliyor ve hırlıyorum. Korku her yerimi ele geçirdi. Bu dehşetin yarattığı durumda tek bir düşünce var: hayatta kalmak. Bir şekilde hayatta kalmalıyım.

Her zaman korkunun soğuk olduğunu düşünmüşümdür. Onu hep soğuk olarak tanımlardım. Çok yanılmışım, çok yanılmışım.

Korku zihninizi dehşet verici bir şekilde berraklaştırır. Bu sayede e t r a f ı n ı z d a olup biten her küçük şeyi algılayabilirsiniz. Vücudunuz tamamen adrenalinle çalışır ve bir damla bile kan pompalanmaz.

damarlarında.

Etrafımda dolaşırken giysilerinin çıtırtılarını duyuyorum.

Henry kolunu geri çekerken havanın değiştiğini hissediyorum. Darbenin gelmesini beklerken derimin yüzümün üzerinde inceldiğine yemin edebilirim.

Bilmemek durumu daha da kötüleştiriyor.

Korku acıyı daha da kötüleştirir.

Korku zamanı durdurur.

Korku, insanları canavara dönüştürür ve her ses, olabileceklere dair bir uyarıya dönüşür.

Bir yumruk yanağıma sertçe çarpıyor ve boynum şiddetten geriye savruluyor. Çığlık atıyorum ve kulaklarıma çaresizce geliyor. Acı yüzümün sol tarafının tamamını kaplıyor ve kendi kalp atışlarıyla n a b ı z atmasına neden oluyor.

Sonra Henry'nin korkunç sesi karanlıkta dalgalandı. "Gömleğini çıkar!" Hırıltı, hırıltılı nefeslerle geliyordu.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum ama benden çok daha hızlılar. Steven arkamda hareket ediyor ve safra boğazımı yakıyor. Keşke üzerlerine kusabilseydim. Belki o zaman dururlar.

Ama kusmuyorum ve Steven beni tuttuğu anda vücudum sarsılıyor. Beni öylece dövmelerine izin veremem!

Kahretsin, ya bana tecavüz ederlerse?

Oh, Tanrım! Bundan kurtulamayacağım. Bu piçlerden birinin sikini bana yaklaştırdığı düşüncesi bile beni vahşi bir canavara dönüştürmeye yetiyor.

Dirseğimi Steven'a doğru savurmaya çalışıyorum. Hareket dengemi bozuyor ve yana düşüyorum, havasızlıktan başka bir şeye savrulmuyorum.

Steven gömleğimi tuttu ve boynuma doğru çekti. Kör edici bir an boyunca boynumu korkunç bir şekilde sıkıyor ve hava kaynağımı kesiyor. Tekrar çekiyor ve kuvvet başımı geriye atıyor. Malzeme derimi ısıyor ve sonra yok oluyor. Nemli hava gövdemde yapışıyor ve kendimi korkunç bir şekilde açıkta hissediyorum.

"Hayır! Siktir git! Hayır!" Boğazım yanana kadar bağıryorum.

"Kollarından tut," diye homurdanıyor Henry. Sigaranın kömürünün kıpkırmızı yandığını ve Henry'nin yüzünü aydınlattığını görüyorum. Kahretsin, şeytana benziyor - şeytanın kendisi gibi.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum. Kendimi bu imkânsız durumdan kurtarmak için çırpınmaya ve tekmelemeye başladım.

Henry bir dizini kalçalarımın üzerine yerleştiriyor ve sol elini sertçe göğüslerimin üzerine indiriyor. Beni tekrar yere yatırıyor ve sonra sigarayı yan tarafımda söndürüyor. Yanık yoğun ama bir sonraki adımda ne yapacaklarını bilmemenin verdiği korkuyla kıyaslanamaz bile.

Sigarasını savuruyor ve sonra yumruğu bana geliyor. Darbe gözlerimi acıyla şişiriyor ve dünya dönmeye başlıyor. Bakırımsı bir tat ağzımda patlıyor ve boğazımı safrayla yakıyor.

Bir sonraki darbe yüzümde bir delik açmaya çalışıyormuş gibi hissettiriyor. Üçüncü yumruk parlak ışığın solmasına neden oluyor ve acı dişlerimin bile ağrmasına neden olana kadar devam ediyor.

Savaşmaktan vazgeçiyorum ve vücudum gevşiyor. Kan ağzıma doluyor, yan tarafımdan ve ağrıyan çenemden aşağı akıyor. Son hatırladığım, ayağı kaburgalarımaya değdiğinde göğsümde oluşan keskin bir acı.

Karanlık beni yavaş yavaş öldürüyor. Kör edici ışık beni daha da korkutuyor. Dört gün olduğunu biliyorum. Kulağa fazla gelmiyor ama Tom Amca için günde bir kez kayıt yapıyorlar. Tom Amca'nın bu sefer bana yardım edeceğini sanmıyorum. Onunla yıllardır konuşmadım. Hayatta olup olmadığını bile bilmiyorum.

Bay Attridge her gün dayağa beş dakika ekliyor. Dün, yirmi beş dakika yirmi beş yıl gibi geldi. Hiç bitmeyecek sandım.

Bugünden korkuyorum! Her ses beni korkuyla zıplatıyor.

Her gün bir giysimi çıkarıyorlar. İkinci gün spor ayakkabılarım, üçüncü gün çoraplarım, dördüncü gün kot pantolonum. Kıyafetlerimi almaya devam ediyorlar, bana kendimden daha az şey bırakıyorlar.

Sürekli titriyorum ve bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyorum. Sadece iki parça kıyafetim kaldı.

İlk gün hala şoktaydım. Yaşlı adam yemek getirdiğinde yemedim. İkinci gün kendimi hareket etmeye zorladım. Beni tekmelemeleri ve vurmaları bittikten sonra acıyı bastırdım ve yemek yedim. Yutmamak için mücadele ettim.

Üçüncü gün daha kötüydü ve dün hiç yemek yiyemedim. Sanırım bir ya da iki kaburgam kırıldı. En çok sağ kalçam ağrıyor, sanki biri sürekli yan tarafıma yumruk atıyormuş gibi.

Küçük alan kusmuk ve kan kokuyor. Ölüm gibi kokuyor.

Yaşlı adam bana hiç bakmıyor. Sadece yemek ve suyu bırakıyor ve sonra aceleyle gidiyor. Onu alt etme fikriyle oynuyordum ama bırakın bir adamla dövüşmeyi, kendi ayaklarımda üzerinde bile uzun süre duramıyorum.

Dışarıda zincirin takırdadığını duyuyorum ve köşeye daha sert bastırıyorum, o kadar sert ki vücudum acıdan çığlık atıyor. Bunun bir faydası olmadığını biliyorum ama içgüdüsel bir şey. Boğazımın derinliklerinde alçak bir hırıltı oluşuyor ve sesim bir hayvan gibi çıkıyor, dövülmüş bir köpekten başka bir şey değilim.

Steven yalnız geldiğinde kaşlarımı çatıyorum. Gerçek dayakların hiçbirinde yer almadı. Sadece beni tutuyor.

Kamerayı tripodun üzerine kurmasını izliyorum, sonra kayda basıyor ve kör edici ışık üzerime düşüyor.

"Şimdi de beni dövecek misin? Sonunda taşakların mı büyüdü, göt herif?" Canavarın bana dokunmasına izin verdiğim için kızgın bir şekilde ona çıkıştım.

"Hayır, dayağı Henry atıyor," diyor sakince. Benim hoşuma gitmeyecek kadar sakın.

Kemerini kurcalıyor ve ağzım açık kalıyor. Başımı sallıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Beni becermene izin vermeyeceğim."

"Hadi bebeğim. Eski günlerdeki gibi olacak."

Kot pantolonunun düğmelerini açıyor ve ardından fermuarını aşağı çekerek boxer'ını ortaya çıkarıyor.

İçimde taze bir adrenalın dalgası kabarıyor ve kapıya doğru koşmaya başlıyorum. Yere düştüğümde yolun yarısına bile gelememiştim. Vücudum sertçe yere çarpıyor, yüzüm yere düşüyor ve içimi parçalayan acıdan çığlık atıyorum.

Kendimi yukarı itmeden Steven kalçalarımından tutup beni geriye doğru sürüklüyor. Vahşi bir hayvan gibi yere tırmanıyorum, kendimi ondan uzaklaştırabilmek için bir çeşit kavrama elde etmeye çalışıyorum.

Steven üzerime sürünüyor, tüm ağırlığıyla beni çeliğe daha da bastırıyor.

"Bırak beni!" Ona dirsek atmaya çalışıyorum ama sağ elimi çekerek pis zemine sabitliyor. Bacaklarımı açmak için dizlerini kullanıyor ve ben de tekmelemeye çalışıyorum. Ayağa kalkabilmek için tüm vücudumu kullanarak onu üzerinden atmaya çalışıyorum.

"Hayır!" Çaresiz bir an için yalvarmaya başvuruyorum. "Lütfen yapma."

Karşı koymaya çalışıyorum ama yüzüstü yatmak çabalarımın çoğunu boşa çıkarıyor. Panikle aldığım nefesler yüzünden ciğerlerim yanıyor. Öfke içimde alevleniyor ve umutsuzluğumun bir kısmını dışarı atmak için çığlık atıyorum.

Külotumu çıkarma zahmetine bile girmiyor. Aletinin kıcıma bastırdığını hissediyorum ve bir tiksinti dalgası boğazıma kadar safra yakıyor.

Parmakları çürük pamuğu kenara itiyor. "Hayır!" Aletinin girişime çarptığını hissettiğimde çığlık atıyorum, ama tüm mücadelem ve protestolarım onu daha da heyecanlandırıyor gibi görünüyor. Beni tutarken aletini içeri sokmak için mücadele ederken bana çarpmaya devam ediyor. Bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum ama dizleri girişimlerimi sarsıyor.

Homurdanarak şiddetle içime giriyor ve ben teselli edilemez ve dehşete düşmüş çığlıklarımı tutamıyorum.

"Hayır." Bu mutlak ahlaksızlık anında beynimin bulabildiği tek kelime bu. Keskin yanıklar içimi yırtıyor.

"Merak etme bebeğim," diye homurdanıyor nefes nefese. "Çabuk olacağım. Bunu uzun süre hatırlamayacaksın." İçime sokmaya devam ediyor, her sokuşu kavurucu bir bıçak gibi. Kendimi açıkta ve aşağılanmış hissediyorum. "Yarın Henry beynini dağıtacak," diye homurdanırken vücudu bana karşı daha hızlı sarsılıyor. Sert bir şekilde boşalıyor, vücudu benimkine karşı titriyor, sanki yaklaşan ölümüm onu en çok tahrik eden şeymiş gibi. "Yaşayacağını düşünmüyordun, değil mi?" Kulağımda nemli nefesini hissediyorum ve sonra fısıldıyor, "Ama önce hepimiz seninle biraz eğleneceğiz. Seni çiğ çiğ siktiğimizde Henry'ye gözlerinin arasına bir kurşun sıkması için yalvarıyor olacaksın."

Saçlarımdan bir parça tutuyor ve ayağa kalkarken beni yerden çekiyor. Dölünün yapışkanlığının kalçalarımın iç kısımlarına doğru süzüldüğünü hissediyorum ve bir şekilde bu her şeyi çok daha kötü hale getiriyor. Hissediyorum

pis ve boş, atılmış bir çöp parçası gibi.

Beni kameraya yaklaştırıyor ve sonra doğrudan kör edici ışığa doğru konuşuyor. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı Tom. İstedüğimizde bize parayı vermeliydin."

Beni yana itti ve sertçe dizlerimin üzerine düştüm. Ayağa kalkmaya bile zahmet etmiyorum, bunun yerine cenin pozisyonunda kıvrılıyorum.

Gittiğini fark etmiyorum. Bacaklarımın arasında midemi bulandıran ıslaklıktan başka bir şey fark etmiyorum.

Boşluk içimde uzuyor ve büyüyor, beni insan yapan her parçayı tüketiyor. Zihnim ilk kez sessizleşiyor, sanki kapanmış gibi.

Kaçmanın yollarını düşünmüyorum.

Onları incitmenin yollarını düşünmüyorum.

Sadece düşünmüyorum.

Düşünmenin ne faydası var? Ben zaten ölüyüm.

Yaşama isteğimi öldürdüler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CARA

"Kızım!" Fısıltı yaşlı adamdan geliyor. Kapının hemen dışında duruyor. Bana yemek getirmesi için çok erken.

Belki de bu benim son yemeğimdir.

Dudaklarımdan mizahsız bir kıkırdama dökülüyor. Hah! Sanki hiçbir şeyi zapt edemeyecekmişim gibi. "Koşmaya hazır ol," diye fısıldıyor.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve başımı kaldırdım ama o çoktan gitmişti. Onu doğru duyduğumdan emin değilim. Kaç dedi mi?

Kapı ardına kadar açık duruyor ve güneş ışığı içeri süzülüyor. Kılımı bile kıpırdatamıyorum. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum.

Ağır bir ayak sesi altında çakılların çıtırdadığını duyuyorum. Kapıda karanlık bir figür belirliyor ve geri çekiliyor.

"Lütfen," diye inliyorum. Evet, değersiz hayatım için yalvarıyorum.

Son birkaç saat içinde bu kelimeyi kaç kez söylediğimi bilmiyorum. Etrafıma saçılan hayatımın kırıntıları için yalvaran bir dilenciden başka bir şey kalmayana kadar beni aşağıladılar.

Adam bana doğru yaklaşıyor ve ben bir korkak gibi geri çekilerek inliyorum. Yanımda diz çöktüğünde bir darbe bekliyorum ama onun yerine ceketini silkiyor. Duvarlara daha çok bastırıyorum. Tekrar tecavüze uğramaya dayanamıyorum. Beni öldürmeyi tercih etmeliler.

Gecenin ışıkları bana işkence ederken içimde tiksinti ve nefret kabarıyor. Asıl kabus, uyanırken yüzleşmek zorunda kaldığınız anılar. Her nefes alabildiğinizi hissettiğinizde, sizi daha derine sürüklüyorlar ve daha fazla boğuyorlar.

"İlerleyin," diye sertçe çıkıştı adam. Hareket etmemi beklemiyor. Omuzlarımdan tuttuğunda elleri sertti. Dokunuşundan geri çekiliyorum, ama beni kararsız bacaklarımdan üzerine çekiyor ve kollarımı kolların içine sokmaya zorluyor. Fermuarın açıldığını duyuyorum ve sonra parmaklarının benimkilerin etrafına dolandığını, elimi gerçekten sıkı bir şekilde kavradığını hissediyorum.

İlk aklıma gelen, ne tür bir tecavüzcünün kurbanını giydirdiğini merak etmek oldu.

İkinci düşüncem ise bana tecavüz etmeyeceği, beni öldüreceği ve ölmek konusunda ne hissedeceğimden emin değilim.

Gece boyunca beni öldürmelerini dilediğim zamanlar oldu. Ölmekten değil, öldükten sonra nereye gideceğimden korkuyorum. Nereye gideceğimden emin değilim ve bu da korkuyu içime işliyor.

Ben titreyip hıçkırana kadar ruhumu dinlemeliyim.

"Her zaman arkamda kal. Bağırmayın. Ö n ü m e geçme." Sesi sertti. Sözlerinin anlamının dehşete düşmüş zihnime yerleşmesi bir an alıyor. Bana bunu neden söylediğinden emin değilim ve sözlerini düşünecek zamanım yok çünkü çoktan hareket edip kolumu çekmeye başladı.

İleriye doğru ilk kararsız adımımı atıyorum ve sonra üçüncü net düşüncem geliyor aklıma - gerçekten bana yardım ediyor olabilir mi? Beni kurtarmak için burada olduğunu ummaya cesaret edebilir miyim?

İkinci adım acıtıyor ve her hareketimde bacaklarımın arasındaki yapışkanlık ve çiğ ağrı bana yaptıkları iğrenç şeyleri hatırlatıyor.

Kapıya ulaştığımızda, acıyı ve üzücü anıları yutmaya çalışırken nefeslerim çaresizce kesiliyor.

"Odayı ateşe vereceğim, Predator. Sen işini yap," diyor yaşlı adam elimi tutan adama.

Predator ne biçim bir isim?

Beni arkasına çekiyor ve elimi bıraktığında göğsüm kapanıyor. Kahretsin, işte bu!

Aman Tanrım. Ölmeye hazır değilim.

Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve bu kalp atışlarının her birinin son kalp atışım olabileceğinin farkındayım.

Ama sonra sol eliyle bana uzanıyor ve ben de umutsuzca onu tutuyorum. Bana yardım etmek için burada olduğu sürece adının ne olduğu umurumda değil.

"Lütfen yardım etmek için burada olsun.

"Sağ elimi serbest bırakmam gerek," diye fısıldıyor karanlık bir sesle. Gözlerim yüzüne kayıyor ve yeniden dehşetle doluyorum. Bu adam hayatımda gördüğüm en korkunç şeydi.

Arkasından bir silah çekerken yüzündeki her çizgi belirgindi. Pantolonunun arkasına soktuğu yeri görmedim bile. Boğazım ve ağzım hemen kuruyor ve ağzımın içini kaplayan kalın tükürüğü yutamıyorum. Tam arkasına gelene kadar beni biraz dürtüyor ve sonra ne dediğini hatırlıyorum - arkasında kalmalıyım.

İki elimle onun eline ve koluna yapışıyorum. Basit görünümlü bir eve doğru yürüyoruz. Arkamda sıcaklık artıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum. Yaşlı adam bir nakliye konteynırını ateşe vermişti.

Sonra gerçekler kafama dank etti. Bir nakliye konteynerinde tutuluyordum. Bedenimden k u r t u l m a k ne kadar kolay olurdu.

Şerefsizler!

"İçeri gireceğiz. Onları öldüreceğiz ve gideceğiz. Hiçbir şeye dokunmayacaksınız. Bizi geri getirebilecek hiçbir iz bırakmayacağız." Adam o kadar odaklanmıştı ki, o anın yoğunluğunun dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

"Biz mi?" Bu kelime ağzımdan çıkıverdi.

"Hâlâ söylediklerimi duyacak kadar doğru düşünebildiğini görmek güzel," diyor huysuzca. Ağzının köşesi seğiriyor. "Çılgılık atmak ve bayılmak yok. Oh, ve kesinlikle kusmak yok."

Üzerimdeki mide bulandırıcı kusmuk kokusunu alabildiği için aşağılanmış bir halde ondan bir adım geri çekiliyorum.

Önce o hareket eder ve ben sadece ona yetişebilmek için hareket ederim. Koşmuyoruz. İçimdeki her şey kaçmam için bana bağılıyor ama efendisinin peşinden giden zavallı bir kukla gibi onun arkasında kalıyorum.

Eve yaklaştığımızda elimi sıkıca kavlıyor ve çenesinde bir kasın zıpladığını görüyorum, bu da beni daha da gerginleştiriyor.

Verandaya çıkan dört merdiveni tırmanırken, görüşüm ön kapıya takılıyor. Neden ters yöne doğru koşmuyorum ki?

Neden beni çekmesine izin veriyorum?

Tekmeleyerek ve çılgılık atarak savaşmalıyım!

Zihnim mutlak panikten boşlukla dolu o boşluğa doğru koşuyor.

Kolunu kaldırdığını görüyorum ama hiçbir şey beni kilidin olduğu yere bir delik açarken çıkan gürültüye hazırlayamaz. Ön kapı titriyor, menteşeleri gıcırıyor. Ve sonra her şey bir anda oluyor.

Flaşlar ve gürültülü patlamalar.

Çılgılıklar ve kan.

Erkekler Predator'a hamle yapıyor ama o elimi bırakıyor, sanki bunu milyonlarca kez yapmış gibi hızlı ve hassas bir şekilde hareket ediyor.

Tek yapabildiğim, gözlerim şoktan kocaman açılmış ve kalbim yanan bir ahırda mahsur kalmış vahşi bir at gibi hızla çarparak olduğum yerde kalakalmak.

Etrafımdaki dünya yavaşlıyor ama içimde her şey hızla akıyor.

Yaptığı her atış bir hedefi vuruyor, kırmızı çiçekler, tıpkı filmlerde görebileceğiniz gibi. Ama bu bir film değil. Bunlar yere düşen gerçek bedenler, gerçek kan, gerçek dehşet çılgılıkları ve değişiklik olsun diye çılgılık atan ben değilim.

"Orada kal," diye homurdanıyor. Sağımda duran ağır görünümlü bir kapıyı iterek açmasını izlerken donup kalıyorum. Küfür sesleri duyuyorum. "Siktir!" diye bağılıyor biri ve ardından silah sesleri geliyor.

Normal bir insan bu kâbustan çılgılık atarak kaçardı ama ben onların ölümünü izlerken donup kaldım. Hepsinin ölmesi için pek çok yol hayal ettim ama bu değil, bu kadar kolay ölümler değil. Keşke onlar da dışarıdaki konteyner gibi yanıyor olsalardı.

Predator oturma odasına geri gelir. Yüzü acımasız görünüyor, gözleri sürekli bir hedef arıyor.

Yırtıcı bir hayvana benziyor. Şimdi adını anlıyorum.

Gözleri üzerime dikiliyor ve sadece bir bakışı bile kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. Silahı birkaç santim daha yukarı kaldırıyor ve doğrudan kafama doğrultuyor. Parmağının tetiği çekmesi için geçen saniyede gözlerinin içine bakıyorum. Soğuk ve hesapçı. Hiçbir duygu yok, sadece diğerlerinden daha yüksek bir patlama sesi var ve kendimi saklanmak için eğilmekten alıkoyamıyorum. Hafif bir acı hissettiğimde bile irkilmiyorum.

Yanağım yanıyor ve sonra arkamdan ağır bir şeyin düştüğünü duyuyorum. Dehşet kanımın damarlarımda sıcak bir şekilde akmasına neden olurken titreyen bir nefes veriyorum.

Kahretsin, beni vurabilirdi! Onu lanetlemeye bile dilim varmıyor.

"Aferin kıızıma," diye karanlık bir şekilde nefes alıyor. Elimi tutuyor ve beni ön kapıya doğru çekiyor. Cesetlere bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama gözlerim onlara takılıyor, çılgınca bir rahatlama hissiyle onları içime çekiyorum.

Kamerayı fark ettiğimde neredeyse kapıya varmıştık. Dikkatini çekmek için kolunu çektim. "Bekle, bu kamera." Tripoduyla birlikte sehpanın üzerinde duruyordu ve yanında küçük bir hafıza kartı yığını vardı.

"Ve?" diye tersliyor. Belli ki bundan haberi yok.

"Benim için kayıtlar yaptılar-" Duruyorum ama daha fazlasını söylememe gerek kalmıyor çünkü anlıyor.

"Bir çantaya ihtiyacımız var. Çantadan başka hiçbir şeye dokunmayın." Sesi gerçekten gergin çıkmaya başladı. Gergin olmasından hoşlanmıyorum. şimdiye kadar ikimiz arasında sakın olan oydu. İkimiz de akıl sağlığımızı kaybedemeyiz ve benim aklımı tamamen kaybettiğim çok açık.

Mutfakta bir kese kağıdı bulduk. Oturma odasına doğru koşarken ayağım sert bir şeye çarpıyor ve neredeyse takılıyorum. Etrafımdaki ölü yüzlere ve kana bakmamaya çalışıyordum ama gözlerim aşağıya dalıyor. Kan görüyorum, lanet olsun çok fazla! Sonra tanımak midemin çukuruna sertçe batıyor. Bu Steven! Tikintiyle geri çekiliyorum.

"Yine başlama şimdi. Buradan çıkmamız gerek," diye tersliyor Predator beni. Beni öne doğru itiyor ve titreyen ellerimle kamerayı ve hafıza kartlarını çantaya koymasına yardım ediyorum.

Elimi tekrar tutuyor ve beni ön kapıdan dışarı çekiyor. Tam önüme bakıyorum ve sonra çimenleri görüyorum. Elini çekip kurtarıyorum ve sanki sonunda özgür kalmışım gibi ileri atılıyorum. Verandadan çıktıktan sonra titreyen bacaklarımın hareket ettirebildiği kadar hızlı koşuyorum.

Bacaklarımın tutmaması ve ot değil çakıl yemem için fazla uzağa gidemem. O kadar uzağa bile gidemedim. Hareket etmekten çok korkuyorum.

Olacaklara dönüp bakamayacak kadar korkuyorum.

Arkamda çakılların çıtırdadığını duyuyorum ve kalbim sıkışıyor. İçim parçalanıyor ve ağlamaya başlıyorum. Hıçkırıyorum çünkü Tanrı bile bana yardım etmeyecek.

"Cara." İsmimi duyunca başımı kaldırıyorum. Sanki gerçekten umursuyormuş gibi söylüyor.

Kulağa rahatlatıcı geliyor. "Gitme vakti geldi. Artık güvendesin."

Yanımda çömeldiğinde ona ilk kez iyice bakabiliyorum. Koyu kahverengi saçları kısa ve düzgün, yanlardan tıraş edilmiş. Yüzü acımasız ve sert, sakalı onu daha da korkunç ve karanlık gösteriyor. Taştan yapılmış gibi görünüyor. Sonra gözlerini görüyorum, gri gözlerini. Vahşi gözler.

Gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. Kesinlikle her şeyi gören gözleri var, tıpkı arasında sıkışıp kaldığım duvarların her şeyi gördüğu gibi.

Bir an için duygular kabarmakla, bana yapılanların dehşetinde boğulmakla tehdit ediyor ama gözlerimi kapatıp ruhumu karartan boşluğa odaklanıyorum. Yaşadığım kâbusun anıları yerine boş duyguları tercih ederim.

"Şimdi gidiyoruz. Yürüyebilir misin?" diye sorarak beni karanlık düşüncelerimden kopardı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama sahip olduğum adrenalin artık yok. "Tamam, yürümek yok o zaman," diyor. Kolları altımdan kayıyor ve beni kaldırıyor. Onun kollarında kendimi küçük hissediyorum. O benden çok daha büyük ama ben kendimi küçük hissediyorum çünkü bir zamanlar olduğum kişiden geriye hiçbir şey kalmamış.

Yürüyor ve konteynerden uzakta olduğu sürece nerede olduğu umurumda bile değil.

Kendimi kapatıyor gibiyim, zihnim, bedenim, ruhum - her parçam savaşmaktan yoruldu.

"Güvendesin. Artık benimlesin." *Duyduğum son sözler bunlar.*

Damian ve Cara'nın hikayesine devam ~ Predator

Düşmanlardan Sevgililere Serisi

[Kalpsiz](#), Roman #1 ~ Carter Hayes & Della Truman

[Reckless](#), Roman #2 ~ Logan West & Mia Daniels

[Dikkatsiz](#), Roman #3 ~ Jaxson West & Leigh Baxter

[Acımasız](#), Roman #4 ~ Marcus Reed & Willow Brooks

[Shameless](#), Roman #5 ~ Rhett Daniels & Evie Cole

Hepsi tam uzunlukta, tek başına, karşılıksız aşk/ikinci şans romantizmi/yeniden bir araya gelen aşk/zıt kutuplar birbirini çeker romanlarıdır.

Michelle ile Online Bağlanın:

[Bülten](#)

[FaceBook](#)

[Amazon](#)

[GoodReads](#)

[BookBub](#)

[Instagram](#)

[Twitter](#)

[Web sitesi](#)

YAZAR HAKKINDA

Michelle Horst, Michelle Heard olarak değişiyor. Oğlumun soyadını alıyorum ;)

Michelle, okuyucularının içinde kaybolabileceği hikâyeler yaratmayı seven, çok satan bir Romantik Yazar. Kadını için savaşmaktan korkmayan alfa kahramanlara bayılıyor.

Michelle'in dünyasında olup bitenlerden haberdar olmak ister misiniz? Alfa kahramanlarıyla **i l g i l i**

en son haberleri, satışları ve harika hediyeleri almak için kaydolun →

http://eepurl.com/cUXM_P

Bu kitabı veya herhangi bir kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakmayı düşünün. Yazarlar tarafından takdir edilmektedir.

TEŞEKKÜRLER

Sheldon, kalbimi ellerinde tutuyorsun. Bir annenin isteyebileceği en iyi evlat olduğu için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Morgan, Kelly, Kristine, Laura ve Leeann'a - kağıt bebeğimin vaftiz ebeveynleri olduğunuz için teşekkür ederim.

Ardent Prose'den Neda ve ekibine halkla ilişkilerimi yürüttükleri için özel olarak teşekkür ederim.

Kapak tanıtımına ve çıkış gününe katılmak için zaman ayıran her blog yazarına ve okuyucuya teşekkür ederim.

Hepinizi tonlarca seviyorum ;)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.